

INLEIDING

Practisch occultisme betekent niet het gebruiken van occulte kunstgrepen, het is het in de praktijk gebruiken van de z.g. occulte mogelijkheden, die de mens bezit. Deze mogelijkheden zijn inhaerent aan het menselijk wezen en zullen bij verschillende personen op een wat andere wijze tot uiting komen. Voor iedere mens geldt echter, dat hij een aantal gaven of bekwaamheden potentieel bezit, die buiten het kader van het normaal menselijk leven of het normaal als wetenschappelijk bewezen mogelijk geachte liggen.

Wij zullen rekening moeten houden met het feit, dat een mens op aarde werkt vanuit een menselijk lichaam. Er is dus altijd behoefte aan een menselijke, een voor de menselijke mentaliteit begrijpelijke omschrijving, zelfs indien deze in de delen minder juist is. Wij zullen hier zoveel mogelijk de meest juiste omschrijving geven, maar verkiezen toch een begrijpelijke formulering boven een juiste.

De eigenschappen in de mens zullen, zoals u bekend zal zijn, altijd van invloed zijn op zijn vermogen en zijn bereiking. De voornaamste prikkels daarbij zijn begeerte en angst. Deze beide waarden kunnen dus ook worden geëxploiteerd bij het activeren van occulte krachten en gaven, maar op het ogenblik, dat daarbij geen beheersing optreedt, zal het "ik" worden gedreven door de krachten, die het in zich of rond zich oproept.

Wat zijn de verschillende krachten, waarmee men kan werken in het occultisme? Men kan deze onderscheiden in aan de mens eigen krachten en buiten de mens bestaande krachten, waarmee harmonie kan worden verkregen.

De in de mens bestaande krachten zijns alle gevoeligheden, die vanuit het eigen "ik" en door middel van het "ik" een vergroting van waarneming of besef kunnen veroorzaken buiten de als natuurlijk geldende weg om.

Buiten het "ik" zullen de z. g. occulte krachten voor een groot gedeelte bestaan uit astrale krachten, werkingen en machten; daarnaast in de natuur aanwezige en deze eventueel bezielende entiteiten; ten laatste entiteiten uit andere sferen van bestaan, waarmee een voldoende harmonie kan worden verkregen, ongeacht de daartoe gebruikte middelen.

Alles, wat in jezelf ligt, moet je vanuit jezelf ontwikkelen. Bij een ontwikkeling van de eigen capaciteiten en eigenschappen zal men moeten uitgaan van zijn nu bestaande mogelijkheden. Iemand, die sterk visueel is aangelegd, zal ongetwijfeld snel komen tot een redelijke helderziendheid. Iemand, die auditief is aangelegd, zal wel helderhorendheid maar geen helderziendheid kunnen bereiken. Iemand, die gevoelig is voor zijn omgeving en de daarin heersende stemmingen, zal een redelijk grote mate van telepathie (telepatisch vermogen) kunnen bereiken. Hij zal daarbij ook vaak de instelling op toekomstige feiten of feiten uit het verleden tot stand kunnen brengen.

Geestelijk zijn er natuurlijk ook enige mogelijkheden. Hier geldt dat het eigen besef, dat in staat is het stoflichaam en de daarin voorkomende ervaringen, prikkels en verschijnselen tijdelijk uit te sluiten, op het geestelijk niveau waarop het bewust is alle daar aanwezige krachten kan kennen. Dit laatste kan met verschillende hulpmiddelen worden bereikt. Er bestaan tevens hulpmiddelen, die een bereiking mogelijk maken, doordat een zo sterke eenheid van geest en stof tot stand wordt gebracht, dat de geestelijke belevingswaarden in de materie worden geïncorporeerd.

Harmonie met geesten daarbuiten kan vanuit het innerlijk worden opgewekt door een zeer sterke controle van eigen denken en het gelijktijdig in het "ik" wekken van een tevoren vastgestelde en omschreven emotionaliteit. Daar deze weg voor de meeste mensen te moeilijk is, zien wij al heel snel verschijnselen optreden als de z.g. magie, waarbij men gebruik maakt van uiterlijke hulpmiddelen. Hieronder ressembleren in volgorde van belangrijkheid: begrip,

klank, andere zintuiglijke beïnvloeding (door licht of reukwerken), het toepassen van lichamelijke bewegingen (dans, riten, ritme) en ten laatste het gebruik van licht-verdovende middelen.

Als wij dit alles zo samenvatten, zult u gaan inzien, dat het terrein van het praktisch occultisme zeer veel kan omvatten, maar dat meer voor zich zal moeten zoeken naar het voor het "ik" meest juiste beeld, de voor het "ik" meest praktische methode van werken. Hierbij gaat men uit van de eigen persoonlijkheid.

LES I - BEHEERSING

Hoofdstuk I

Mijzelf beheersen wil niet zeggen: mijn wezen onderdrukken. Het houdt in: een voortdurend mij bewust zijn van mijzelf, van mijn acties, van de in mij bestaande emoties en de daaruit voortvloeiende gevolgen. Deze beheersing kan worden aangeleerd door training van het lichaam. Degenen, die daartoe lichamelijk geschikt zouden zijn, kunnen b.v. via Hatha-Yoga heel veel methoden van beheersing leren. Zelfs indien dit laatste niet bereikbaar is, geldt nog: beheersing wordt voortdurend bevorderd door gewoontevorming. Elke afwijking van de norm vermindert voor de doorsnee-mens de mogelijkheid tot beheersing. Improvisatie is dus alleen dan aanvaardbaar, indien wordt geïmproviseerd binnen het kader van de voor het "ik" reeds erkende en bestaande middelen.

U zult zich afvragen, waarom beheersing hier voorop wordt gesteld en wat daaraan zo belangrijk is. Laat ons het meest eenvoudige voorbeeld nemen.

Een onbeheerst medium zal nimmer in staat zijn te bepalen, wanneer er wel of geen inbeslagname plaatsvindt. Dit kan voor het eigen leven bijzonder storend zijn. Het kan ertoe leiden, dat gevaarlijke omstandigheden ontstaan. Daarnaast is men niet in staat ook maar op enigerlei wijze invloed uit te oefenen op de aard der entiteiten, die intreden en de wijze, waarop dit intreden geschiedt. Het resultaat is, dat lichamelijke schade eruit kan voortvloeien en dat persoonlijkheden kunnen intreden, die voor het "ik" zeer onaangename stoffelijke situaties scheppen of eveneens zeer onaangename en ook gevaarlijke geestelijke complicaties kunnen veroorzaken.

U zult begrijpen dat iemand, die helderziend is en niet en staat zijn helderziendheid te beheersen, kan worden gekweld door hetgeen hij waarneemt. Degeen, die zelf kan vaststellen "er is hier een aanwezigheid" en na deze erkenning zich daarvoor kan afsluiten, is praktisch onaantastbaar voor vele spookverschijnselen. Aan de andere kant is hij voortdurend in staat naar eigen wil (dus op de ogenblikken dat het "ik" dit belangrijk acht) geestelijke waarnemingen te doen en de situatie van een bepaalde plaats of persoon in astrale en geestelijke zin vast te stellen. Ik kan verdergaan met deze voorbeelden, maar deze beide tonen roods aan, dat beheersing zeer belangrijk is.

Nu is er altijd sprake van een evenwicht van krachten, ook bij een helderziende waarneming. Als ik waarneem, zal ik door het waarnemen mijzelf waarneembaar maken. Ik kan nimmer op een bepaald niveau kennis nemen van iets of handelen, zonder dat al wat er op dat niveau bestaat op mij kan reageren. Ben ik innerlijk beheerst, dan zal ik mij altijd kunnen beroepen op de waarden van mijn eigen wezen en eventueel van mijn eigen wereld. Ben ik onbeheerst, dan zal elke kracht die ik waarneem, elke kracht waarmee ik in harmonie kom, mij kunnen domineren en gebruiken. Practisch occultisme betekent wel degelijk meester blijven over de situatie.

Beheersing houdt begrippen in, die u misschien beter kent onder afscherming, uitdrijving e. d. Die beheersing hoeft niet alleen de eigen persoon te betreffen, zij kan wel degelijk ook op andere persoonlijkheden betrekking hebben. De situatie is ongeveer als volgt:

Wanneer de mens een beroep doet op zijn materiële en zijn geestelijke energieën, zal hij de meerdere zijn van praktisch elke geest, die in zich nog materiële bindingen of verlangens kent. Hij heeft n.l. de materiële energie plus de geestelijke; de ander heeft alleen de geestelijke. Zolang die mens als een eenheid reageert, kan hij dus de ander wegdwingen. Hij kan de ander zelfs oproepen en zenden waarheen hij wil; hij is absoluut de sterkere. Op het ogenblik dat u uw zwakheid erkent, dat u bang bent, kan de andere geest zorgen dat u ofwel op uw geestelijke, dan wel op uw stoffelijke krachten geen of geen volledig beroep meer kunt doen; u wordt dan automatisch de zwakkere. Daarom kan men ook wel zeggen, dat beheersing inhoudt: een beheersen van en op den duur een afwezigheid van vrees; niet van alle vrees, maar van alle vrees die panisch kan zijn. U mag de gevaren rustig erkennen. U mag zelfs zeggen: Ik ben bang, dat dit of dat kan gebeuren. Maar u mag die vrees niet gebruiken om uw handelen daardoor te beïnvloeden.

In alle beheerst werken dient een scheiding te worden gemaakt tussen de ogenblikkelijke toestand, de ogenblikkelijke mogelijkheden en handelingen en de eventuele gevaren of consequenties, die men daarin vermoedt of de eventueel voor het "ik" onaanvaardbare krachten, die trien daarbij erkent. Scheiding in het bewustzijn is noodzakelijk.

Als wij de beheersing nog verder nagaan, zo blijkt zij naast het lichamelijke ook wel degelijk bepaalde geestelijke oefeningen te eisen. Alleen een beheersing van het lichaam (eventueel van de zenuwstromen, de ademhaling e.d.) is nooit voldoende. Het "ik" zal geestelijk in harmonie kunnen treden met omringende krachten, dat is waar. Maar ook hier geldt wederkerigheid.

Als ik een geestelijke harmonie met iemand tracht tot stand te brengen, dan zal een ieder, die op ongeveer gelijk niveau heeft bestaan, met mij contact kunnen opnemen. Dit is een typisch verschijnsel, dat wij kennen bij mensen, die pas korte tijd helderhorend zijn of die eerst korte tijd in staat zijn telepathische contacten op te nemen. Wanneer zij een bepaald contact te pakken hebben, dan blijkt dat zich na verloop van tijd andere stemmen of andere figuren daartussen dringen. Het kan zelfs zo zijn, dat de zaak uitermate verwarrend wordt. Indien u daarmee rekening houdt, zult u begrijpen dat iemand, die in staat is elke bijkomende storing, hoe luidruchtig ook, terzijde te stellen, het contact wel kan handhaven. En dat betekent concentratievermogen.

Concentratievermogen oefen je door o.m. een bepaald woord te nemen, dit woord te overdenken en elke associatie, erkend als niet behorend tot het punt van overdenking, onmiddellijk te bannen. In het begin is dat moeilijk; je bent meer dan je denkt. Maar op den duur leer je zo één onderwerp vast te houden.

Een andere methode om het concentratievermogen wat te verhogen is b.v. het volgen in een concertopname van één enkel instrument. Tracht dit ene instrument voortdurend in het gehele orkest te horen. In het begin zal het u zeer moeilijk vallen; later blijkt u in staat te zijn, zelfs in een orkest bestaande uit honderd musici, één instrument met een kenmerkend timbre te blijven volgen, zodat het voor u als een soort solo-instrument op de voorgrond treedt.

Wanneer wij ons met denken of met concentratie op deze wijze hebben geleerd in te stellen, zullen wij ook de z.g. vliedende contacten gemakkelijker kunnen vasthouden en wij zullen daarmee gemakkelijker kunnen werken. Onder vliedend contact verstaat men b.v. het contact met een ander, wiens begaafdheid op telepathisch gebied gering of wiens concentratie te gering is. Zo iemand heeft een beeld, waarbij hij enkele begrippen juist ontvangt, terwijl de rest pleegt weg te zakken. Wil je daar wat aan doen, dan ga je je zozeer daarop concentreren, dat elke bijkomende storing wegvalt. Het blijkt dan dat nu niet alleen het geheel verstaanbaar en begrijpelijk wordt, maar ook dat de verschillen in sterkte langzaam wegvallen. In dergelijke gevallen kan een geconcentreerd en geschoold ontvanger het complete gedachten-contact zozeer door zijn concentratie beheersen, dat bij zelfs zeer rudimentair uitstralen de gaven, van de z.g. zender een volledig storingsvrij en blijvend contact tot stand kan worden gebracht.

Een volgend punt, dat met de beheersing in verband staat, is wel de mogelijkheid van spanning en ontspanning.

U moet er rekening mee houden, dat elk overbodig energieverbruik - onverschillig op welk vlak - schadelijk is voor de kracht, waarover een mens in zijn concentratie, zijn denken', zijn streven beschikt. Een mens, die honger heeft, zal door die honger geplaagd niet goed kunnen werken; zijn geestelijk werk zal sterk eronder lijden. Wanneer hij die honger zo ver doorvoert, dat een verzwakking van het lichaam en daarmee een wegvallen van de werkelijke hongerkwelling optreedt, dan blijkt hij wel weer zeer ontvankelijk te zijn; maar voor zijn lichaam zelf is dit dan weer minder aangenaam. Het is dus wel zeer belangrijk,, dat u leert u op de juiste wijze te ontspannen. Ik mag hier misschien de methode nog even aangeven, ofschoon zij bekend is.

Relaxen wil zeggen Voldoe aan alle ogenblikkelijke behoeften, zodat u gegeten, gedronken hebt, etc. Ontspan u door u zo prettig en zo gemakkelijk mogelijk neer te zetten of neer te leggen. Probeer te denken, dat uw tenen volledig ontspannen zijn, dat ze eigenlijk niet meer bestaan. Ga zo verder tot de top van uw lichaam, totdat alle ledematen een beurt hebben gehad. In het begin een betrekkelijk lastige en langdurige oefening, na, herhaalde pogingen echter een eenvoudige en zeer snelle methode om uw volledige lichamelijke ontspanning te bereiken.

Is het lichaam zo ontspannen, dan staan alle lichamelijke krachten - ook de fluidieke krachten, die aan het lichaam worden ontleend - a.h.w. ten dienste van de wil. Gelijktijdig zal door die ontspanning en het wegvallen van afleiding ook de geest zich gemakkelijker kunnen richten en concentreren.

U ziet dus dat dit punt, waaraan helaas veel te weinig aandacht wordt besteed in het praktisch occultisme, bepalend kan zijn voor het al of niet slagen van experimenten. Wat meer is, het kan bepalend zijn voor het al of niet slagen van uw leven. Beheersing, die ook op de ontspanning is gericht en op het juiste innerlijke evenwicht, is noodzakelijk.

Wanneer wij vanuit de beheersing verder willen gaan, dan geloof ik dat wij ook moeten spreken over uiterlijkheden.

Een mens kan zijn milieu tot op zekere hoogte beheersen. U kunt hier de sfeer binnenshuis wel bepalen. Storingen, die van buitenaf optreden (b.v. van de straat of uit andere vertrekken), kunt u niet geheel beheersen. Datgene, wat ik kan beheersen, moet ik ook hier beheersen; en dat wil zeggen: Zoek naar een zo juist mogelijke aanpassing van uw omgeving aan datgene, wat u bent en aan hetgeen u wilt.

Heeft men oefeningen, die zeer hoge geestelijke doeleinden hebben, zo zal men goed doen ervoor te zorgen een plaats te hebben, die alleen daarvoor is bestemd. Zij zal dan ook zo rustig mogelijk dienen te zijn. Men zal haar m.i. niet voor andere doeleinden mogen gebruiken. Zoekt u harmonie, dan zal het vertrek, waarin u bent en eventueel ook het gezelschap, dat bij u aanwezig is, op gezelligheid moeten zijn ingesteld. Zoekt u verbinding, dan zal er ook een werkelijk gevoel van verbondenheid moeten zijn. En wij zullen dit kunnen versterken door muziek, door klanken, de keuze van de juiste kleuren, geurstoffen, bloemen en al wat dies meer zij.

Beheersing van het milieu is echter een persoonlijke kwestie. Mensen behoren tot wat men noemt de verschillende stralen. Zij hebben dus verschillende achtergronden. Niet een ieder zal een bepaalde sfeer op gelijke wijze kunnen creëren. Degeen, die een bepaalde sfeer wil scheppen en beheersen, houden er daarom rekening mede, dat hij in zijn eigen milieu (dat hij dus reeds zoveel mogelijk heeft afgestemd) zuiver die sfeer moet trachten te wekken. Dan kan hij de verschillen in ervaring, die normaal bestaan, overvleugelen door zijn harmonische uitstraling en kan er een geestelijke compensatie optreden voor de stoffelijke ervaringsverschillen, die er tussen de verschillende typen nu eenmaal bestaan.

Een vraag, die heel vaak in dit verband naar voren komt, is: Moeten wij gebruik maken van kentekenen voor het gebeuren. Wij gaan mediteren; moeten wij dit doen bij kaarslicht of mogen wij gewoon de lamp aansteken? Bij séancen; moeten wij voor deze séance bepaalde rituelen vervullen of niet? U zult begrijpen, dat een beantwoording van dergelijke vragen altijd afhankelijk is van hetgeen men wenst te bereiken. Ik wil u echter enkele voorbeelden verschaffen.

Voor vele mensen geeft het branden van kaarsen een sfeer van gewijdsheid, van rust. Indien men de sfeer van rust voor een zeer divers gezelschap wil creëren, zal het goed zijn om dus kaarslicht te gebruiken. In een gezelschap, dat geleerd heeft bepaalde wierookgeuren met de geladenheid van een kerkelijk ritueel te associëren, zal men - als men iets bereiken wil - veel hebben aan de geur van wierook. Heeft men te maken met een groep mensen, die b.v. kruis-en-bord-seances doen en die nog niet hebben geleerd zonder meer uit zichzelf een zuivere instelling te verkrijgen (iets wat minder voorkomt dan de deelnemers aan dergelijke seances plegen te veronderstellen), dan zal men er goed aan doen een zeker afschermingsformule te gebruiken; b.v. een rondgang om de plaats waar de seance wordt gehouden, desnoods rond de tafel waar men aanzit, mits deze dan ook niet verbroken wordt, doordat iemand op die lijn gaat zitten. Een lijn, die niet eens behoeft te worden getrokken, die gelopen kan worden en waarbij men b.v. met reukwerk of ook met de hand voortdurend een beschermend teken maakt. Dit kan een kruisteken zijn, het kan een ankh-teken zijn. Men spreekt hierbij woorden, die voor het "ik" de heiligheid uitdrukken, van hetgeen men nastreeft. Ik kan mij voor een christen of iemand uit een christelijk milieu voorstellen, dat die formule luidt: "Dat dit geschiede in de naam van de Vader, de Zoon en de H. Geest. Bescherm ons tegen alle kwaad." En dat men dit herhaalt.

Hierdoor scheidt men niet slechts een zekere afscherming naar buiten toe, neen, men vergroot de beheersing door de suggestieve werking.

De aanwezigen voelen zich veilig. Zij voelen de bescherming van God als de achtergrond van hun werken. Hun instelling zal dus onaantastbaarder worden voor eventuele boze geesten.

U ziet, dat hieraan wel degelijk ook een praktisch belang kan worden gehecht; het is niet alleen een theorie.

Het beheersen van onszelf, het beheersen van ons milieu is niet alleen maar iets voor een verre toekomst of iets waaraan wij aandacht zullen besteden, wanneer wij later misschien een of ander doel nastreven. Het is iets, wat wij dagelijks kunnen gebruiken.

Wanneer ik mij in een ruimte bevindt en de sfeer is daar onzuiver, waarom zou ik dan geen middelen gebruiken om mij een zekere overmacht over die atmosfeer van gedruktheid, van onrust te verschaffen? Ik kan daarvoor gebruik maken van gewoon keukenzout, dat verdampt op een houtskoolvuur. Ik kan gebruik maken van de verschillende soorten gewijd water. Ik kan gebruik maken van geurstoffen. Het is een kwestie van mijn eigen keuze. Belangrijk is het voor mij, dat ik daaraan absoluut verbind het begrip: uitdrijving van den boze. Juist door het hulpmiddel, dat ik gebruik, wordt het mij mogelijk een eventuele aantasting van het kwaad van mij af te werpen. Mijn gevoel van hulp, van verzekerdheid, maakt het mij mogelijk mijn eigen aura steeds sterker te doen spreken en zo de heersende sfeer tijdelijk of misschien zelfs blijvend door mijn eigene te vervangen.

Nogmaals, mijne vrienden, u zult begrijpen dat dit belangrijk is. Zoals ook belangrijk, zijn de middelen, die wij gebruiken om een slagen van onze meditatie, van onze uittredingen en al wat daarbij komt te bevorderen. Daarbij hebben wij dat nodig, wat past bij ons streven.

Wanneer wij zoeken naar licht, dan hebben wij licht nodig. Wanneer wij zoeken naar een manifestatie in zichtbare vorm van de geest uit het licht, dan zullen wij dit licht enigszins moeten beperken, inderdaad, maar wij zullen ook dan trachten te werken met enig licht, b.v. van waskaarsen of - zo dit niet verkrijgbaar is - van een rode of een gedempte belichting. Hebben wij te maken met een uittreding naar het hoge, dan zullen wij daarvoor kiezen het licht van zon of maan.

Als men uittreedt, dan heeft men de vrijheid nodig. Uittreding in een gesloten vertrek is uit den boze. Dit kan wel worden gebruikt voor uittreding naar lagere sferen en voor bepaalde mogelijkheden van innerlijke visualisatie, maar willen wij werkelijk uittreden, dan hebben wij ook een vrije lucht nodig; er moet frisse lucht toegang tot het vertrek hebben.

Als je hoge doeleinden nastreeft, dan is het logisch, dat je ook zelf je daaraan aanpast, lichamenlijk. Het klinkt misschien wat dwaas, als je hoort dat een magiër, die een groot werk wil verrichten, niet alleen in de voorafgaande dagen vele malen baadt, maar zelfs ook pur-

geermiddelen gebruikt, dat hij schone kleren aantrekt die onbesmet zijn en al die dingen meer: U heeft gelijk, het klinkt overdreven. Maar als ik het gevoel heb, dat ik volledig zuiver ben, dan heb ik daarmee voor mijzelf een aantal angsten overwonnen. Ik heb voor mijzelf een gevoel van verbondenheid met lichte kracht tot stand gebracht; en dit alleen reeds is van belang.

In de tweede plaats is daarbij natuurlijk ook belangrijk, dat je voorkomt dat er voorwerpen aanwezig zijn, die op enigerlei wijze de geestelijke kracht van anderen in jouw sfeer kunnen induceren; en daartoe kunnen zelfs bepaalde voedingsmiddelen behoren. Dus ook hier: alweer een beheersing van het milieu.

Eenvoudige middelen zijn vaak in staat betrekkelijk grote bereikingen te vereenvoudigen. Die middelen zijn stoffelijk. Zij schijnen zinloos of onzinnig. Wij moeten echter niet vergeten, dat zij voor ons belangrijk worden, omdat zij onze omgeving en daarmee onszelf aanpassen aan hetgeen wij nastreven en dat zij alleen betekenis kunnen hebben, indien wij daar zelf - al is het maar voor een ogenblik - in opgaan. Wanneer u een magische cirkel trekt, dan moet u er op dat ogenblik volledig bij zijn en in geloven; vóór- en nadien mag u zich zo belachelijk voelen als u wilt. Tijdens de handeling moet u volledig serieus zijn. Als u dat doet, zult u ontdekken, dat u zich ook na afloop niet zo ridicuul voelt. Iets, wat half wordt gedaan, is gevaarlijker dan iets, wat niet wordt gedaan.

Wanneer men voor de beheersing van het milieu maatregelen treft en halverwege zegt: Nu ja, het is niet zo ernstig, laten wij de rest laten rusten, dan is er een gevaarlijke situatie ontstaan. Dan heeft men zelf het gevoel van onvolkomenheid, dus van kwetsbaarheid. Dit brengt een bewustzijn van gevaar en angst met zich, dat zelfs - indien de maatregelen op zich zinloos zouden zijn - het risico reeds aanmerkelijk vergroot. Beheersing is dus mogelijk op velerlei manieren. Ik wil aan het einde van dit eerste hoofdstuk enkele eenvoudige middelen geven, die bij beheersing bruikbaar zijn en kunnen worden gebruikt. Ook indien deze u reeds bekend zijn, verzoek ik u daaraan niet voorbij te gaan.

Reiniging, afscherming van het "ik" en zo beheersing van de omstandigheden in en rond het "ik".

1. Vermijd alle roesvormende dranken; daarbij zou ik een uitzondering willen maken voor de opwekkende dranken als b.v. koffie, thee en wat er meer bestaat aan plantaardige middelen en sappen. Ik zou absoluut verwerpen alles, waarin alcohol voorkomt; alles met een hoog suikergehalte en alles, wat sterk de indruk wekt van prikkeling of genot. Koolzuurhoudende dranken zijn eveneens meestal schadelijk.
2. Voel u nooit dwaas, wanneer u deze oefeningen gaat doen of wanneer u zich aan deze regels houdt. Alleen als de regel au sérieux wordt genomen, heeft zij zin. Voordat u begint aan een geestelijke taak of aan een occulte arbeid:
  - a. Adem zo mogelijk in de frisse lucht zo sterk mogelijk uit; adem daarna zo langzaam mogelijk en zo diep mogelijk in. Herhaal dit drie- tot viermaal.
  - b. Reinig uzelf. Als u meent dat uw kleding vuil is, vervang die. Borstel eventueel uw kleding af. Was uw handen. Kortom, zorg ervoor, dat u het gevoel hebt: ik zie er prima uit; ik ben niet op enigerlei wijze onzuiver of onrein.
3. Gebruik bij gelijke gelegenheden altijd het gelijke ritueel. Indien u afscherming tracht te verkrijgen door middel van gezang, gebed, muziek of op andere wijze, gebruik steeds hetzelfde gebed, dezelfde muziek, hetzelfde gezang.
4. Wanneer u denkt en u heeft een concentratiepunt nodig:

Alle occulte bereikingen, waarbij deze concentratie van belang is, worden sterk gesteund, indien er een visueel en eventueel auditief concentratiepunt aanwezig is. Kies daarvoor een voorstelling, desnoods een glans, maar kies altijd dezelfde. Kies als auditieve prikkels desnoods een geruis, een licht sissen of fluiten als van kokend water, een eenvoudige, vooral eenvoudige melodie, maar altijd dezelfde. Indien u reukwerken

gebruikt, wissel de soort reukwerken niet af, maar gebruik steeds gelijke reukwerken bij gelijke arbeid.

5. Innerlijke beheersing:

- a. Alle innerlijke beheersing kan gemakkelijker worden bereikt en gehandhaafd in een toestand van lichamelijke ontspanning. Aanwijzingen daarvoor werden reeds meermalen gegeven. Ontspan u.
  - b. Ga uit van het standpunt dat alle dingen, maar werkelijk alle dingen, die knellen of binden - niet alleen in kleding maar ook in conventie - terzijde kunnen worden gezet voor de duur van de concentratie-oefening. Op deze wijze maakt u een zo goed en zo beheerst mogelijk werken mogelijk.
  - c. Beroep u nimmer op bepaalde geesten of entiteiten om uw werk te volvoeren. U mag wel hulp vragen voor het zelfstandig volbrengen van de arbeid. Wanneer u een bepaalde entiteit wilt roepen of daarmee in harmonie wilt zijn, maak u een vaste stoffelijke voorstelling ervan. Bekommer u niet erom, of deze juist of onjuist is. Tracht door de voorstelling de verbondenheid te gevoelen.
6. Probeer zover te komen, dat u in alle omstandigheden (ook bij het waarnemen van visioenen, in een toestand van uittreding e.d.) weet, dat u stoffelijk leeft. Dit geeft u een reserve én een achtergrond. Het leert u altijd naar uw lichaam terug te keren op het juiste moment. Het maakt u onaantastbaar voor zuiver geestelijke krachten en geeft u door het besef van de lichamelijkheid ook de beschikking over een groot gedeelte van uw lichamelijke krachtreserves, indien dit noodzakelijk is.

WERKWIJZEN

Hoofdstuk II

Ik heb u reeds duidelijk gemaakt, dat een zekere methodiek bevorderlijk is voor het bereiken van resultaten. Wij mogen hierbij echter niet uit het oog verliezen, dat niet iedereen hetzelfde gemakkelijk kan doen. Waar de een kan werken met zijn verstand, zal de ander met zijn emoties moeten werken. Waar de een zuiver stoffelijke hulpmiddelen gebruikt, zal de ander moeten volstaan met een sterke concentratie. De werkwijze moet dus worden gekozen aan de hand van de mogelijkheden en van uw persoonlijke voorkeur. Onthoudt u echter één ding: Als men een zekere werkwijze kiest, kan men deze niet meer wijzigen. Wie aan een bepaalde actie begint, moet haar volvoeren. Wie een bepaalde instelling eenmaal deelmaakt van zijn werkwijze, zal die instelling eerst moeten bereiken, voordat hij verder kan gaan. Dit is heel erg belangrijk: Men is misschien geneigd het kinderlijk te vinden, als er wordt gezegd: Wanneer men met potlood werkt (b.v. voor inspiratief schilderen of tekenen), dat die potloden precies op de juiste wijze en in de juiste volgorde moeten worden neergelegd. Men is geneigd, als men zich vergist, die vergissing eenvoudig te herstellen en begrijpt niet, dat men daarmee zijn mogelijkheden aanmerkelijk beperkt. Het is beter opnieuw te beginnen en het volledig goed te doen. Daarom zou ik u t.a.v. de werkwijze de raad willen geven:

Als u een bepaalde procedure meermalen wilt volgen, leg uw werkwijze vast, noteer haar. Wanneer u een volgende maal aan hetzelfde werk begint, raadpleeg eerst uw lijst, opdat u weet wat te doen en in welke volgorde.

Wanneer u inspiratief bepaalde woorden of klanken voelt opwellen en deze zijn voor u werkzaam, leg ze zo goed mogelijk vast, opdat u ze kunt herhalen.

Werken in het occultisme is als het werken met de stukjes van de een of andere legpuzzel. Alle delen passen op een bepaalde manier samen. Indien er één verkeerd wordt gebruikt, wordt alle verdere bereiking moeilijker en zal men ten slotte eerst moeten corrigeren. Vandaar dat het dus belangrijk is, dat u ook werkelijk systematisch handelt en systematisch reageert. Uw inspiraties - en u zult daarmee in het occultisme ongetwijfeld veel te maken krijgen - kunnen worden beschouwd als een aanvulling op, maar nimmer als een vervanging van een deel van de normale manier van werken.

Nu wilde ik graag een paar werkwijzen omschrijven, die - naar ik meen- voor de meesten wel direct bruikbaar kunnen zijn.

1. door harmonie met het hogere. Ik begin met mij een voorstelling te maken van dit hogere. Hoe nauwkeuriger ik het doel omschrijf, hoe beter. Besteed desnoods vele uren of zelfs dagen eraan om een juiste formulering voor uw doel te vinden: een zo kort en compleet mogelijke omschrijving.
2. Ga niet onmiddellijk met uw omschrijving aan het werk. Gebruik de formule en tracht het beeld daarbij te vinden, totdat dit een gewoonte is.

Harmonie met het hogere betekent verder, dat ik zuiver ontvankelijk ben voor het hogere. Wanneer ik dit dus zover heb gedaan, zal ik trachten mij voor te stellen, dat dit door mij ontworpen symbool of beeld, eventueel deze door mij gebruikte emotie, in mij persoonlijk aanwezig is. Probeer u te identificeren met de omschrijving of met de voorstelling. Ook dit vergt enige oefening.

Is dit volbracht, dan kan men zich één-gevoelende met dit hogere zijn vragen, problemen of verdere wensen uitspreken. Zij zijn dan in het hogere uitgedrukt en het is dus niet meer noodzakelijk erover na te denken. Volsta in dergelijke gevallen na het gevoel van eenheid met een eenvoudige en wederom zo kort mogelijke opsomming van hetgeen men wenst of wil bereiken. Daarna is rust noodzakelijk. Alleen in rust en

ontspannenheid is het mogelijk, dat het antwoord zich ook binnen uzelf kenbaar maakt. Op het hogere vlak zal het antwoord er altijd zijn, maar u wilt er deel aan hebben. Dit wordt bereikt door de eigen gedachten zo vaag en zo ijl mogelijk te houden. Dwalende gedachten zijn hier niet schadelijk. Alle denkwijzen, zelfs t.a.v. werkwijze of doel, die echter een vaste en langdurige samenhang krijgen, dienen te worden verworpen. Ook dit z.g. receptief zijn vergt enige oefening.

Ten laatste wil ik bij deze werkwijze nog opmerken: Het is niet voldoende te ontvangen alleen. Het ontvangene wordt zonder meer geabsorbeerd; daarna stelt men bewust zichzelf weer gescheiden van het ideaal of van de stelregel voor. Wanneer men het gevoel heeft, dat die scheiding er is - en niet voordien - zal men de resultaten (als het even kan door ze weer op enigerlei wijze vast te leggen fixeren. Deze resultaten laat men dan tenminste enige uren met rust. Het gereproduceerde wordt daarna verstandelijk en emotioneel overwogen. De resultaten van een dergelijk contact met het hogere en harmonie met het hogere zijn over het algemeen een veel juister begrip voor eigen mogelijkheden en eigen noodzaken in de materie.

Een tweede werkwijze, wat in dit geval belangrijk kan zijn.

Men wil contact hebben met de geest.

In de eerste plaats: welke geest? Wat is de waarde, die men aan die geest toekent? Hierop móét een antwoord gegeven worden. Er moet een voorstelling aanwezig zijn.

In de tweede plaats: Zorg ervoor, dat uw omgeving gereinigd is, dat u zelf het gevoel van rein-zijn bezit. Schep een zo groot mogelijke rust. Indien anderen aanwezig zijn, verzoek hun zich van elke afleiding te onthouden. Is er een mogelijkheid van storing van buitenaf, zo kan men deze overvleugelen, desnoods door materieel de een of andere overheersende, maar voor het "ik" harmonische invloed tot stand te brengen: b.v. het spelen van muziek e.d.

Roep nimmer de geest op. Wie een geest roept, roept alle geesten. Wie antwoordt is dubieus. Zend uw geest uit naar de ander. Bouw u als vooromschreven een beeld van deze geest en probeer in gedachten met dit beeld in contact te komen. In het begin zal zelfmisleiding hierbij vaak voorkomen. Door oefening leert men echter ook dit vermijden.

De manifestatie van die geest is afhankelijk van die geest. Tracht niet de wijze van optreden te beïnvloeden; wees receptief. Tracht ook uw omgeving daartoe te brengen.

Indien u werkt met een kring of met een medium, zorg ervoor dat buiten de kring (en natuurlijk ook zoveel mogelijk buiten de onmiddellijke nabijheid van het medium) iemand aanwezig is, die de noodzakelijke notities kan maken. Wacht niet tot de geest u doet spreken; dit is volledig mediumschap. Spreek de beelden of gedachten, die in u rijzen, uit. Vraag u niet af, of zij redelijk zijn. Wanneer u bepaalde geluiden hoort, zeg niet: dit is wel of niet de geest. Wanneer er regelmatige klop geluiden zijn, kunt u trachten een code vast te stellen: b.v. "ja" 2 keer kloppen, "Neen" 3 keer kloppen, of iets dergelijks. Gebruik nimmer 1 tik of 1 klop als signaal. Dit kan incidenteel tot stand komen door natuurlijke omstandigheden of door ingrijpen van anderen. Indien men "rappings" van tenminste 2 of 3 signaalnomen neemt, gaat het eenvoudiger.

Tracht, niet door middel van de "rappings" alleen het contact tot stand te brengen. Ga uit van hetgeen u in zich voelt opkomen - zelfs wanneer dit fantasie is - en verzoek in een dergelijk geval de aanwezige geest het al of niet juist zijn van het gesprokene aan te geven door het aantal "rappings". Laat dit noteren en vaststellen door een ander. Richt u niet op de bevestiging of afkeuring. Ga door met het weergeven van uw gedachten of de beelden.

Tracht nimmer een persoonlijk contact met de geest tot stand te brengen uit behoefte aan het herstel van relatie e.d. Zoek desnoods naar een innerlijk contact, dat op de vooromschreven wijze tot uiting kan worden gebracht, maar probeer niet de geest ertoe te verleiden zich te manifesteren. Wanneer u de harmonie scheidt en de behoefte tot manifestatie is aanwezig, zal deze zeer waarschijnlijk op een persoonlijke en voor u volledig kenbare wijze plaatsvinden. Er zijn hieraan vele andere aspecten verbonden, maar wij zullen daarop later verder gaan.

Een derde werkwijze.

Reiniging houdt altijd in: frisse lucht; zo mogelijk zonlicht, althans vrij invallend daglicht. Zij kan verder omvatten: het gebruik van reinigende wierook. Bij gebrek aan kennis kan hier in Europa meestal de z. g. adyarwierook worden gebruikt.

Na gereinigd te zijn zal een vertrek, bestemd voor geestelijke oefeningen, seances, andere proeven of samenkomsten, niet meer voor profane doeleinden mogen worden gebruikt. Het is dus niet voldoende 's middags eens te luchten en licht te laten binnenvallen, dan de kamer te sluiten, gezellig te gaan eten in die kamer om dan later daarin te séanceren, want zij is gereinigd. Men moet alle niet met de taak verbonden gedachten en niet met de taak verbonden handelingen tot een minimum beperken.

Wanneer u werkt in meer magische zin, volsta nimmer met een improvisatie. Wilt u een diagram trekken en gebruikt u daarvoor papier, zorg er dan voor dat alle vellen papier geheel met elkaar verbonden zijn, anders ontstaan er hiaten.

Wanneer er gebruik moet worden gemaakt van lampen met b.v. olijfolie, vervang deze nimmer door andere olie. Houdt u aan uw voorschrift.

Voorkom het overmatig gebruik van reukwerken in besloten ruimten. Het kan schadelijk zijn.

Bedenk dat elke magische plechtigheid, waarbij een bloedoffer te pas komt, niet slechts zwart-magisch is, maar dat zij bovendien stoffelijk een grote kwetsbaarheid voor uzelf betekent. U bent, dan gebonden en niet vrij meer.

Wenst u enig ander resultaat in een dergelijke ruimte te bereiken, ga dan uit van het denkbeeld dat altijd bij elke meditatie ofwel een vaststaande formule moet worden gebruikt dan wel - zo men vrijelijk wil mediteren - er moet worden gesproken en gedacht vanuit de gevoelswereld. Meditatie is een gevoelskwestie. Gebeden kunnen worden gesproken volgens een vaste formule. Het is beter het gebed te spreken vanuit de: gevoelswereld.

Handelingen, die harmonie uitdrukken, kunnen altijd deel zijn van een harmonisch streven. Handelingen, die enige verdeeldheid of disharmonie uitdrukken, zullen altijd moeten worden vermeden.

Zoekt men een van al het andere streng gescheiden doel na te streven, voorkom handelingen, die onderlinge harmonie weergeven en volsta met een concentratie van gedachten. In een dergelijk geval is zelfs het schudden van handen bij het binnenkomen af te raden.

Ik heb u hier enkele werkwijzen gegeven. Wij zullen daarop meermalen moeten terugkomen in de loop van deze cursus. Dit is een aanloop. Ik hoop echter, dat u - wanneer wij de magische en occulte mogelijkheden verder zullen nagaan - deze kleine regels en voorschriften goed in het oog wilt houden. Het is niet alleen belangrijk, dat u een bepaalde proef neemt, dat u een bepaalde mogelijkheid kent, het is bovenal belangrijk, dat u de juiste procedure vindt. De juiste procedure is alles bepalend.

INWIJDINGEN

Wanneer wij kennis maken met de z.g. inwijdingsriten van, de oudheid, als wij de symbolen zien, die bij inwijdingen in volti groeperingen zelfs heden nog bestaan, dan komen wij wel tot de conclusie, dat er altijd een beproevingstijd aan voorafgaat.

Deze beproevingen zijn in de oudheid altijd weer confrontaties met de vier elementen; daarnaast confrontatie met het eigen "ik". De mensen zijn geneigd te denken, dat je dit alleen naar nodig hebt, als je hoge geestelijke waarden wilt bereiken, en dat is helemaal niet waar. Inwijding betekent niets anders dan het doordringen in de geheimen; het bereiken dus van

een zekere mate van beheersing, een zekere mate van kracht. Een dergelijke inwijding kan niet worden uitgedrukt in formules.

Een inwijding is altijd een beleving, ook als je - laten we maar zeggen - satanist bent. Dan zal die inwijding een confrontatie moeten inhouden met de verschillende elementen. Het is zelfs zo, dat wij van bepaalde groepen van duivelaanbidders weten, dat hun inwijdingsritueel o.m.: inhoudt: De confrontatie met de aarde. Men wordt neergeworpen op de aarde en heel vaak wordt er ook nog aarde of zand over de persoon uitgestort. De confrontatie met vloeistof, waarbij het water meestal door bloed is vervangen; de bloeddooop, zegt men ook wel. Daarna de lucht. Men wordt zeer sterk in allerhande wierookdampen gezet. Dan natuurlijk ook nog het vuur. De mens wordt over het algemeen licht geschroeid door een vlam, terwijl alles verder duister is. Dat is dus kennelijk de beproeving van de vier elementen. Daarna volgt dan een aantal geloften en vragen, waarop men antwoord moet geven, zodat de mens zichzelf eigenlijk openbaart. Nu kunnen wij dergelijke praktijken wel afwijzen, maar het is toch wel ten inwijding in de werkelijke zin van het woord.

De mensen in de moderne tijd piekeren natuurlijk over de inwijding op een heel andere manier. Zij zien dit als het innerlijk bereiken van een nieuwe status, het bereiken van nieuwe symbolen, het kennen misschien van nieuwe krachten en waarden. En juist omdat de - persoonlijke inwijding; die dus buiten de organisatie omgaat, in deze tijden veel voorkomt, meent men dan dat dat zo maar gaat: Laat mij u nadrukkelijk vertellen, dat dat niet het geval is. Een inwijdingsrite, waarbij u niet de steun hebt van de groep, zodat het ritueel stoffelijk en formalistisch kan worden uitgevoerd, zal in uw eigen leven tot uiting komen.

Laten wij eens stellen, dat u bent uitverkoren voor een gehele of gedeeltelijke geestelijke inwijding in dit leven vanuit de geest. Wat zullen wij dan zien?

Wij zullen zien, dat u in uw leven achtereenvolgens met een aantal problemen wordt geconfronteerd. Die problemen kunnen zeer lastig en emotioneel zijn. U zult worden geconfronteerd met b.v. een val. U valt ergens. U wordt geconfronteerd met de grond, de aarde, met de materie. Het kan zijn dat u een tuin moet omspitten. Het kan ook zijn, dat er op een gegeven moment een hele hoop aarde op u valt en dat u dat dan maar welgemoed moet dragen en moet oplossen. Doet u het niet, dan herhaalt zich de proef.

U zult ontdekken, dat u ook met vloeistoffen te maken krijgt; en heel vaak is dat zelfs een veelvuldigheid, zodat u niet slechts te maken krijgt met b. v. regen of met een aquarium dat lek is - wat natuurlijk ergens ook wel op zijn plaats zou kunnen zijn - maar daarnaast meestal met de elementen; of u moet plotseling een zeereis gaan maken, waarop u allerhande ervaringen hebt.

Met de lucht is het al precies hetzelfde. U wordt geconfronteerd met problemen van de lucht: aandoening van de luchtwegen e.d. Dat is over het algemeen voor de mens emotioneel nog onaangenaam. Hij moet zichzelf overwinnen. Hij moet pijn overwinnen. Hij moet leren door te gaan, wat er ook gebeurt. Doet hij het niet, dan zal een verdere inwijding niet volgen.

Maar laten wij nu eens aannemen, dat iemand al die proeven in de loop der tijden wel doorstaat, wat gebeurt er dan? Dan moet hij met zichzelf worden geconfronteerd. Er zal dan een aantal belevingen optreden, die voor hem conflictstof zijn. Het leven gaat hem de vragen stellen die in de plechtige rituele inwijding van een genootschap worden voorgelegd door de voorzitter; en de antwoorden daarop zijn persoonlijke, maar daarom ook veel beduidender dan zij ooit in een rituele bijeenkomst kunnen zijn. De oplossing van al die problemen, die jezelf betreffen (ook weer een voor de mens heel zware opgave wordt dan gevolgd door wat men noemt: het moment van verlichting. Dat kun je vergelijken met het ritueel wegnemen van de blinddoek of het maken van licht, dat wij in die groeperingen steeds weer tegenkomen. Het is plotseling een gevoel van innerlijk hoog zijn, innerlijk verbonden zijn. Dan denkt de mens: Nou heb ik het. Maar ook dat is niet waar, want na dit vaak betrekkelijk korte moment van een gevoel van innerlijke verbondenheid en verhevenheid flop je terug op de aarde. Je hebt een emotie gevoeld. Je hebt dus het begrip van verbondenheid te pakken. Dat is inwijding. En nu moet je gaan bewijzen, dat je er zelf iets mee kunt doen.

U ziet dus, dat zo'n inwijding eigenlijk geheel anders verloopt dan men zich dat meestal voorstelt. Er komen geen geheimzinnige mannetjes bij te pasgal kunnen zij u soms wel eens komen helpen, maar dan weet u meestal pas dat zij geheimzinnige mannetjes zijn, als zij weg zijn.

U zult ontdekken, dat u met dromen, met allerhande onaangenaamheden wordt geconfronteerd, ook na die bereiking. U zegt dan: Ja, maar ben ik daarvoor dan ingewijd?

Ja. Het doel van de inwijding is nl. niet u op een hoger niveau te plaatsen, zoals zien wel verkeerd pleegt te denken. Zij is bedoeld om u de middelen in handen te geven te leven volgens een hogere norm van geestelijk bewustzijn; en dat is heel wat anders.

Ingewijd zijn kan dus ook wel eens inhouden, dat je kunt zeggen: Nou, jongens, dat getal wint de honderdduizend, dat paard zal winnen en op de roulette zal het kogeltje achtereenvolgens 17 keer op rood vallen. Dat gaat allemaal wel. Maar indien je er geen bestemming voor hebt, loopt het onmiddellijk mis. Je kunt die 100.000 gulden krijgen, indien die werkelijk nodig zijn, indien het onvermijdelijk is. Dat paard zal winnen, natuurlijk. Maar als jij daarop zet, wint het alleen, als de inzet een doel heeft; en dat doel ligt altijd buiten jezelf:

Een mens kan nimmer zichzelf als doel kiezen. Misschien is dat wel het belangrijkste punt, dat je in een inwijding kunt leren. Zodra je jezelf als doel gaat stellen, ben je al verloren. Zie je jezelf als middel, dan wordt de zaak anders. Maar dan zul je alleen die extra krachten en mogelijkheden hebben op het punt, waar het middel dus ook wordt gebruikt.

De noodzaak, die voor de primitieve mens vaak bestaat om dat allemaal ergens symbolisch uit te drukken en allerhande overdrachtelijke acties uit te voeren, kan voor iemand die ingewijd is wel eens wegvallen. Maar hij zal er nooit aan kunnen ontkomen, dat hij zelf altijd deel is van hetgeen hij doet. Ook dat ziet men vaak over het hoofd.

Een inwijding is niet alleen maar het herkrijgen van kennis en macht, of een bereiking of het verkrijgen van middelen. Het is ook verantwoordelijkheid. Het is misschien eenvoudig om het zo uit te drukken:

Een voetganger heeft veel minder met de verkeersregels te maken dan een automobilist. Op het ogenblik, dat je een vehiculum krijgt (een auto b:v.), waardoor je dus sneller meer kunt doen, zul je ook aan meer regels gebonden zijn en ook aan meer beperkingen onderworpen. Je aansprakelijkheid wordt groter.

De inwijding is, als je haar op de keper, gaat beschouwen, niets anders dan het bereiken van het punt, waarop je meer verantwoordelijkheid kunt dragen. Naarmate de mogelijkheid om verantwoordelijkheid te dragen t.o.v. de wereld, je God en ook jezelf toeneemt, neemt de inwijding toe.

Het denkbeeld, dat inwijding een specifieke kennis omvat, is eveneens alweer uit de lucht gegrepen. Natuurlijk, in de oudheid had men zo van die spreuken, die werden ingefluisterd, maar eigenlijk waren dat meer wachtwoorden om mede-ingewijden te herkennen. Het had niet werkelijk iets te maken met het innerlijk, met de bereiking.

Je kunt alleen werken met het materiaal dat je hebt. Niemand zal denken, dat je van b.v. bamboe een bronzen beeld kunt maken. En niemand denkt, dat je van een bronzen beeld levende bamboe kunt maken. Maar de mensen denken wel vaak dat, wat zij ook zijn, de inwijding hen gelijk maakt aan elke andere ingewijde; hetzelfde materiaal. Neen, de inwijding zal altijd het persoonlijk karakter behouden, doordat zij alleen de in het "ik" aanwezige eigenschappen richt, gebruikt en eventueel bevestigt of verstevigt.

Iemand, wiens beroep dansen is, kan nooit worden ingewijd tot concertpianist. Hij kan ervoor studeren, maar hij zal het misschien nooit helemaal bereiken. Maar als hij met dansen die inwijding ondergaat, dan wordt zijn scala van uitdrukking rijker.

Onze scala van uitdrukking wordt rijker in de inwijding. Wij hebben dus veel meer mogelijkheid de wereld en ook de geest te bereiken. Want naarmate het "ik" groter en sterker is, zal het, een groter deel van het leven als werkelijkheid kunnen aanvaarden en daarmee ook in een veel groter deel van het leven werkelijk kunnen streven en werkelijk kunnen bestaan.

De contacten met de geest, die men in de inwijdingen heel, vaak ziet als iets, wat je cadeau krijgt, zijn eigenlijk een normaal resultaat daarvan en niet het doel.

Leven met de geest kan erg moeilijk zijn. Maar als je eigen bewustzijn de wereld van de geest omvat, dan zul je met de geest leven. Geesten bevelen - wat mogelijk is voor een ingewijde - lijkt misschien een aardig spel, maar het betekent de verantwoordelijkheid dragen voor die geesten, aan hen de kracht te geven de opgedragen taak te vervullen; en dat is niet zo eenvoudig. Daarom wil ik dit korte onderwerp besluiten met iedereen, die naar inwijding streeft, toch vooral één raad te geven; Probeer niet te snel te veel te bereiken. Consolideer liever wat je hebt. Want als je zoveel wilt zijn en zoveel ineens wilt bereiken, schiet je tekort. En wie tekortschiet, draagt de gevolgen niet alleen van het persoonlijk tekortschieten, maar van alle gevolgen daarvan in zijn omgeving, in de wereld van de geest en in de wereld van de stof.

Dus als u zoekt naar inwijding, loop niet te hard. En als u wordt beproefd in uw leven, dan is het mogelijk dat het een inwijding is. Mogelijk, niet zeker. Probeer dus in ieder geval te handelen, alsof het een inwijding is. Stel steeds uw veerkracht, uw gevoel van optimisme, van bereiking tegenover de problemen, die u - hetzij lichamelijk, hetzij in de omstandigheden - tegemoetkomen. Overwin zo niet alleen maar met een gezicht van. Hè, hè, dat is voorbij, maar maak er iets van. Zorg, dat u zelfs van een kwaal die u overwint iets overhoudt. Zorg ervoor, dat uw ongeluk u rijker maakt. Dat is mogelijk.

Als u zo leeft, dan zal de inwijding zich vanzelf manifesteren. Maar als u ingewijd wilt worden en hoopt de entreprijs voor het selecte gezelschap te ontduiken, dan vrees ik dat u zwaar teleurgesteld zult zijn in de geest zowel als in de stof.

LES 2 - AFSTEMMING

Hoofdstuk III

Een zeer belangrijk punt bij het gebruiken van de in u aanwezige paranormale capaciteiten en begaafdheden is het je afstemmen op personen of op sferen. Deze afstemming kan met in achtneming van hetgeen reeds daaromtrent aan regels is gegeven geschieden voor de geest alléén t.a.v. de sfeer; voor de materie allereerst op plaats of milieu en daarna pas op personen. Dit geldt niet, indien er reeds bepaalde contacten zijn gelegd.

Een contact dat meermalen is gelegd, wordt daardoor versterkt, zoals dat heet. Wanneer u een enkele maal een vaag telepathisch contact hebt gehad met een persoon én u blijft dat volhouden, dan zal dit contact steeds sterker en ook steeds duidelijker worden.

Wanneer u contact hebt met een bepaalde sfeer, dan is het duidelijk dat u in het begin in die sfeer alleen maar een gemiddelde afstemming kunt vinden krachtens uw mentaliteit en het doel waarnaar u streeft. Heeft u eenmaal met bepaalde personen of met één persoon contact, dan blijkt dat juist deze persoon het sterkst gevoelig is voor uw uitgezonden impulsen en dat hij het snelst en ook het meest zal antwoorden op hetgeen u uitzendt.

Hier hebben wij een verschijnsel waaraan we toch werkelijk enige aandacht moeten schenken.

Alle geestelijke contacten worden sterker naarmate ze meermalen worden herhaald. We bouwen tussen personen, tussen plaatsen, tussen onszelf en een sfeer a.h.w., een brug. De eerste brug is zo dun als de draad, die een spin maakt. En zomin als een spin in het najaar precies kan bepalen waar ze aan haar herfstdraad heen zweeft, zomin kan degeen, die voor de eerste maal contact zoekt met een bepaald milieu of wereld, weten waar hij het eerste contact zal maken. Wanneer het contact is gemaakt, kan men - mits natuurlijk het bereikte bevredigend is - voortgaan met de draad voortdurend te versterken. Haar draagkracht wordt a.h.w. groter. En waar eerst een enkele gedachte voorzichtig langs kon gaan, ontstaat er op den duur een verbinding, die in staat is hele zinnen en volledige beelden over te brengen. In de meest ideale toestand is het zelfs mogelijk het geheel van de eigen waarnemingen en bewustzijn zonder meer aan een ander over te dragen. Dan kan de ene persoon zien en de ander op afstand waarnemen wat er wordt gezien.

Omgekeerd is het projecteren natuurlijk ook mogelijk, als er iemand aan het waarnemen is. Je kunt in zo'n geval je eigen waarneming a.h.w. daarbovenop leggen. Dit kan echter zeer gevaarlijk zijn en dient daarom alleen met toestemming van de ander te geschieden.

U zult zich afvragen hoe deze dingen, die ik u hier zo eenvoudig beschrijf voor u bereikbaar zijn. Hiervoor hebben we weer een aantal regels en oefeningen. Sommige ervan kent u reeds. Ik wil ze echter toch herhalen.

1. Leer observeren. Leer zien. Hoe meer details u van een bepaalde plaats kent en u die weer te binnen kunt brengen, des te groter is uw rapport met een dergelijke plaats. Als u uw gedachten naar zo'n plaats uitstuurt, zult u zich daar dan ook gemakkelijker bewust worden van al wat daar aanwezig is.
2. Ook als u in een bepaalde buurt of omgeving verschillende bestemmingen of doeleinden kent, maak gebruik van enkele vaste plaatsen, die u goed gememoriseerd hebt. U zult zeggen: dat is misschien een beetje ingewikkeld. Toch niet. Als u een bepaalde straat kent (al is het maar een klein stukje ervan, maar dan ook zo dat u weet wat voor stenen er liggen, wat voor een lantaarn er staat, welke gevels er zijn), dan kunt u - u daar bevindende - de herinnering ver der opbouwen. U kunt 'in die straat a.h.w. wandelen. U kunt huizen binnengaan en u kunt waarnemen.

3. Het gevoel van waarnemen is vooral in het begin zeer moeilijk te onderscheiden van droom of fantasie. Probeer geen onderscheid daartussen te maken. Dit kunt u later doen, wanneer u eenmaal klaar bent met uw pogingen. Ga altijd uit van de stelregel, dat alles betekenis heeft, zinvol is en ergens waar moet zijn. (Als noot moet ik hieraan toevoegen, dat dit menselijk gesproken natuurlijk niet zo is. Maar alleen door te stellen dat iets waarheid is, kunnen we ons daarin volledig verzinken; kunnen wij het als werkelijkheid ervaren en beleven. En alleen zo kunnen wij op den duur deelnemen aan processen, die ook tot onze werkelijkheid behoren, maar die in tijd of plaats van ons persoonlijk bestaan verwijderd zijn.
4. Wen u aan om bij dergelijke pogingen - hetzij tot waarneming of tot telepathisch contact - een vaste houding aan te nemen. Die houding is niet bepalend, besef dit wel. Maar door steeds bij dezelfde poging ook dezelfde houding aan te nemen versterkt men de eigen concentratie en gerichtheid. Gewoontevorming is ook bij telepathie of bij, waarneming in tijd of ruimte van het grootste belang.
5. Realiseer u dat u alles, wat u werkelijk wilt op paranormaal terrein, kunt bereiken. Besef echter ook, dat grote prestaties een langere voorbereiding vergen. Kleine proeven zijn dus altijd de meest juiste om mee te beginnen.

Hier wil ik een ogenblik ingaan op de methoden, die wij eigenlijk gebruiken, indien wij tot afstemming willen komen. Natuurlijk, een afstemming is een complex gebeuren. Het impliceert een bepaalde regulatie van het lichaam. Het impliceert ook een bepaalde concentratie van de gedachte.

Het houdt verder in, dat de geest op een bepaalde wijze moet worden beïnvloed en gericht, meestal via emotie. Maar al die dingen kunnen wij in het begin niet gelijktijdig doen. Iemand, die wil leren schrijven, begint streepjes en haaltjes te maken. En als hij de grondbestanddelen van het schrift eenmaal beheerst, kan hij voor het eerst letters schrijven. Zelfs dan schrijft hij nog geen woorden. Hij herhaalt steeds dezelfde lettervorm, totdat hij deze volledig en perfect beheerst. Eerst dan gaat hij voorzichtig de verschillende letters samenvoegen.

Als u wilt leren hoe uw wezen op de juiste manier in te stellen of als u het afstemmen op een bepaalde sfeer of op een bepaalde bereiking wilt leren kennen, dan moet u bij uw oefeningen ook fase na fase te werk gaan. Niet opeens proberen uit te treden naar een sfeer, maar eerst proberen de houding te vinden en de concentratie. Varieer deze net zo lang, totdat u het gevolg hebt dat er niets meer te doen overblijft. Ga dan niet verder, maar noteer het voor uzelf. Leg vast wat u hebt gedaan, wat voor u de juiste houding, de juiste situatie is. Onderbreek dan uw poging en hervat haar na enige tijd, totdat u weet: die houding is voor mij onder alle omstandigheden iets, wat mij schijnt los te maken van mijn omgeving. Indien u dat beheerst, begint u aan de afstemmingsoefening.

De afstemmingsoefening is meestal contemplatief. Ik heb reeds in de eerste hoofdstukken van deze cursus erop gewezen, dat wij een voorstelling nodig hebben. Deze voorstelling behoort in het menselijk verstand niet in samenhang te zijn met de sfeer of met hetgeen v:ij willen bereiken, maar ze moet voor ons wel het symbool ervan kunnen zijn.

Misschien wilt u naar een hoge sfeer toe. U stelt zich dan een bloem voor of misschien een bepaalde actie. Dat is helemaal uw eigen zaak. Ook hier weer: oefen u daarin. Zodra u het gevoel krijgt, dat u contact maakt, breek af: Schets het beeld dat u het laatst gebruikte voor uzelf zo goed mogelijk. Na enige tijd herhaalt u weer de eerste oefening en vervolgens de tweede. U verbindt ze echter niet met elkaar. U laat dus niet de eerste fase in de tweede overvloeien. Daartussen hoeft u een onderbreking. Blijkt, dat ook hier het gevoel van contact blijft bestaan, dan begint u aan de derde fase; en dat is voor de afstemming het noodzakelijke doel: wat wil ik?

Nu is het omschrijven van de wil een zeer variabele factor, dat zult u begrijpen. Het is daarom goed te beginnen het één enkel doel voor ogen te hebben en dat eerst eens helemaal te verwezenlijken, voordat u verdere experimenten begint.

Leer uw doel zo concreet, maar ook zo eenvoudig mogelijk omschrijven. Trek u daarbij niets aan van de redelijkheid. Zorg alleen, dat u precies weet wat u wilt. Kies als het even mogelijk is een doel, waar u werkelijk met uw hele wezen naar verlangt, zodat de pushing power (de spanning in uw wezen meehelpt om die verwezenlijking a.h.w. uit te drukken. Oefen u ook hierin. Denk niet, dat u voor elk nieuw onderwerp dan weer zult moeten oefenen. Als u hebt geleerd één doel te bereiken, zult u ontdekken dat een tweede doel met veel minder moeite bereikbaar wordt. Op den duur is het voldoende het doel eens te formuleren en het eenvoudig in te voegen in de gang van zaken.

Ik ben mij ervan bewust, dat dit voor velen van u toch nog wel moeilijk is. U zoudt graag en snel resultaten willen zien. Ik wil u er echter aan herinneren, dat snel bereikte resultaten niet erg houdbaar zijn. Juist op dit terrein zijn vergissingen zeer gauw mogelijk. Juist als u werkt met de occulte krachten die in uw wezen schuilen en die er rond u bestaan, is de kleinste afwijking voor u vaak fataal. Dan gebeuren de dingen heel anders dan u wel dacht en bereikt u misschien het tegengestelde van wat u nastreeft. Daarom is het beter geduldig te zijn en te oefenen.

Nu zult u begrijpen, dat de afstemming - als we eenmaal goed beginnen - een werkelijke taak is; het is een arbeid. Men denkt vaak, dat het occulte alleen een zuiver geestelijke taak is. Dit is niet waar. Alle practisch occultisme is vergelijkbaar met zuiver stoffelijke arbeid; het kost u inspanning. Het kan u iets brengen, natuurlijk. Maar u zult eerst daarvoor moeten werken en hard werken.

Heeft u eenmaal besloten, dat iets de moeite waard is (dat is een heel belangrijk punt; er zijn heel veel dingen, die u gemakkelijker op een andere manier kunt verwerklijken), dan wordt het tijd nu we elke fase beheersen om ze achtereenvolgens uit te voeren. Er ontstaat dan het gevoel van verbondenheid.

Onthoud, dat als er eenmaal een afstemming is bereikt, het niet uw taak is om het bereikte punt te definiëren. Indien u dit doet, verstoort u in 9 van de 10 gevallen het werkelijk bereikte contact en zult u de waarde ervan in ieder geval verminderen. Heeft u dus het gevoel van verbondenheid bereikt, wacht dan af, tot zich voor u een voorstelling vormt.

Wederom geldt hier: logica redelijkheid, menselijke aanvaardbaarheid spelen daarbij geen rol. Een dergelijk beeld is nooit een indicatie voor iets, wat men moet doen of laten. Het is slechts het kenteken van de kracht, waarmee u verbonden bent.

Bij dit laatste wil ik nog opmerken, dat uw beeld natuurlijk niet de zuivere weergave is van hetgeen u wordt toegezonden en zeker indien u contact heeft met de sferen. Maar wat wel het geval is: u heeft een indruk ontvangen en die voor uzelve zo juist mogelijk vertaald en wel vanuit emotioneel en onderbewust vlak. Deze vertaling impliceert, dat zodra ze door u wordt herbeleefd (dus wordt opgebouwd) - voor u dezelfde indrukken ervan zullen uitgaan, die u eens hebt ontvangen. Het contact is aanwezig, ook al zijn er grote verschillen in uitdrukking en taal zullen zijn.

Het is misschien goed hier in te gaan op enkele verschijnselen, die zich kunnen voordoen, wanneer wij een plaats op aarde en niet een sfeer buiten de stof willen bezoeken. Die plaatsen nemen wij ook niet volledig reeel waar. Wij reageren emotioneel. Normalerweise wordt de emotie. Van het waargenomene overschaduwd door de menselijke werkelijkheid: het redelijk aspect.

Bij een waarneming op afstand (wij spreken nog niet over uittreding) is het de emotie, die het beeld verklaart. Het is dus zeer wel mogelijk, dat u een straat ziet in b.v. blauw licht, terwijl het daglicht zou moeten zijn. Of dat u een gouden glans ziet op een plek die u bezoekt, terwijl u weet dat het eigenlijk maar een somber oord is. Laat u hierdoor niet beïnvloeden. Dit betekent niet, dat u alleen maar fantaseert en dat de waarneming in zich onjuist is. Het betekent alleen, dat uw werkelijke reactie op de plaats nu wordt vertaald in meer visuele of soms ook auditieve termen. Het is dus niet belangrijk, dat we gaan kijken: wat strookt er wel en niet met de werkelijkheid die ik ken. Het is belangrijk, dat wij in een dergelijk geval waarnemen: wat is er dat ik niet ken. Zoek niet de verschillen met het gekende, maar probeer de variabele factoren te zien. Dit is de methode, waarmee men van wat eerst een

droomspelletje is langzaam maar zeker een volledig concrete constatering van de variabele factoren doet. De beschrijving van het milieu kunt u altijd wel te pakken krijgen, die is altijd wel te vinden. Maar wat niet te vinden is, is juist wat daarin verandert, wat zich daarin afspeelt.

Als u naar een toneelstuk kijkt, dan kunnen de coulissen veel doen. Maar wie eerst naar de coulissen kijkt en nagaat, of die wel realistisch genoeg zijn om daarna pas op de spelers te letten, zal de inhoud van het stuk meestal niet begrijpen of waarderen. Op deze wijze is het voor ons dus ook belangrijk, dat wij ons richten op de spelers (de variabele factoren).

Nu lijkt het misschien, of ik u wil ontmoedigen bij uw streven naar praktisch occultisme. Maar u hebt een voldoende voorbereiding gehad. U weet, dat praktisch occultisme moeilijk is. Erken dan ook, dat een van de moeilijkste punten in het hele occultisme de vraag is van de instelling: Hoe stel ik mij in? Hoe leer ik mij projecteren? Wie dit eenmaal beheerst, zal ontdekken dat al het andere in het occultisme - tot de magie en de magische evocatie aan toe - betrekkelijk eenvoudig is.

Als je eenmaal goed hebt leren lezen en schrijven, kun je zelf heel moeilijke filosofische boeken gemakkelijk lezen, als je voldoende begrip hebt. Kun je gebrekkig lezen, dan moge je verstand nog zo groot zijn, je zult maar heel moeizaam of geheel niet in staat zijn het neergeschreven betoog van de filosoof te volgen. Zo staat het ervoor. Daarom is Hoofdstuk III zeker een zeer belangrijk hoofdstuk. Ik beveel het dan ook in uw zeer bijzondere aandacht aan.

MAGIE

Hoofdstuk IV

Zoals u al reeds is verklaard, is magie een tovenarij. Magie is een zekere wetskennis of althans het kennen van de mogelijkheid tot het gebruik van bepaalde wetten. Staat u mij toe hier te beginnen met een vergelijking.

Als u thuiskomt, draait u het licht aan. Weet u precies wat er dan gebeurt? de kans is groot, dat u het niet weet. Of u het weet of niet, is eigenlijk van weinig belang. Zolang er stroom is en u het knopje omdraait, gaat het licht branden. Op diezelfde manier moet u de magie beschouwen. Zij is een van de beste illustraties voor de werkwijzen, die in het praktisch occultisme haast onvermijdelijk zijn. Het is niet mogelijk alle andere sferen, alle kosmische wetten en hun resultaten volledig te kennen, maar het is betrekkelijk eenvoudig de kunstjes te leren; de eenvoudige schakelingen, die er nodig zijn om een bepaald resultaat te verkrijgen.

In de magie zien wij vaak dezelfde rigide opbouw, die ik u zo even al heb beschreven, toen wij het hadden over het vinden van de juiste afstemming. Elk magisch gebeuren wordt nauwkeurig ingedeeld. Zelfs indien het niet ritueel is, heeft het een vaste inhoud en een vaste samenhang.

Nu moet u zich de wereld voorstellen als een plaats, waarin drie-dimensionele en menselijk redelijk bepaalde waarden bestaan. Daarnaast bestaat er een andere reeks dimensies en waarden, gezamenlijk meestal begrepen in de z.g. vierde dimensie, die onzichtbare waarden bevat. Deze onzichtbare waarden zijn even concreet en reëel als alles, wat u ziet. Zij bestaan voor uw waarnemingsvermogen en voor uw wereldbeeld alleen niet onmiddellijk kenbaar. Ze zijn slechts kenbaar in hun gevolgen. Er is dus een andere wereld. Zoals er ergens een electriciteitsfabriek moet zijn, die de stroom levert, wanneer u het knopje omdraait. En is deze er niet, dan moet er een batterij zijn of een andere krachtbron. Welaan, de grote krachtbronnen, waarover de mens beschikt, zijn krachten die direct kunnen inwerken op zijn denken. Het mentale bestaan van de mens is voor hem gelijktijdig de schakel tussen zijn direct kenbare wereld en de niet-kenbare werelden. Hiermee; heeft de geest verder niets te maken.

Nu gaan we allereerst een paar eenvoudige vergelijkingen maken.

Als ik een steen laat vallen van 1 cm hoogte, is zijn snelheid en daarmee zijn doorslagkracht minder groot dan als ik hem laat vallen van 1 m. Een hoogte van 10 m. zal de energie van die steen nog verder kunnen opvoeren. Er komt echter een moment, dat het niets meer uitmaakt, of ik die steen nu van 1000 of van 10.000 m. laat vallen; er is geen verschil in resultaat meer kenbaar.

Magisch betekent dit: er zijn krachten op verschillende niveau's aanwezig. Boor ik een vlak aan, dat direct bij mijn eigen wereld ligt, dan is de uitwerking betrekkelijk gering; het potentiaal is zwak. Hoe groter het verschil is in energetische waarde tussen mijn eigen wereld en de wereld die ik mentaal aanboor, des te groter zal de kracht zijn waarover ik beschik.

Dan is er nog een punt, waaraan wij - uitgaande van dit voorbeeld - aandacht moeten schenken. Ik kan van een hoog punt een steen met een zekere spreiding naar beneden werpen. Werp ik hem onder een hoek, dan zal daardoor zijn doorslagkracht enigszins, maar niet veel worden beïnvloed. Het zal echter blijken, dat ook dan mogelijkheden buiten mijn bereik blijven. Hoe hoger ik echter kom, des te groter het gebied wordt dat ik kan bestrijken.

In de magie geldt: hoe hoger het niveau van het potentiaal van de kracht door mij aangeboord is, des te groter het aantal mogelijkheden dat er voor mij in deze kracht geborgen ligt. En daarmee hebben wij voor de magie toch wel iets belangrijks gezegd. Wij hebben nl. geconstateerd, dat het rigide systeem noodzakelijk is, maar dat daarnaast ons penetratievermogen in het onbekende bepalend zal zijn voor onze resultaten. Ook hier geldt

weer, dat men eerst moet beginnen met de kleine dingen, want wie niet heeft geleerd in de meest nabije kracht te penetreren, zal - indien hij verder doordringt - niet weten waarheen hij gaat. In alle magische scholing begint men dan ook met de zeer eenvoudige vormen (de kleine gebeden b.v.) en bouwt men langzaam maar zeker op naar de riten, de concentratie- of de geestelijke oefeningen, waarmee een hoger niveau bereikbaar wordt. Indien u nu van die kracht wilt gebruikmaken, is het dus wel belangrijk dat u weet: hoe boor ik een zo nabij mogelijk gelegen krachtreservoir aan. De meest eenvoudige vorm daarvan is het denkbeeld, dat - zij het tijdelijk - tot een soort idee-fixe wordt. Men omschrijft het weleens als het vervaardigen van een matrix, waarin astrale kracht aanwezig is. Als ik die matrix echter vervaardig met het doel om haar die kracht, op aarde te doen ontladen en verder aan dit zich ontladen een sleutel (een begrip) verbind, dan zal het mij mogelijk zijn die kracht inderdaad tot ontlading te brengen op het moment, dat ik dat wiens en in de richting, waarin ik haar wens. Hoe bouw ik nu zo'n gedachtenbeeld op? Ook hier blijkt het associatief denken van groot belang te zijn. Als je een vijand wilt doodslaan, dan kun je misschien aan een hamer denken. Het heeft weinig zin aan een waterlelie te denken; de associatie is niet aanwezig.

1. Ik heb een doel. Aan dit doel moet ik een voorstelling verbinden. Die voorstelling en het doel moeten voor mij in een onmiddellijk verband staan.
2. Indien ik die associatie heb gevonden, ga ik trachten dit beeld te projecteren over alle ervaringen, die ik op doe. Wij blijven ons dit beeld dus bij tussenpozen steeds weer voor ogen stellen.
3. Wij zullen in vele gevallen gebruikmaken van een z.g. impuls-sleutel, waarbij wij - als we aan een hamer denken - een werkelijke hamer altijd ergens neerleggen. Wij hanteren die hamer elke dag, als wij aan de geestelijke hamer denken. En als wij nu ook voor ons doel een symbool vinden, al is het maar een stipje, dat wij op het een of ander stuk karton of hout hebben getekend, dan is onze sleutel het doen neerkomen van die hamer met voldoende geweld op het getekende puntje; er is dan gelijktijdig een geestelijke ontlading tot stand gekomen.

In de rituele magie en vooral in de primitieve rituele magie vinden wij natuurlijk geheel andere voorstellingen: het schieten met de betoverde pijl, het werpen van de wijzende roede, het doen zweven van bepaalde zaden door de lucht, het maken van gewijde rook uit verschillende bestanddelen; er zijn duizend-en-één methoden. Maar hun principe is terug te brengen tot dit eenvoudige voorbeeld. Als u dus wilt penetreren in de dichtstbij gelegen sfeer, dan is het voldoende dat u die aanwijzingen volgt. Alleen, ik wil u niet raden om daar allemaal een hamer voor te nemen. Misschien wilt u klappen uitdelen, maar ik geloof toch dat onze occulte kracht voor betere doeleinden zou moeten bewaard worden. Misschien kan ik u hier helpen met nog een voorbeeld.

Ik wil iemand geestelijk helpen. Ik weet dat er een kwaal is, die zich b.v. ergens onder het middenrif bevindt. Ik heb het gevoel, dat daar operatief moet worden ingegrepen. Dan gebruik ik de procedure als volgt: Ik stel mij een lancet voor. Dit lancet (b.v. een electrisch lancet) is verbonden met een krachtbron; er kan dus een enorme kracht doorstromen.

Dit beeld bouw ik voortdurend op, totdat alleen de gedachte "lancet" voldoende is om mij die voorstelling voor ogen te stellen. Het is dan wel zeker, dat ik een gedachtenbeeld heb geschapen, waarin diezelfde energie en diezelfde associatie aanwezig zijn in een nu niet neer volledig materiële krachtsverhouding. Vervolgens stel ik mij zo goed als ik kan de kwaal van mijn patient voor. In mijn gedachten neem ik het lancet in handen en voltrek daarmee de noodzakelijke operatie. Dan is er niet geopereerd. U heeft geen lancet gebruikt, maar u heeft ontbindende of genezende kracht gericht op een bepaalde plaats in het lichaam van een zeer bepaalde persoon. Die ontlading vanaf dit niveau zal niet voldoende zijn om b.v. een maagzweer weg te nemen of om plotseling een aandoening van de darm ongedaan te maken, maar ze kan wel voldoende zijn om minder gecompliceerde kwalen te genezen of althans milder te maken.

Indien u daarmee voldoende proeven neemt, zult u ontdekken dat ook u over deze zeer eenvoudige methode kunt beschikken om met magische krachten te werken; want het is geen

magie, het is geen tovenarij. Het is het gebruikmaken van krachten, die in de natuur bestaan. Het is a.h.w. het opladen van de klos van Ruhmkorff met gedachtenenergie en het doen ontladen van deze klos op een punt waar kracht het meest gewenst is.

We gaan nog wat verder met deze magie. We hebben deze eerste oefening van penetratie nodig om tot het eerste resultaat te komen. Maar als we de resultaten zien - zwak als ze mogen zijn - dan wordt ons al snel de wens geboren om daarmee verder te gaan. En nu moeten we heel voorzichtig worden.

Er bestaan nl. associaties met onze eigen persoon. Zodra ik een bepaalde waarde met mijzelf associeer, richt ik mij op mijzelf. Het is mij dan onmogelijk een juiste waarde of waardering buiten mijzelf te vinden en buiten mij een kracht tot uiting te brengen. Wanneer bron en doel hetzelfde zijn, dan is het resultaat kortsluiting. Het klinkt misschien wat vreemd als men zegt: Een magier kan voor zichzelf weinig of niets doen. Hij kan alleen iets doen in relatie tot een ander.

Toch is het wel aardig, als u hier denkt aan de transformatiesprookjes, waarin de tovenaar of de heks achtereenvolgens verandert in een kraai, een leeuw, een tijger of een slang om ten slotte misschien te worden teruggedwongen in de eigen gestalte. Dit is natuurlijk geen volledige waarheid. Maar u kunt het als voorbeeld gebruiken, als u beseft dat de heks of de tovenaar voor zichzelf steeds zichzelf blijft. Wat hij/zij projecteert, is dus niet "mijn vorm verandert", maar "u zult mij zien in een andere vorm".

Dat is een groot onderscheid.

Indien u naar buiten toe wilt werken, zult u - vooral als u hogere krachten wilt gebruiken - buiten uzelf moeten projecteren. En dat betekent dus ook, dat het verstandig is om alle daden en intenties te vermijden, waardoor in uzelf een zeker schuldbewustzijn zou kunnen ontstaan. Schuldbewustzijn nl. heeft de neiging om het probleem terug te richten op het eigen "ik" en daarmee de krachten wederom in een kortsluiting binnen het eigen "ik" te doen ontbranden. Als u dit- begrijpt, kunnen wij nog een stap verdergaan.

Als ik heb geleerd gedachtenvormen te maken en ontladen, dan zal ik op den duur begrijpen dat niet alleen een vorm deze kracht kan bevatten, het kan ook een idee zijn. In de plaats van alleen maar de omschrijving treedt nu dus een verstandelijk begrip. Dit verstandelijk begrip moet niet afgerond zijn. Het moet a.h.w. een denken zijn, dat een soort eindeloze keten kan vormen. Dit denken doordringt een hoge laag van energie. Wanneer wij deze keten tot stand brengen en wij kunnen iets anders daarmee associëren en ons dit voorstellen als de keten der gedachten brekende, dan volgt de ontlading wederom op het doel. U ziet dus, dat u niet alleen maar hoeft te werken met een gedachtenmatrix. U kunt wel degelijk werken met een verstandelijk idee.

Wilt u nog verdergaan dan begint u met de emoties. Bij de eerste penetratie in de nog dichtbij gelegen krachtgebieden zal de emotie over het algemeen een lichamelijke associatie zijn. Het kan een gevoel zijn van pijn of van vreugde, dat ligt er maar aan. Het is dus iets, dat lichamenlijk wordt erkent en ervaren, desnoods een slapende teen. Die associatie is er nl. weer een met een gebied, waarin levenskracht betrekkelijk vrij los hangt, waar we deze dus gemakkelijk kunnen aanboren. Door de associatie met de lichamelijke ervaring richten wij levenskracht op een dergelijke lichamelijke functie. Ons beeld moet bovendien dan nog weer een associatie bevatten met degenen, die we willen helpen of reet datgene, wat wij willen volbrengen.

Ten laatste kennen wij nog de niet-lichamelijke of abstracte emotie.

Wanneer we de abstracte emotie in onszelf kunnen wekken, zonder dat zij met een bepaald doel in ons is geassocieerd, en wij kunnen ons voorstellen dat de uitwerking daarvan op een bepaald punt de waarheid van de idee zelf of van de emotie zelf zal versterken, dan kunnen wij hiermee wederom een gerichte lading bereiken.

Veel verder kunt u voorlopig zeker niet gaan met uw poging om deze hogere potentialen van verschillende krachten aan te boren. U zult moeten beginnen met de eerste trap (de gedachtenvorm). Daarna zult u moeten oefenen om dit voldoende zuiver te doen. U zult

daarvoor onschuldige maar niet met uzelf in verband staande projecten moeten zoeken. Ik verzeker u echter, dat werken volgens de omschreven methode, indien juist volbracht, voor iedereen tot resultaat voert, ook al zullen die resultaten, vooral in het begin van persoon tot persoon verschillen. Hier hebben wij dan eigenlijk de kern van de magie overgedragen naar de sfeer van het praktisch gebruik:

De magie welf gaat verder. Zij ontwikkelt zich tot de rituele magie.

De rituele magie is gebaseerd op het cumulatief effect van een reeks associaties of vormgedachten. We hebben tot nu toe gewerkt met een hamer. De hamer kan alleen slaan. Indien wij ons een hele gereedschapskist kunnen voorstellen, dan zouden wij dus alle bewerkingen kunnen uitvoeren, die met dit gereedschap te doen zijn. Als wij een hamer hebben gevormd en hij is concreet genoeg, dan moeten wij overgaan naar een volgend instrument, een tang b.v. en daarna een zaag, een beitel, een schaaf. Wij bouwen die werktuigen achtereenvolgens op en wel zo, dat het eerste begrip steeds weer in het volgende wordt ingesloten. Ik heb dus niet nu een hamer en nu een tang, maar: ik heb de hamer gevormd, ik denk aan de tang en dan krijg ik tang en hamer samen. Pas dan kan ik er iets nieuws aan toevoegen. Dit is nu de basis van het magisch ritueel.

Ik begin met een grondstolling, een grondkracht of een grondemotie. Die beeld ik op zeer vele manieren uit. Ik maak ze voor mijzelf waar en ik voeg er dan iets aan toe. In de magie zien wij voortdurend een uitbreiding van het gebeuren, een progressie, die dan culmineert in de oproep of de eigenlijke magische actie:.

Ik stel u voor, iemand voert een magisch ritueel uit. Hij heeft misschien een aantal lichten op de buitenste cirkel staan. Hij heeft verschillende kandelaars neergezet en een houtskoolbekken opgesteld. Alles is klaar.

Nu begint hij. Eerst brengt hij tekens aan. Een afscherming, zegt men, maar ze zijn ook een aantal begrippen, want die tekens drukken iets uit. Zij drukken misschien planetaire associaties uit of ideeën omtrent God of hogere krachten, dat geeft niet. Maar hij moet weten wat hij schrijft. Door dit schrijven ontstaat de eerste afstemming. Hij steekt dan eerst b.v. kaarsen aan. Heeft hij deze aangestoken in de buitenste kring, dan herhaalt hij bepaalde namen en gaat de olielampen met aromatische olie gevuld aansteken. Heeft hij ook dit gedaan, dan brengt hij in het centrum van de kring weer enkele tekens aan. Hij heeft weer een nieuw idee eraan toegevoegd. Maar hij weet, dat de kring hem beschermt. Hij vertrouwt op de bescherming van de kring; dus blijft deze in zijn gedachten. Hij heeft dus een opeenhoping van effecten bereikt. En nu begint hij misschien met de twee grote, in het midden opgestelde kandelaars aan te steken, licht na licht. Hij spreekt dan weer zijn woord of zijn oproeping. Daarna pas werpt hij in het houtskoolbekken de reukstoffen. Nu heeft hij dit alles bij elkaar gevoegd en begint dan de eigenlijke incantatie.

U ziet, het is een cumulatief proces. flat ik u dus heb geloerd, is het basisprincipe van allo rituele magie. Maar wij zien hetzelfde ook bij iemand, die alle ritueel achterwege laat.

Die persoon gaat misschien alleen zitten. Hij concentreert zich als de een of andere heilige man in de eenzaamheid. In zijn concentratie begint hij met een bepaald. begrip voor de hele wereld. Hij gaat dan dat begrip brengen in een moer persoonlijke relatie met bepaalde krachten, bepaalde mensen of bepaalde streken. Vervolgens gaat hij eraan toevoegen een begrip van een werking; die noodzakelijk is. Ook hij bouwt op. Ook voor deze persoon is er - zij het meer voor hemzelf - sprake van een cumulatief effect, waardoor op den duur de juiste afstemming wordt bereikt.

Licht u dus niet al te veel om de schijnbaar zinloze dingen, die bij de magie geschieden. En weest u ook niet zo verbaasd, dat bij bijna elk ritueel en ook bij de niet-rituele, in het "ik" plaatsvindende magische gebeurtenissen een tweede doel aanwezig is: een soort afsluiting. Als de kern is bereikt, begint men af te breken, stukje voor stukje. Hen keert terug tot zijn aanvangspunt. En dit is logisch. Wij moeten de gereedschapskist kwijt. Haar kracht is ontladen, maar zij zal misschien toch nog werkzaam kunnen zijn op een andere manier dan wij wensen. Wij moeten haar dus wegdenken. Wij moeten haar vernietigen.

En zo eindigen wij dan met wat men noemt de ontslagformule, waarmee wij alle krachten danken voor wat zij zijn geweest. want er is een relatie met ons geweest. Door ons danken scheiden wij ons van die krachten; we stellen ons erbuiten. En nu pas kunnen wij ons vrij voelen om de normale wereld weer te betreden.

Denkt u nu niets dit is alleen maar voor half dwaze tovenaars. Uw godsdienstig ritueel omvat overal ditzelfde. Men begint misschien met een bede aan God, men eindigt met 'n zegen, een afscheidswoord, een dankwoord aan God of een dankgebed, waardoor het magische van het samen-zijn wordt doorbroken.

Waar u ook gaat, u zult datzelfde aantreffen. Die dingen bestaan niet voor niets. Ze zijn opgebouwd, omdat degenen, die met deze magische krachten werken - of zij nu weten wat het is of niet - hebben ontdekt dat alleen zo een zuivere werking bereikbaar is.

SAMENHANG TUSSEN HELDERZIENDHEID EN HELDERHORENDHEID

Het zal u bekend zijn, dat elke mens een persoonlijke aanleg heeft en dat deze gericht kan zijn of op horen of op zien. Er zijn zelfs nog andere mogelijkheden, naar voor heden willen we met deze twee volstaan.

Wanneer ik bijzonder vatbaar ben voor indrukken die ik hoor, dan is het ook heel duidelijk, dat ik het meest gevoelig zal zijn; voor alle waarden, die met het gehoor in verband staan. Wanneer ik dus iets ontvang langs geestelijke weg, dan zal ik geneigd zijn dit auditief in de waarde van het horen uit te drukken. Ben ik meer visueel aangelegd, dan probeer ik alles eerst in een beeld, in een visioen of in een symbool uit te drukken; ik zie de dingen. Tot zover is dat heel begrijpelijk. Maar dit is natuurlijk de primaire aanleg.

Als je eenmaal een auditief type bent, moet je nooit beginnen helderziendheid te studeren, want dat kost ontzettend veel moeite en het leidt meestal tot weinig resultaat. Het omgekeerde geldt dus ook.

Maar stel nu, dat ik als auditief type mij begin toe te leggen op helderhorendheid, dan zal ik aanvankelijk als ik nog niet zo duidelijk kan ontvangen, alles nog kunnen associëren met woorden; ik kan het dus horen. Langzaam maar zeker echter, als mijn gevoeligheid groter wordt, blijkt dat de auditieve herinnering niet voldoende is om alles, wat wordt ontvangen, weer te geven. Er ontstaat dan een z.g. zien. Dat zien is en blijft aanvullend. Maar er is dan sprake van helderziendheid en helderhorendheid in dezelfde persoon. Je kunt het verschil misschien het best zo uitdrukken:

Iemand, die in aanleg helderziend is, zal alle belangrijke waarden zien; hij zal ze waarnemen. En alleen datgene, wat in de voorstelling niet helemaal kan worden uitgedrukt, zal hij daarbij op den duur kunnen horen. Het auditieve gedeelte van de suggestie (de illusie) is hier eigenlijk alleen maar verklarend.

Als ik omgekeerd sterk auditief ben aangelegd, dan zal het beeld alleen maar een supplement zijn op de boodschap, die ik hoor. Misschien kunnen we het best weer een voorbeeld nemen;

Laten we aannemen dat er een geest is van een zekere Jannetje Pieters, die wil zeggen dat het thuis goed gaat. Een helderziende neemt nu waar; een oud vrouwtje met een kerkboek en in een bepaalde kleding. Dat vrouwtje wijst naar iemand en maakt een gebaar van "het gaat me goed" en dan horen we zeggen: Ik ben gelukkig.

Dat geluk kan niet volledig worden uitgedrukt en de helderziende reageert dus met de waarneming. Ik zie daar op de zoveelste rij iemand zitten - ja, u daar mijnheer - er is iemand voor u, die ziet er zo en zo uit en ze zegt dat ze gelukkig is.

Nu krijgen we de helderhorende. Deze hoort en hij zegt dus niet: Ik zie iemand. Nu krijgen we iemand die zegt: Er is hier iemand aanwezig, een zekere Jannetje. of een Jannetje Pietertje of

Pieters (want hij hoort dat natuurlijk niet helemaal nauwkeurig) en zij zegt dat het haar goed gaat.

Maar nu weten we nog niet voor wie de boodschap is. En dan zie je dat zo iemand zegt. Die boodschap is bestemd voor iemand, ik geloof daar op de 3e rij.

Hier heeft u dus het verschil in waarneming van twee personen, die voor dezelfde zaal werken, die hetzelfde werk doen, maar die een verschillende aanleg hebben; wij zien dat in de uiting. Voor u moet dus ook het zelfde gelden.

Als u buitengewoon sensitief bent (gevoelig voor waarden) en u neemt b.v. een zieke waar, dan zegt u niet: "Ik zie" of "ik hoor". Neen, dan zegt u: "Ik vóél, dat er hier een storing in de aura is." De helderziende zegt: "Hé, ik zie daar een donkere plek in de aura." En de helderhorende zegt: "Ik hoor iemand zeggen (er is geen mens; het is alleen maar de indruk, die auditief wordt vertaald), dat uw hart slecht is." Zij hebben alle drie hetzelfde waargenomen. Ze hebben alle drie op een andere manier gereageerd. Het blijkt, dat de helderhorende, omdat hij alles direct in woorden omzet, iets nauwkeuriger definieert. Haar gelijktijdig blijkt ook, dat de mogelijkheid van afwijking (dus van een foute beschrijving) bij de helderhorende groter is, want hij neemt nu maar aan, dat het het hart is; hij ziet het niet. Hij neemt een storing waar op een punt; en dat is voor hem het punt waar het hart zich ongeveer bevindt. Het kan net zo goed een longtop zijn; dat weet hij niet. De helderziende wijst precies de plaats aan. Wij weten dus waar in het lichaam de zaak zit. De sensitieve voelt aan waar het brandpunt ligt. Die ziet geen afwijking, maar voelt; van hier heb ik een afwijking en van daar heb ik een afwijking. Waar die twee punten elkaar raken, moet dus de fout liggen. De definitie van de sensitieve is hier dus de beste.

De samenhang tussen helderziendheid, helderhorendheid en wat er alles verder nog bestaat, is dus eigenlijk alleen maar, dat ze elkaar aanvullen. Er is geen mens, die helemaal helderhorend is en werkelijk helemaal helderziend. En iemand, die helderziend of helderhorend is, zal ook ergens sensitief zijn; hij zal ook gevoelig zijn.

Maar elke mens kiest nu eenmaal de gemakkelijkste weg. Dat doe je onbewust, daar kun je niets aan doen. Daarom neem je die indrukken, welke voor jou het gemakkelijkst te bereiken zijn; en dat zijn weer indrukken, die een beroep doen op dat gebied, waarop jouw bevattingsvermogen het snelst reageert.

Nu kan ik daaraan wel een heel verhaal vastknopen, b.v. over vormen van mediamiciteit. Want ook hier zien wij grote verschillen tussen helderhorendheid en helderziendheid.

Iemand, die helderhorend is en die in trance gaat, zal over het algemeen een heel goed inspiratief- en ook een heel goed trance-medium zijn voor sprekers. Iemand, die helderziend is, zal in een trance-toestand eerder komen tot waarnemingen en beschrijvingen van visioenen. Iemand, die sensitief is, zal doorgaans geen werkelijke trance-weergave bereiken; hij begint alleen emoties te beschrijven. De beelden zijn vaak mooier en dichtelijker dan van de beide anderen, maar de grote fout hierbij is weer, dat ze eigenlijk minder concreet zijn. Als we dus te maken hebben met mediums, dan kunnen we zeggen: De meest concrete uitspraak kunnen we krijgen van een medium met aanleg tot helderhorendheid. De meest uitvoerige beschrijvingen kunnen we krijgen van een medium met aanleg tot helderziendheid. En de meest abstracte, maar voor het eigen gedachtenleven vaak ook wel de meest inspirerende uitspraken, kunnen we dan weer krijgen van iemand, die normaal sensitief is, die een gevoelswaarde voorop stelt. En dit patroon blijft zich dus overal herhalen.

Voor de beginner zal blijven gelden: Als je een bepaald type bent (auditief b.v.), dan moet je nooit beginnen met helderziendheid of omgekeerd. Begin gewoon je gave te ontwikkelen. Maar dié gave gaat slechts tot een bepaald punt. Op dat punt nu, waar jij niet verder kunt, daar zal je wezen proberen een omweg te vinden om nog verder te kunnen gaan. Die omweg betekent dan het aanboren van een nieuwe begaafdheid, die misschien niet zo groot is, maar die - aanvullend gebruikt - toch nog wel voldoet.

We zien het heel vaak in een lichaam. Als in men lichaam een bepaalde ader is afgesloten, dan moet u eens zien wat er dan gebeurt. We zien dat het bloed - om toch nog de weefsels te

kunnen vinden - een dunnere of een kleinere ader gaat gebruiken. Deze wordt versterkt en in een gezond lichaam zelf vergroot; het wordt wat gerekt en gaat volledig een b.v. slagaderlijke functie overnemen. Dat is in de geneeskunde bekend. U kunt daaruit dus wel concluderen, dat de reactie van de menselijke geest en van het menselijk denkvermogen heel veel overeenkomst heeft met zijn lichamelijke reactie.

De samenhang heeft dan nog één aspect, dat we nog niet hebben genoemd en dat toch ook wel naar voren mag worden gebracht.

Als we met alle geweld willen zien of willen horen, dan zullen wij ons door de enorme dwang, die we op onszelf uitoefenen, afsluiten. Indien ik al mijn aandacht concentreer op het willen horen, dan ontgaan mij de kleine impressies van buitenaf, die gemakkelijk zouden kunnen worden opgevangen.

Een aardig voorbeeld daarvan kunt u vinden bij de bekende indiaanse spoorzoeker in de romans van Cooper e.d., die wil weten of er iemand in de buurt is en zich daartoe "ontspannen, met het oor luisterend ter aarde neerlegt, alsof hij slaapt". Die man wil horen. Maar hij zegt niet: Nu wil ik luisteren. Neen, hij zegt: Ik sluit alles af, behalve mijn gehoor en ik ben zo passief mogelijk. Door zijn passiviteit ontstaat er een verhoogde gevoeligheid. En daarmee kunt ook u wel uw voordeel doen. Want bij zien is de indruk van buitenaf wel albepalend, maar bij het horen kan heel vaak de eigen gedachten een grote invloed hebben. Indien ik mijn visuele impressies dus projecteer op een beeld dat ik ontvang, blijft de hoofdvorm nog wel over, maar ik zal bepaalde details anders zien.

Het is misschien wel aardig eens te kijken, als er drie helderzienden bij elkaar zijn en een en dezelfde geest moeten beschrijven. De een heeft het voornamelijk over de boezelaar en de kantjes aan de mouwen. De ander blijft hoofdzakelijk het gezicht beschrijven en nummer drie interesseert het vooral, dat ze een kerkboek in de hand heeft en dat ze een gouden kruisje draagt. De nadruk valt dus volgens het karakter van de waarnemer. En nu is het helemaal niet zeker dat die details juist zijn, maar de totale gestalte wordt door alle drie wel gelijk beschreven. Daar is de variatiemogelijk betrekkelijk gering.

Ga ik nu luisteren naar drie helderhorende personen, die hetzelfde horen, dan blijkt dat ze een eigen interpretatie eraan geven en dat de boodschappen dus heel sterk kunnen verschillen. Bijvoorbeeld: De eerste hoort: Willem zegt, dat je gauw komt. De tweede zegt: Willem komt gauw, zegt hij. De derde zegt: Wil je gauw komen.

U ziet, het zijn kleine verschillen. Maar hier gaat een interpretatie meespelen. Bij helderhorendheid is de verwarring mogelijk dus groter. En dit houdt nu weer in, dat je eigenlijk met helderhorendheid moet proberen zo ontspannen mogelijk en met zo weinig mogelijk eigen interpretatie te werken. Maar die passiviteit houdt ook in, dat elke supplerende werking (sensitiviteit, visioen), gemakkelijker wordt ontvangen.

Moet ik alles samenvatten, dan zou ik zeggen: Degeen, die eenmaal een bepaalde sensitiviteit- of een bepaalde gave begint te ontwikkelen en te gebruiken, zal op den duur alle daarmee geassocieerde en daarbij behorende gaven eveneens ontwikkelen, mits de gave, waarmee hij is begonnen, bij zijn persoonlijkheid past.

Gaat men echter uit van het standpunt, dat men b.v. graag wil zien of alleen wil horen en vraagt men zich niet af: Ligt dit voor mij goed, is dit mijn type, dan zal blijken, dat men niet alleen op het verlangde terrein weinig bereikt, maar dat ook de andere gaven, die men al had, verminderen in betrouwbaarheid en werkzaamheid. Dat is heel begrijpelijk, want u wijst ze eigenlijk af.

LES 3 - DE INSTRUMENTEN VAN DE OCCULTIST

Hoofdstuk V

Als wij in het praktisch occultisme werkzaam zijn, dan zullen wij ons zeker ook moeten bepalen tot de verschillende werkwijzen en vooral ook tot datgene wat instrumenteel is. om het gewenste effect te bereiken: Wij kunnen deze instrumenten onderscheiden in twee soorten:

1. de esoterische of interne werkingen;
2. externe of rituele werkingen en werktuigen.

Het belangrijkste uit de aard der zaak is het inzicht van de mens; en een van de meest belangrijke punten daarin is wel de wil. Niemand zal in het occultisme of de magie iets kunnen bereiken, indien hij zijn wilskracht niet heeft geoefend. Daarvoor bestaan er verschillende methoden o.a. die van de penjali-yoga, waarmee men tracht deze wil aan te kweken. Om echter de wil eenvoudigste omschrijven en haar ontwikkeling weer te geven meen ik het voor Nederland als volgt te mogen formuleren:

De wil betekent het richten van de eigen persoonlijkheid en het totaal van de acties, toestanden, mogelijkheden en verdere eventualiteiten, waarin de persoonlijkheid zich uit of die deel zijn van die persoonlijkheid, op iets met uitsluiting van al het andere.

Deze wil wordt bereikt door eliminatie. Het is misschien erg aardig te proberen de wil te richten op een bepaald punt en het andere te laten voor wat het is, maar de praktijk wijst uit, dat dit - en zeker voor iemand, die pas begint - heel moeilijk is. Wij moeten er een gewoonte van maken bepaalde delen te elimineren. Indien wij ons willen concentreren in een vol vertrek, dan elimineren wij persoon na persoon of voorwerp na voorwerp, tot één bepaald voorwerp het enige voor ons 'bestaande is. In het begin is dit zeer moeilijk en is die toestand niet na een ogenblik te bereiken. Bij verdere training blijkt dat men deze visuele eliminatie veel gemakkelijker tot stand brengt.

Vervolgens probeert men orale eliminatie en tracht men in b.v. een menigte een enkel stemgeluid een paar keer goed te horen en dan op steeds grotere afstand alles uit te schakelen, behalve dit ene stemgeluid. Het lijkt, alsof wij hier alleen een zintuig oefenen. Dit is echter niet waar. Er is nl. een voortdurende wilsacte nodig om alle andere storende invloeden blijvend af te wijzen. Deze oefening is dus een training van de wil en de wilskracht.

Gaan wij nog wat verder, dan zullen wij moeten leren één doel te stellen en onverschillig te blijven voor al het andere. Dit laatste zal voor velen moeilijk zijn. Om voor de huisvrouw een voorbeeld te geven: Wanneer u zich concentreert op het instralen van een bloem en u wilt dit met vol effect doen, dan mag u geen onrust kennen, omdat de melk kan overkoken; en als u ruikt dat deze overkookt, dan mag u er niet op letten. Dit is natuurlijk wel heel erg laag bij de grond misschien, maar het geeft u een voorstelling van het uitschakelen van de persoonlijke betrekkingen met het andere. U heeft er niets mee te maken. Alleen het doel, het doelbewustzijn, dat zo wordt bereikt, geeft ons dan de wil als instrument.

Als instrument gebruiken wij de wil om bepaalde van onze faculteiten als enig waarnemings- of gevoeligheidscentrum volledig te activeren met uitsluiting van alle andere. Wat voor doel dit heeft, zult u begrijpen, indien u probeert eens te luisteren met de ogen open en daarna met de ogen dicht. Met de ogen dicht lijkt het, of het gehoorde opeens veel scherper is. Het wegvallen van de visuele impressie geeft een grotere gevoeligheid aan het gehoor.

Het gebruik van de wil in meer magisch opzicht.

Wil is energie. Gerichte, wil is gerichte energie. Gerichte energie, die wordt uitgestraald, is in staat op het punt, waarop zij in focus komt (dus waar het brandpunt van die wilsenergie ligt), acties te doen ontstaan. Daarbij geldt - en dat mag u wel goed onthouden:

Wij richten nimmer onze wil op het totaal; wel de intentie, maar nimmer de wil. Wij proberen niet een hele tafel te verplaatsen, wij proberen een vezel hout uit die tafel te verplaatsen. Die vezel hout valt binnen onze bekwaamheid, maar de tafel, als geheel niet. Het resultaat is, dat met de vezel de gehele tafel zal kunnen rijzen. Levitatie. U kunt hierbij denken aan de wetten van de hydraulica en de z.g. hydraulische pers. Als wij in de kleine cilinder een druk krijgen van 1 kg op zeg 1 vierkante dm en de grote oppervlakte is 500 vierkante dm, dan staat op elke vierkante dm van het grote vlak diezelfde druk en wordt de totaal druk dus 500 kg voor 1 kg.

Op dezelfde manier werken wij dus ook met de magie en met al datgene, wat wij vanuit onszelf projecteren- hetzij naar een geestelijke wereld, hetzij naar een stoffelijke wereld. Door de projectie op een onderdeel te richten hebben wij voldoende kracht om een effect tot stand te brengen; en dit zal doorwerken in al hetgeen nauw verbonden is met het punt, voorwerp, enz., waarin het effect werkzaam is.

Dan kunnen wij de wil nog gebruiken om a.h.w. te sorteren. Zoals wij met de gehoorproef, die ik u zo even beschreef, kunnen komen tot het beluisteren van een bepaalde toon (dus een bepaalde trilling, een bepaald timbre, met uitschakeling van al het andere), zo kunnen wij door onze wil uit te stralen als een afscherming onszelf afschermen voor alle werkingen of invloeden behalve enkele. En die enkele kunnen wij zelf dan nog selecteren. Zo is de wil dus eigenlijk ook nog de bron van een magisch scherm of een magische keten.

Als magische keten geeft zij ongetwijfeld ook een bijzonder grote mogelijkheid om normaal zwakke invloeden uit de eigen omgeving zich kenbaar voor het "ik" te doen manifesteren, daar het storend element van de vele andere indrukken voor het "ik" is weggefilterd.

Deze omschrijving van de wil als instrument lijkt mij voorlopig voldoende.

Ik wil dan ook overgaan tot het tweede instrument, dat wij hebben.

Dit tweede instrument is in feite psychologisch. Het is: De opzweeping van het "ik". U zult zeggen: Waarom moeten wij dat "ik" opzweepen?

Een mens, die zichzelf voldoende opzweept, vergeet zichzelf. Hij komt dan in een toestand, waarin de wereld voor hem onwerkelijk wordt. Of hij dit nu doet als een dansende derwish, waarbij vermoeidheid een rol speelt, of als iemand die kristal kijkt (optische vermoeidheid), of door te luisteren naar geluiden als bij de Voodoo b.v., hij wordt overspoeld, hij wordt beheerst, hij verliest zijn identiteit binnen de beperking van zijn wereld. Zijn bewustzijn blijft echter bestaan. In deze roes kan hij aan alles, wat er moet hem of rond hem gebeuren (onverschillig wat) de waarden van zijn eigen persoonlijkheid opleggen. Dat is heel typisch. Als je b.v. gewoon een glas water drinkt, dan kun je er wijn van maken en je kunt er ook zuivere, pure kracht van maken. Indien u dat symbool aanvaardt als zodanig, dan is het voor u waar. Het heeft echter bepaalde gevaren, dat geef ik graag toe, maar dat is haast onvermijdelijk.

Alle mystici maken in hun poging door te dringen tot het hogere gebruik van deze roes. Zij maken gebruik van dit opzweepen van het "ik", tot het zijn contact met de menselijke realiteit verliest* Wij zien dit bij elke magiër en bij een ieder, die bepaalde grote dingen van geestelijk en zelfs stoffelijk belang weet te doen. De grote prestaties van b.v. een Jeanne d'Arc zijn zeker voor een deel te danken aan het feit, dat zij zich onttrok aan de menselijke werkelijkheid. En levend in haar eigen werkelijkheid beschikte zij over capaciteiten, die zij als normaal mens nooit zou kunnen hebben gehad.

De wijze om ditte verwerven kan ik u moeilijk beschrijven. Er zijn nl. zeer vele methoden. Ieder zal voor zich moeten kiezen, wat voor het "ik" de meest aanvaardbare is: het spiegel-kijken, kristal-kijken, luisteren naar muziek of wat anders.

Indien men de roes bereikt, dient men dus wel uit te gaan van het feit, dat de roes (ritueel of anderszins bereikt moet leiden tot een bepaald doel. Het geheel heeft maar één bepaald doel, één bepaalde bestemming; al het andere telt niet. Op deze wijze verplaatst men zich in een wereld, waarin het gewenste eigenlijk reeds werkelijkheid is geworden en het "ik" dus alle middelen verkrijgt om ook in de meer stoffelijke wereld over te gaan tot een realisatie, zo deze daar mogelijk is.

De derde innerlijke waarde, die wij toch ook als werktuig kunnen beschouwen, is het z.g. offer. Ik denk hierbij niet aan de uiterlijke offers en offeranden, ofschoon die zeker bij vele godsdiensten en ook in de magie worden gebracht. Het gaat hier om het offer van het eigen "ik".

In Tibet worden de mensen, die een bepaalde inwijding hebben bereikt, geconfronteerd met de eenzaamheid. Zij moeten eenzaam in de wildernis lopen en luidkeels - terwijl ze een soort knekelratel hanteren - de geesten vragen om hen te eten. Dat klinkt dwaas. Maar laat mij het u uitleggen.

Wij hebben een soort ego, dat heel sterk aan het materiële verwant is. U zoudt het misschien een soort astrale schil kunnen noemen. Dit ego op zichzelf heeft betrekkelijk weinig waarde, maar het maakt het ons vaak onmogelijk een hogere wereld of sfeer te betreden. Het schermt onze contacten af. Door nu dit lichaam a.h.w. te offeren, dus vrijwillig aan de krachten van de kosmos over te geven (niet alleen aan God, maar aan alles, zonder uitzondering; als er een duivel komt, die het wil hebben, kan hij het krijgen, neemt men deze belemmering weg:

U denkt, dat dit magisch is, maar het is in feite een zeer oude religieuze waarheid. Zelfs Jezus zegt dat zij, die zich geofferd hebben, de tweede dood niet zullen sterven. De tweede dood; d.w.z. het leven, gebonden in die halfduistere vorm en deze - vaak onder angst en pijn verlaten, zoals men een stoffelijk lichaam verlaat.

U zult begrijpen, dat dit offer in het begin erg moeilijk is. We zijn bang onszelf te verliezen. Maar het ego zelf met zijn praktisch onbeperkte mogelijkheden (eeuwig wezen als het is en contact hebbende met alle sferen heeft geen behoefte aan een beperking, die het te sterk op aarde definieert. Zolang ik zelfzuchtig probeer te streven naar het hogere, zal ik juist door het vasthouden aan mijn persoonlijkheid en vorm, zoals die op aarde bestaan, dit contact in wezen onmogelijk maken. Maar op het ogenblik, dat ik gebruik maak van het-offer, moet ik mijzelf, zoals ik nu ben, prijsgeven. Ik houd op te bestaan. En nu is niet slechts de belemmering voor het contact met het hogere verdwenen, maar het bewustzijn uit het hogere kan zich ook onmiddellijk in het lichaam openbaren. Er ontstaat nu hernieuwd een astraal ego, maar dit is niet meer opgebouwd uit de vitale krachten van het leven op aarde, doch uit de vitale krachten van een sfeer. Het is dan ook niet meer blijvend. Het is eenvoudig een uitingvorm, meer niet

Door dit offer te brengen bereiken wij dus een contact met hogere werelden; wij bereiken de mogelijkheid het hogere meer onmiddellijk vanuit onszelf te openbaren en wij nemen de belemmeringen weg, die ons persoonlijk "ik"-besef in de wereld ons meestal zal opleggen t.a.v. het in feite voor ons mogelijke.

Dit zijn dan drie instrumenten, die men meestal gezamenlijk gebruikt - al kunnen de verhoudingen wat verschillen - wanneer men praktisch met het occultisme werkt.

Daarnaast hebben we echter de z. g. externe of exoterische uitingen. Daar zien we, dat het belangrijkste instrument eigenlijk is: de klank.

De klank heeft een bijzonder karakter. Zij beïnvloedt de mens en het totaal van zijn omgeving. Als ik dus klanken produceer, schep ik een invloed. Deze invloed betreft ook het eigen stoffelijk leven. Het is dus mogelijk via klanken een bepaalde selectie van je stoffelijke gevoeligheden te maken. Het is ook mogelijk via deze methode te komen tot een veel scherpere gerichtheid, een groter zelfvertrouwen of een groter Godsvertrouwen.

Geluid en wel in alle vormen (ook muziek, geruis e.d.) is bruikbaar, omdat het de mens en eventueel zijn omgeving kan afstemmen op de voor hem belangrijke waarden, hetzij van eigen "ik", hetzij van de kosmos. Het produceren van geluid is een zeer aparte kwestie, waarop misschien eens kan worden ingegaan, indien daartoe tijd is.

Het tweede instrument, dat wij gebruiken, is het gebed.

De meeste mensen denken aan gebed als aan een spreken met God of als het afraffelen van een aantal vaste formules. In dit verband echter is het gebed niet meer of minder dan het automatisch scheppen van een bepaalde geestelijke gerichtheid door het steeds herhalen van bepaalde en dezelfde formules, waardoor men zich in contact weet of voelt met God. Dit is het

creëren-, van een sfeer. Wil men bidden als instrument gebruiken, dan zal men regelmatig moeten bidden. Het voordeel hiervan is: men scheidt met betrekkelijk eenvoudige middelen een sfeer rond zich, die voldoende harmonisch is; en voor zichzelf een instelling en een gerichtheid, die het mogelijke maken de wil met veel minder moeite te richten op één bepaald doel.

Daarnaast gebruiken wij dan nog de zintuigen-beroerende mogelijkheden en instrumenten. Daaronder verstaan wij o.m. reukstoffen.

Wierook b.v. kan een zekere invloed hebben op de mens en hem eveneens verwijderen van zijn eigen werkelijkheid. Wij kunnen ook de tastzin gebruiken. Wij kunnen zelfs de temperatuur en het vochtigheidsgehalte aanwenden om voor de mens een bepaald gevoel, een bepaalde invloed of indruk te scheppen. Hij zal hierdoor wederom gemakkelijker tot afstemming komen.

Als derde komen wij in deze klasse aan de z.g. riten en rituele middelen. Om u nog even in herinnering te brengen wat reeds in het eerste deel van de vorige cursus over dit onderwerp is gezegd

Het is in de rite altijd het gebruiken van een soort geestelijk steno om bepaalde associaties, die voor het gevoelsleven en de emotie belangrijk zijn maar niet kunnen worden overdacht, omdat ze te veel overdenking vergen, samen te vatten in een enkel beeld. Een goed voorbeeld hiervan is b. v. de toverstaf. En dan denken we hier niet aan de toverstaf van de goochelaar maar aan de originele, die uit hazelroede of uit ebbenhout is vervaardigd, waar ringen omheen zitten van verschillende metalen, elk gegraveerd met de juiste namen van goden of van grote geesten, de z.g. hertogen, baronnen, vorsten etc., met de planeettekens en al wat daarbij behoort. Zo'n toverstafje is niet belangrijk, omdat het in zich zoveel macht bergt. Het is belangrijk, omdat het een symbool is van de totale kosmos, zoals de mens zich die voorstelt. Het besef, dat men de kosmos hanteert, sluit het gevoel van onvermogen uit en scheidt zekerheid, gerechtigheid en een maximaal gebruik van eigen -eventueel ook andere energieën op het ogenblik, dat zonder dit hulpmiddel het "ik" zelf een belemmering zou vormen door zijn gevoel van wantrouwen of het gevoel binnen de kosmos gebonden te zijn. U begrijpt dus, dat die ritens belangrijk zijn.

We kennen dan verder de rituele figuren, zoals de zegels en de z.g. bezweringsdiagrammen, die alle hetzelfde doel hebben nl.: door het scheppen van een aantal symbolen de emotionele inhoud van de mens te veranderen, bepaalde waarden van zijn onderbewustzijn te stimuleren en ten slotte in hem een emotie te doen ontstaan, die verdergaat dan zijn mogelijkheden en vermogens en daarbij andere werelden als een volkomen en directe realiteit te accepteren;

Er zijn veel meer werktuigen te beschrijven. Maar aangezien ik niet aanneem, dat er onder u zijn, die willen beginnen met de vervaardiging van een toverstaf - een langdurig werk, dat kan ik u verzekeren - of op andere wijze met de rituele magie onmiddellijk aan het werk willen gaan, meen ik hier met de directe gegevens te mogen besluiten. Wel wil ik u enkele aanwijzingen geven, die voor u misschien toch wel bruikbaar zijn.

1. Verbind aan bepaalde handelingen, die u niet regelmatig volbrengt, zodat daarvoor een aparte wilsacte nodig is, een intentie of een doel, dat op geestelijk terrein ligt. Zie daarin niet de uitdrukking van menselijke waarden of relaties, maar van kosmische waarden of relaties.
2. Voeg een aantal gewoontegebaren bijeen, zodat zij gezamenlijk voor u de uitdrukking kunnen zijn van een voor u noodzakelijk begrip (b.v. reiniging of zuiverheid), als men zich op het Goddelijke wil richten. Ik denk hier b.v. aan het toch wel zeer symbolische afnemen van het hoofd, het wassen van de handen en het even afslaan van het lichaam. Het heeft met reiniging eigenlijk niets te maken. Maar het zegt: Ik reinig mijn gedachten, ik reinig al; wat er aan mijn handen kleeft, ik neem afstand van de wereld en wat de wereld nog, aan mij heeft harigen, werp ik weg. Met deze gebaren kan men zo'n symbolische reeks opbouwen. Dit is maar een voorbeeld uit vele.

3. Indien u in uw denken en zoeken naar het occulte bepaalde dingen in het bijzonder nastreeft, is het belangrijk dat u erkent wat voor u daarbij het grondbegrip is. Of dit nu een kwestie is van naastenliefde, van Godsverbondenheid of van het samengaan met de geest of wat anders, hindert niet. U neemt dat grondbegrip, u zoekt daarvoor een uitdrukking en wel zo, dat u zich a.h.w. verwijderd van uw wereld én bestaan, uw normen en wetten achterlaat met bepaalde gebaren (eventueel ook woorden en zo komt tot de aanvaarding van een andere werkelijkheid. Iets dergelijks moet zeker een tijdlang regelmatig worden gedaan, ook als men er niet mee wil werken. Het moet een gewoonte zijn; want juist met deze gewoonte en gewoontegebaren kan men het best werken, wanneer de nood aan de man komt.
4. En dan nog iets over het geluid. Het is niet hetzelfde, of u iets denkt dan wel het zegt. Een bede, die u innerlijk tot God richt, heeft voor zover het u en uw onmiddellijke omgeving betreft in de gedachten weinig directe invloed en waarde, maar op de juiste wijze uitgesproken een zeer grote invloed en waarde. Wen u aan de voor u belangrijke dingen zo kort, maar ook zo juist mogelijk vocaliserend hardop uit te spreken. Geluidsterkte is daarbij niet van belang; verstaanbaarheid is essentieel.

MAGISCH VERBAND DER MENSELIJKE RELATIES

Hoofdstuk VI

De verhouding mens tot mens is nimmer op werkelijkheid gebaseerd. Ze is gebaseerd op bepaalde illusies, bepaalde wensen en angsten. Lat ons vooropstellen, dat geen mens de werkelijkheid van een ander mens bewust geheel kan beseffen. Toch zal een mens, die een medemens erkent in deze erkenning aan zichzelf iets toevoegen: er komt nl. uit het contact met de ander een modulatie voort, waardoor zijn eigen wereld en wereldbeeld verandert. Hij ontmoet in de ander een kracht, die juist door het aanvaarden van de ander als een gelijkwaardige, als een partner, invloed heeft op zijn wezen en hem stimuleert. Ik zal u een heel eenvoudig voorbeeld geven.

U zit ergens in een vervoermiddel (een vliegtuig of een trein), waarin u enkele uren met volkomen vreemden vertoeft. U begint een gesprek met een anders die u interessant lijkt. U ontdekt een punt van gemeenschappelijke belangstelling. Als u zich later realiseert wat u allemaal heeft gezegd en wat ook die ander heeft gezegd, dan lijkt het u, of u ver boven uw eigen kunnen bent uitgestegen. U heeft veel meer en veel gemakkelijker gesproken dan u ooit dacht te kunnen doen. U heeft gegevens naar voren gebracht, waarvan u nog maar flauw weet waar ze vandaan komen. U was in harmonie, in rapport, met de ander. En de ander had zeer waarschijnlijk dezelfde gevoelens. Ook deze is tot een overprestatie gekomen.

Als dit - en dat is toch eenvoudig te controleren - regelmatig op deze wereld voorkomt, dan bewijst het dat de verhouding, waarin de mensen tegenover elkaar staan, niet gebaseerd behoef te zijn op het elkaar kennen, maar op een wederkerige erkenning; en dat is heel wat anders.

Wanneer ik iemand erken als aanvaardbaar, als volwaardig - onverschillig in welk opzicht - dan zal hierdoor de ander ertoe worden gebracht (mits harmonie aanwezig is) ook mij als volwaardig. te aanvaarden. Het resultaat is, dat wij beiden op gelijk niveau opereren; en dat dit niveau,- naarmate het contact duurt - langzaam stijgt. Hierbij kunnen de grenzen van het eenvoudig menselijke worden overschreden. Er zijn voorbeelden te over te geven van mensen, die zelfs met een dergelijk verbaal contact tot inspiratie kwamen en - zonder te weten waar ze het vandaan haalden - bepaalde voorspellingen deden, die juist waren of gegevens a.h.w. uit de lucht schenen af te lezen omtrent het verleden van personen, die zij nog nooit hadden ontmoet. Ook dit zijn nog maar neven-verschijnselen. Want in de kosmos bestaat er een inter-relatie tussen alle leven,

Deze relatie kunt u zich voorstellen als een leiding, waarbij twee schakelaars zijn. Namelijk bij elk punt is er een schakelaar, die de verbinding naar de ander kan openen of sluiten. Als ik uitga tot de ander, dan moet ik mijn schakelaar dus openen. De kracht, die in mij is, gaat uit tot de ander; maar de ander heeft zijn schakelaar dicht staan. Ook hij moet dus zijn schakelaar openen. En pas nu - en niet eerder - ontstaat er een contact.

Dat contact is een wisselwerking. Het is nooit zo, dat één levend wezen kracht geeft. Het is altijd zo, dat twee levens, die deel zijn van de kosmos, elkaar doordringen. En die doordringing houdt in: bewustzijnswaarden, voor zover zij beseft kunnen worden. Zij houdt in: krachten, voor zover harmonisch. Zij houdt in: Godscontacten en eeuwigheidsgevoelens, voor zover in beide mogelijk. Het is dus aanvaardbaar, dat zij slechts in één van beide misschien primair aanwezig zijn, terwijl een enorm secundair effect wordt bereikt.

Deze menselijke relatie - want we hebben het in dit praktisch occultisme altijd weer te richten op de mens zelf - is niet beperkt tot mens en mens in de stoffelijke staat. Alle leven, dat op enigerlei wijze met de materie verbonden is, geweest is of zijn zal, is harmonisch met alle andere leven, dat in. de materie is, geweest is of zijn zal. Zo zijn er contacten mogelijk met de

oerkrachten, die hebben geholpen om de werelden te scheppen. Het is mogelijk om a. h. w de engelen van het laatste Oordeel als een concrete werkelijkheid te ontmoeten. Datgene, wat het tijdloze genoemd wordt, ligt in deze ontmoeting van levende wezens.

In het occultisme hebben wij heel vaak te maken met het tijdloze, wij komen voor de raadsels te staan van uittredingen in ruimte en tijd. Mij worden geconfronteerd met de meest wonderlijke belevingen, die we niet thuis kunnen brengen. Wij betreden sferen en weten niet eens, of ze wel bestaan. Hier nu kan juist het begrip voor deze relaties een heel grote rol spelen. En, onthoudt u nu een ding:

Wanneer een ander wezen met mij contact zoekt -onverschillig op welk niveau - dan zal ik mij daarvan, hoewel soms langzaam, bewust worden. Realiseer u eerst, wat dit contact kan inhouden. Vraag u af, of u die harmonische mogelijkheid wel wenst te aanvaarden. Neem er desnoods alle tijd voor. Want heeft u dat inkomend contact eenmaal aanvaard, dan kunt u het niet zonder meer verbreken. U kunt de schakelaar wel openen, maar sluiten kunt u hem pas, wanneer het contact weer verzwakt. ,U kunt dus de geest met wie u een contact hebt a.h.w. afsluiten, maar alleen indien de geest zich aanmeldt. Daarna niet meer. Om een eenvoudig voorbeeld te geven:

Indien ik niet gebonden zou zijn door bepaalde beloften, die ik heb afgelegd, dan zou ik heel rustig dit lichaam als mijn eigen kunnen beschouwen. En dan zou er - omdat het eenmaal voor mij openstaat - misschien zo nu en dan een status quo kunnen worden bereikt (de invloed van de eigen bewoner is, als het eropaan komt ongeveer even sterk als die van mij, maar men zou mij niet zonder meer kunnen uitwijzen.

Dit geldt ook voor bewustzijnswaarden. Waar het bewustzijn actief is - onthoudt u dit a.u.b. goed - en openstaat voor de inwerking van een ander, kan deze inwerking pas worden beëindigd, wanneer het contact ten einde loopt of van samenstelling verandert.

Nu moeten wij in dit verband ook weer enkele praktische punten aanstippen.

Stel u nimmer onbepert open voor alle contact. U heeft dan grote kans, dat u zich bewust of onbewust maakt tot een strijdtoneel, waarop anderen hun geschillen willen uitvechten. Als u voelt, dat er een contactmogelijkheid is - van de meest stoffelijke tot de hoogst etherische toe - overweeg eerst, of u deze contacten kunt aanvaarden; en zo ja, of deze contacten voor u in uw huidige ontwikkeling en bestreving ook raadzaam en nuttig zijn. Is dit niet het geval, reageer niet. Voorbeeld: Stel, dat er een duivel is. De duivel staat hier aan de deur te kloppen. Zeg niet "kom binnen". Zeg niet "ga weg". Zeg niets. Indien u zegt "ga weg", heeft u die duivel erkend en hij kan - dank zij deze erkenning - waarschijnlijk al een iets dichterbij komen. Dus: absolute neutraliteit.

Dan moeten we nog rekening houden met het feit, dat harmonische contacten onze mogelijkheden vergroten. Maar zijn wij in staat om grotere mogelijkheden te hanteren? Het lijkt ontzettend leuk de macht te hebben wonderen te doen. Maar als elk woord, dat je spreekt, plotseling wordt verwezenlijkt, dan moet je zo op woorden letten, dat je geen leven meer hebt. Begrijpt u hoe dit is bedoeld?

Ga na: wat u werkelijk kunt en niet alleen wat u graag zou willen. Baseer u in alle contacten, die u aanvaardt, op uw eigen wezen en uw mogelijkheden. Dan ontstaat er een verruiming van uw mogelijkheden en zal het contact - of dit nu met de hoogste krachten is of met een medemens voor u nuttig zijn. Op het ogenblik dat u verlangens en droombeelden projecteert, die niet voor u aanvaardbaar en direct hanteerbaar zijn, treedt er vaak een afwijking van de werkelijkheid op, waardoor uw gedrag irreal is. U krijgt niet alleen het. begeerde resultaat niet, maar u zult fouten- maken en daardoor uw andere harmonische mogelijkheden beknot zien.

Bij het zoeken naar deze contacten gelden verder nog enkele z.g. tijdregels. Zé zijn niet zo buitengewoon belangrijk misschien, maar ik wil u er toch even op wijzen.

Het contact met medemensen (dat houdt in; de mensen op aarde en wat u noemt de "overgeganen") kan te allen tijde plaatsvinden, indien het "ik" zich daarop volledig richt. Geen

bewust zoeken van dit contact wordt aangeraden; slechts een aanvaarden van contact, nadat de wens tot contact of de mogelijkheid daartoe is aangevoeld.

Contacten met lichtende geesten kunnen niet persoonlijk, vanaf de aarde worden gemaakt,, U kunt hoogstens een wens kenbaar maken. U kunt zelden een hoger wezen volledig en direct vanuit uzelf benaderen. Richt u inde eerste plaats op de sfeer, waarmee u contact wenst en kies daarvoor de uren, die voor u een kenmerk hebben, dat met de gewenste sfeer overeenstemt. Voorbeeld:

Indien u de hoogste lichtsfeer wilt oproepen en betreden, .is hete verstandig dit te doen bij daglicht of althans een licht, dat als vervanging daarvan kan dienen. Zoudt u met het absolute duister willen werken, dan zoudt u ook in het absolute duister moeten werken.

Wilt u in deze harmonieën bepaalde krachten ontvangen, dan moet u heel goed beseffen, dat wij geen enkele kracht kunnen ontvangen, zonder dat daarmee ook bepaalde denkbeelden, gedachten en emoties gemoeid zijn. Zelfs indien ik de kracht van een bepaalde sfeer zuiver kan aantrekken, zal het geheel van wetten, van levenswijze en de bewustzijnswijze van die sfeer mede in de kracht aanwezig zijn. Grijp ook hier liever niet te hoog. Het zou kunnen leiden tot grote innerlijke conflicten en soms zelfs tot lichamelijke schade.

Bij menselijke problemen is er verder nog een punt, dat indirect hier belangrijk is. Leef mede met alle mensen; heb echter met geen van hen medelijden. Ken mededogen, maar geen toegevendheid. Dat klinkt vreemd. Maar wij leven in een kosmos, in een wereld, waarin de toegang die wij de zwakkeren tot ons wezen geven, zeer wel kan voeren tot de verzwakking van ons eigen wezen, juist indien wij anderen willen helpen.

Indien wij in de kosmos contacten willen hebben - hetzij met de geest of met de materie - die waardevol zijn, dan zullen wij in de eerste plaats ergens onszelf moeten blijven. Wij kunnen het stoffelijk voorstellingsbeeld van het "ik" oproepen. (wij hebben dit in het vorige hoofdstuk reeds aangestipt), maar wij kunnen nooit ons "ik" verbinden met het lagere, zonder gelijktijdig de problematiek en de zwakheden van dit lagere in ons te ontvangen. Alleen degene, die reeds een praktisch blijvende contactmogelijkheid, een soort harmonie, met de grootste lichtsferen heeft gevonden, kan zich het "medelijden" permitteren.

Medeleven betekent: voortdurend weten dat anderen leven, hoe hun leven is, en uw eigen leven mede tot uitdrukking brengen ook in hun bestaan.

Mededogen is geen medelijden. Het is een toelatendheid, misschien "mag ik zeggen: een verdraagzaamheid. Het is begrip voor de ander. Maar begrip hebben voor een ander betekent nog niet, dat ik hem toegang geef tot mijn wezen of dat ik mijn maatstaven en wetten zonder meer moet veranderen. Want laat ik die mens tot mij toe en is hij een dief, dan word ik ook een dief, al heb ik nooit gestolen. Dan kan ik de dief rechtens niet meer veroordelen. En zo gaat het met de moordenaar en met ieder ander. Juist omdat ik gebonden ben aan de kosmische wetten van hogere waarden, die ik erken, moet ik dus zeer kieskeurig zijn in mijn relaties met mijn medemensen.

En dan ten laatste: U moet goed onthouden, dat de kosmische wetten dit vitale contact bepalen. Er is geen enkele andere wet, die daar regeert. Er bestaat in dit opzicht geen verdienste en geen schuld. Er bestaat niets dan contact of niet-contact: het verbonden zijn van twee punten in de levende ruimte door een wederkerig openstellen van de verbinding, of een gescheiden-zijn ervan.

Laat ons daarom goed begrijpen, dat juist in het geestelijk werk en mede in verband met het occultisme er geen sprake is van de menselijke beoordeling, de menselijk wet, de menselijke inzichten, zelfs de menselijke mores, voor zover ze niet deel zijn van uw wezen en een integrerend deel van uw beleven. Ze zijn van nul en generlei waarde.

De contacten van mensen in de kosmos vormen een totale eenheid, welke - naarmate zij groeit - een grotere macht vertegenwoordigt, meer werelden gelijktijdig kan omvatten en zo een openbaring van een steeds groter deel van het Al vormt tussen alle entiteiten, die op deze wijze onderling en wederkerig verbonden zijn.

Ik raad u niet aan daarmee nu onmiddellijk te beginnen. Dit grijpen naar het kosmisch contact voert vooral de beginnening alleen tot teleurstelling. Maar het telepathisch menselijk contact (om maar een voorbeeld te geven) is aan dezelfde regels, die ik u gaf, onderhevig. Het bevat dezelfde mogelijkheden. Zelfs het eenvoudig contact in een gesprek kan dienen om eerst eens te toetsen wat het kan zijn.

Heeft u geleerd, dat het menselijk harmonisch contact bestaat, dan kunt u - juist doordat u nu weet dat u kunt, moogt en zelfs moet selecteren - een voortdurende verrijking van uw persoonlijkheid tegemoet zien door het contact met anderen.

KLANKEN

De klanken van de mens zijn gebaseerd op een aantal grondwaarden. We kennen de z.g. open klanken, die meestal met een h schijnen te eindigen, dus: oh, ah, uh.

We kennen de gesloten klanken: ou, au, am.

We kennen de z.g. stoot-klanken: sa, fa, ha, enz.

Ik wil al die klanken niet afzonderlijk gaan opsommen, want er zijn er in de hoofdverdeling 144. Belangrijker is het te weten, dat deze klanken in verband staan met wat je de aura van de mens kunt noemen; en wel speciaal met de chakra's.

Als je een chakra bekijkt (althans de voorstelling, die men daarvan heeft), dan lijkt het een beetje op een bloem met een ten dele of geheel geopende kelk. Stelt u zich nu een eenvoudig chakra voor, dan kunnen we zeggen: het heeft acht bladen. Ik zou dan op die acht bladen een aantal klanken kunnen schrijven. Dat wil dus zeggen, dat dit chakra gevoelig is voor de trillingswaarde, die door de weergave van de klanken wordt uitgedrukt. En aangezien dit voor alle chakra's geldt tot het hoogste toe, is het begrijpelijk, dat we dus niet alleen maar de mens zelf (het zuiver materiële), maar wel degelijk ook geestelijke waarden (althans niet-stoffelijke waarden) kunnen beïnvloeden.

De opbouw van een dergelijke formulering zal over het algemeen geschieden in woorden. En aangezien de mens van tegenwoordig graag woorden heeft, die zin hebben, kun je dit doen door in de een of andere bekende taal te spreken. Maar je moet ervoor zorgen, dat er een klankanalgie blijft bestaan met de klankwaarden van het chakra of de chakra's, die erdoor worden beïnvloed.

In de oudheid deed men het anders. Daar werkte men heel vaak met de z.g. "dode talen" en ook wel met z.g. fantasie-woorden. Heel veel woorden, die in de oude magie worden gebruikt, zijn b.v. ontleend aan Egypte en het oud-Assyrisch. We vinden zelfs hier en daar typische klanken en klank-combinaties, gepaard gaande zelfs met een toonhoogte-verandering, die ons doen denken aan het Chinees, zoals het b.v. in Trans- (?) wordt gesproken.

Er is dus in die oude magie eigenlijk een hele klankleer overgeleverd, waarbij het alleen ging om de klanken. De mensen vergaten al heel gauw, dat het de klank was, die waarde had; en ze gingen ervan uit, dat het woord een magisch woord was. Dat is natuurlijk niet waar. Het gaat om de klank.

Wat gebeurt er nu? Ik spreek een klank of een klank-combinatie uit. Daardoor worden er één of meer chakra's gestimuleerd. Elk chakra heeft voor zich een receptiviteit. Dat kan er één zijn voor levenskracht of voor menselijke waarde, het kan een ontvankelijkheid zijn voor hogere waarden, het kan een zeer sterke gevoeligheid zijn voor de sfeer van de geest.

Als ik dus dat chakra stimuleer, dan wordt dit binnen de begrenzing van zijn eigen beleving actief. Het resultaat is, dat door het gebruik van de klank alleen de mens zijn eigen gevoeligheden verandert. en eventueel verhoogt. Dat voor zover het de mens betreft.

Maar ook andere levende wezens hebben een eigen trillingsgetal. Er zijn nog niet zolang geleden proeven genomen in India, waar men in een bepaald graanveld voortdurend fluitspel liet horen. Daarmee heeft men schitterende resultaten behaald. Het graan groeide sneller, de korrel was iets groter, de opbrengst per oppervlakte was bij gelijke verzorging eveneens groter. Dat ging zo goed, dat men een andere fluitspeler erbij nam om een ander veld te gaan bespelen. Máár nu was de eerste fluitspeler iemand van de oude school; en die speelde bij voorkeur dus gewijde melodieën, die bij een bepaald deel van de Veden hoorden. De tweede fluitspeler was wat meer modern aangelegd en speelde moderne muziek. Dat graan werd niet beter, groter of vruchtbaarder. En als ze iemand hadden neergezet, die beat-muziek had geproduceerd, dan zou de kans groot zijn geweest, dat de opbrengst aanmerkelijk gereduceerd zou zijn geweest t.o.v. de oppervlakte. U gelooft het misschien niet, maar dit is iets, wat werkelijk is gepubliceerd, ook in Europa, waar men veel erover heeft gesproken. Ik haal dit aan om duidelijk te maken, dat ook andere levende wezens klankgevoelig zijn.

Als ik nu het juiste woord weet te zeggen (dus de juiste klank-combinatie weet te geven), waardoor b.v. de appelboom, die in knop staat, wordt geraakt, dan barst de bloesem open. Het klinkt krankzinnig, maar het is waar. U kunt dat met andere vibraties ook doen, indien u maar de juiste vibratiesleutel hebt.

Nu is het menselijk stemorgaan bijzonder gemakkelijk, aan te passen. U weet het van uzelf misschien niet, maar de doorsnee-mens spreekt niet zo eentonig. U kunt enorme uitschieters maken. En als u ziet wat ervoor verschil in klank-niveau en in klank-inhoud kan liggen in een eenvoudig gesprek, dan zult u zich niet meer erover verbazen, dat met al die vele combinatiemogelijkheden er haast geen enkel instrument is, dat het bij de menselijke stem kan halen. Klanken zijn dus belangrijk. Ik geloof, dat ik dit - indien u mijn stelling wilt aannemen - dan ook duidelijk heb gemaakt.

Nu gaan we eens proberen te kijken wat we krijgen, als ik een bepaald woord ga gebruiken. Ik ga u eerst wijzen op een eigenaardige klankgelijkheid. Thoth, zoals we tegenwoordig zeggen, was oorspronkelijk Thóóth. En we hebben Gód, God (Eng), Gott. Daarin zit een zeer grote klankgelijkheid. Het is een tó- of gó-klank, die correspondeert met het borstchakra: Het wekt emoties op en het geeft daarnaast het gevoel van weten. De God, Die we plegen aan te roepen en te aanbidden, is in feite ontleend aan de klankontleding; dus een bron van kennis plus emotie. Als we nu gewoon spreken en "God" zeggen, ach, dan zegt dat heel weinig. Maar wij moeten de vibratie erin brengen.

Nu zien we hier ook iets typisch: het gaat er niet om, of het mooi gezegd wordt. Er zijn mensen, die denken: als ik mooi spreek, dan heeft dat invloed. Neen, dat is niet waar. Het gaat erom, dat u de juiste klank produceert. Als ik nu het gewone Hollandse woordje "God" laat vibreren, dan moet u eens opletten hoe daar direct iets anders van uitgaat dan van het woord, zoals het normaal wordt gebruikt: Góó(d). De d is niet belangrijk. Ik heb die erbij gezegd om het u gemakkelijker te maken. Het gaat om Góó(d). Net of er ergens een flits, een stootje is. En zo kun je zoveel van die woorden nemen.

Als ik denk aan b.v. die oude onbegrijpelijke woorden (we hebben het er wel eens over gehad), die ze uit Egypte enz. vandaan hebben gesleept, dan is dat als je dat zo leest of zegt onzin. Als ik nu b.v. zeg: Neheptobah. Wat is dat. Misschien een nieuw handelsmerk voor de een of andere zeep? Maar nu ga-ik-het in syllaben zeggen: Nè-hè-pta-bah. Nu zit er klank in. Ne en he: keelkop; pto: middenrif, zonnevlucht; bah: een klank, die zowel het kruinchakra als ook het laagste chakra aanspreekt. En als ik het nu op de juiste manier ga gebruiken, dan stimuleer ik iets. (Ik zal het maar niet doen, anders gaat u allemaal in de war naar huis.) Maar deze zeer eenvoudige klankontleding, die ik u hier geef is wel voldoende om duidelijk te maken dat het belangrijk is, dat ik weet wat ik zeg en hoe ik het zeg.

Wij zoeken dan meestal een vorm daarvoor. Want waar een begrip nodig is, daar kunnen wij de belangrijke klanken vervlechten in een zin.

Als ik b.v. de klanken voor het topchakra (ha, bah, enz.) wil gebruiken en ik wil daarnaast de belangrijke borstchakra-klank gebruiken (ga), dan kan ik goba zeggen. Maar dat zegt zo weinig. En dan zeg ik dus: Gòd Uw hulpe baat ons. Dus gó ba. Dat zit erin.

Nu weet ik heel goed, dat het voor de meesten van u erg moeilijk zal zijn om al die klankcombinaties te onthouden. O, u weet het wel, Jod-hevo-he b.v. Het klinkt mooi en iedereen zegt het. Maar men begrijpt niet, dat die naam ook weer een klankcombinatie is. Het is een sleutel, die voor een zeer groot gedeelte op de zonnevlecht aangrijpt en voor een heel klein gedeelte eventjes nog het borstchakra beroert, maar gelijktijdig ook nog twee elementen op het keelkop-chakra afzet. Je zou zeggen, Jod-hevo-he is een kreet voor profeten. Maar als we dat allemaal niet weten, dan is dat niet erg, want we merken heus zelf wel, dat er bepaalde klanken en intonaties zijn, die ons iets doen. En als we nu weten, wat er eigenlijk aan emotie, aan besef of aan kracht van invloed is met zo'n klank, dan kunnen we die klank gaan reproduceren.

Klank reproduceren is een kwestie van oefening. Er bestaat een lamaïstisch geloof, dat het nodig is de ziel te helpen het lichaam te verlaten. Daarvoor wordt er een bepaalde spreuk gezegd, die op een bepaalde manier moet worden uitgesproken en dan zal er bij de fontanel een verwijding in de schedel komen, waardoor de ziel zal kunnen ontsnappen. Zaten we dat alles desnoods als een sprookje zien, maar de techniek, die men daarbij gebruikt, is heel eigenaardig.

Men begint eerst de spreuk te leren. Als men die kent, gaat men de eerste drie woorden gezamenlijk opdreunen, net zolang tot iedereen de intonatie perfect heeft: De hele spreuk samen toepassen is ook gevaarlijk, want dan zou de ziel van degene, die spreekt, ook wel eens de wieken kunnen nemen - het is hier een slechte wereld en boven is het beter. Deze zielen voelen zich echter zo nodig op aarde dat zij dat risico niet willen lopen. Ze gaan dus de eenzaamheid in waar zij niet gehoord kunnen worden door de mensen en ze doen niets anders dan voortdurend dat ene woord reproduceren op duizend verschillende manieren, totdat ze het gevoel hebben: nu heb ik de juiste vibratie te pakken. En dan herhalen ze het woord drie keer. Het verhaal gaat dan, dat als ze dat werkelijk goed doen, er bij hen ook een kleine opening komt achter in de schedel, waarin ze een rietje kunnen vastzetten. De techniek is hier wel zeer interessant.

Als een bepaald woord u bijzonder heeft ontroerd of een bepaalde kracht voor u heeft en u weet het niet uit te spreken, dan is het heel eenvoudig: u probeert het. U probeert het zolang, totdat u de voor u juiste invloed te pakken hebt. En nu denkt u: dat is voor mij goed, maar voor een ander niet. Neen. Zolang de basisklanken klanken zijn, die in de chakra's zijn vertegenwoordigd, is er zo weinig verschil in trillingsgetal tussen u en anderen, dat het voor u misschien iets sterker kan werken dan voor een ander, maar dat de ander de werking absoluut mede ondergaat. Dus: oefenen.

Heeft u eenmaal de klanken, dan wordt het vaak toch moeilijk, want u voelt zich als een idioot, als u alleen maar klanken staat uit te stoten. Dus dan gaat u zoeken naar een formulering, waarin een aantal van die klankbeelden worden samengebonden. Soms gaat dat niet in het Hollands, neem dan Duits of Latijn. Als je b.v. zegt: All Mighty God, Thou Who warst in heaven. Dan klinkt er iets in. U hoeft er ook niet bij te vertellen ik hoorde het in het Engels en het deed me werkelijk wat. Herhaal het. Het is helemaal niet nodig, dat we voor een ander er een ritueel van maken. Het is belangrijk, dat we de juiste klanken uitstoten. Want - en dat vergeten de meeste mensen - de hele magie (dus ook dit deel: de klanken) is eigenlijk niets anders dan een vorm van natuurwetenschap en menskunde. Het is niet de kennis van het onbekende. Neen, het is de erkenning van hetgeen er in het bekende nog niet is geopenbaard; voor een groot deel ten minste.

Wat wij met die klanken doen, is dus eigenlijk een mechanisme. Het is niet een begaafdheid; het is een bekwaamheid. Het is niet iets, wat je moet worden gegeven; het is iets, wat je moet verwerven. En daarin zit geloof ik de moeilijkheid voor de meeste mensen met die klanken en incantaties.

Er zijn altijd eenvoudige aanwijzingen, als je wilt spreken met je hele hart. De gevoelswaarde, die in je leeft, betekent voor jou ook een stimulans voor bepaalde chakra's. Daardoor zul je dus geneigd zijn de bijbehorende resonanstoon ook te gebruiken. Je doet het allemaal onbewust, maar je, draagt meer over.

Ten laatste moet u dan ook nog beseffen, dat het bij dit mechanisme ook heel belangrijk is eerst te kijken wat u wilt. Nu hoeft u niet bang te zijn, dat u door een bepaalde vervloeking dood valt. Heus, dat gebeurt niet. Of dat opeens uw hele huis instort, of dat een vleesetend plantje plotseling een grote mond uitstrekt en zegt: Ik heb geen ontbijt gehad, ik zal jou wel nemen. Die fantastische dingen gebeuren heus niet.

Maar als u ermee experimenteert, dan leert u zelf. bepaalde klanken, die magisch zijn, doodgewoon magisch; en daardoor een soort mechanisme zijn geworden, waarmee u anderen kunt beïnvloeden.

Ik kan niet op de naam van de man komen, maar er is een spotliedje verschenen, Sammy genaamd, dat sterk afwijkt van de gebruikelijke formule voor wat men pop-art of topschlager noemt. Als u naar dat liedje luistert, dan zou het wel eens interessant zijn om na te gaan wat daar in zit.

U zult daarin een bepaald ritme vinden, n.l.: 1, 1, 2, 3. Maar u zult er ook bepaalde klankherhalingen in vinden. Die klankherhaling loopt op e, en en he, en die verder manipuleert met sa, ha en ma. En nu is het vreemde, je krijgt een liedje dat op zichzelf eigenlijk geen schlager had moeten worden, maar dat toch ergens de mensen beroerte doodgewoon de chakra's stimuleert en daardoor er een achtergrond aan geeft, die het anders misschien nooit zou hebben gehad. Ik neem dit nu als voorbeeld, omdat het in het onderwerp past en tamelijk recent is.

Kijk eens, wat met zo'n liedje wordt gedaan, dat zoudt u dus ook kunnen. Indien u in staat bent om de juiste klanken voort te brengen, dan kunt u misschien helemaal niet zingen en toch kunt u misschien een topschlager maken. Niet dat ik het u wil raden. Er is toch al zo weinig goede muziek. Dat kunt u er dus meedoen.

Er zijn sleutels: Sleutels niet alleen psychologisch, maar eigenlijk zuiver lichamenlijk, die een menselijk lichaam gewoon in beweging zetten; die bepaalde emoties wekken; die bepaalde gevoelens doen ontstaan. En alleen door klanken. Is het een wonder, dat er in de magie zoveel van klanken gebruik wordt gemaakt? Is het ook een wonder, dat men overigens verkeerd,- in vele kerken probeert nog iets van dit magisch geluid te bewaren? Maar jas ze denken. dat het aan de declamatietoon ligt, maar ze vergeten dat het aan de klank ligt.

U kunt het leren. U kunt er iets mee bereiken. Want klanken zijn belangrijk. Ze zijn een zeer belangrijk werktuig voor een ieder, die zich bezighoudt met het occulte, het magische en die voor zich of voor anderen een poort naar een andere wereld wil openen.

SLEUTELS

Er is een sleutel, die past op mijn hart.
Een sleutel, die mij doet opengaan
en dat verstaan wat er leeft in 't Al.
Maar wie ben ik, dat ik. zeggen zal,
hoe mij die sleutel wordt gebracht?

Er is een sleutel tot de macht,
tot krachten uit d'oneindigheid,
tot licht, dat niet slechts rond mij is,
maar dat mijn wezen voortgeleidt,

dat uit mij straalt en daalt op ieder,
aan wie mijn wezen het lichte richt.

Maar hoe kan ik bepalen, hoe de goddelijke plicht bestaat
mij licht te geven?

Het licht is rond mij.

Ik moet aanvaarden.

Ik moet met het lichte leven.

Ik zoek de wijsheid.

In al, wat mensen hebben neergeschreven,

vind ik weer d'oneindigheid.

Maar hoe kan ik zeggen:

Zij alleen hebben waarheid mij gegeven,

zij hebben mij nog nooit misleid?

Een enkel woord misschien door God aan iemand gegeven,
zegt meer dan alle filosofie

over de waarheid van je eigen leven.

Zo je dan een sleutel zoekt .

- zoekend vol vertrouwen -

moet je leren in jezelf een brug naar buiten toe te bouwen;

een kracht te vinden, die jezelf omvaamt, God erkent

en toch voortkomt uit het eigen wezen.

Dan moet je zonder vrezen

de werkelijkheid begrijpen

en de waarheid ondergaan.

De waarheid van 't bestaan is wijfeling, onevenwichtigheid

Een mens, die - misleid zijnde - ook anderen misleidt,

in al zichzelf zoekt en zich op al wil wreken,

schijnt dwaas.

Toch kan uit deze tegenstrijdigheid

de waarheid spreken, zo gij beseft,

hoe zij in alle strijdigheid zichzelf openbaart.

Een sleutel is er altijd weer voor ieder, die haar zoekt.

Een sleutel is er altijd weer.

Niet netjes ingeboekt

of ingeblikt,

maar leven..... werkelijkheid:

een deel van het normale leven.

Want in 't A1 heeft God ons steeds

de sleutel tot Zijn wezen en tot ons hoogste "ik" gegeven,

opdat wij waarlijk kunnen zijn: mens en tevens deel van God.

Maar zoeken wij onszelf te zijn ten koste van het lot,

dat het "ik" moet ondergaan, wij zullen niet de sleutels zien

en de sleutels niet verstaan.

LES 4 - COMMUNICATIE

Hoofdstuk VII

Als wij spreken, dan brengen wij via trillingen en begrip over aan een ander mens; Maar wij brengen meer over. Het is b.v. niet goed mogelijk de emotie van een spreker weer te geven in het geschreven woord. Zelfs met de vele z.g. leestekens kan men eenvoudig niet overbrengen welke emotionele achtergrond de woorden heeft geladen. Er zijn nu een aantal klanken en klank-combinaties, die bij deze communicatie een heel eigenaardige rol spelen.

Misschien heeft u wel eens de strijdkreet gehoord, die langs vele Amerikaanse baseball-velden pleegt te galmen. Dat is Ra! Ra! Ra! Als ik deze klank uitstoot en ik doe dat met voldoende intensiteit en volume? dan zult u, daardoor - zonder dat de klank zelf enige betekenis heeft - een eigenaardig gevoel krijgen in de omgeving van de zonnevlecht. Dat is begrijpelijk, want "ra" is de, sleutelklank, die nu eenmaal dit centrum beheerst. Ik wil misschien een lager centrum aanspreken en daarvoor kan ik de klank "va" gebruiken. Ik kan ook gaan naar "ha" en "ya". Al deze klanken op zichzelf betekenisloos resoneren in een van de chakra's (een van de lotussen, zoals men wel zegt), waarin de levenskracht zelf t.o.v. de buitenwereld een bijzonder uitwisselingsproces heeft. Het is zeer belangrijk, dat wij die communicatie en daarbij ook deze eigenaardigheden van overdracht van sfeer en gevoelens overwegen en dat wij proberen daarvan iets te begrijpen. Juist door de overdracht van de achtergrond van de in woorden of gedachten bevatte ideeën zijn wij nl. in staat om andere mensen onze innerlijke wereld met haar eigen waarden en wetten te doen delen. In het praktisch occultisme kennen wij verschijnselen als b.v. suggestie en hypnose. Hier is er echter sprake van een wilsoplegging, van eenzijdigheid. Indien er sprake is van communicatie, dan is er een wederkerig erkennen van een wereld, die mogelijkerwijze van de realiteit en van de daarin logisch kenbare waarden aanmerkelijk verschilt. De logische waarden van de materiële wereld zijn niet bepalend voor de innerlijke wereld van de mens en evenmin voor zijn reacties. De voorstelling, die ik mij maak, bepaalt mijn reacties. En ofschoon die reacties zullen plaatsvinden in een reële wereld, kunnen mij wij daarin vele mogelijkheden en grotere kansen geven. Zij kunnen mij daarbij ook op velerlei wijzen hinderen en beletten een doel te bereiken. Een bekend voorbeeld is de man, die dronken is of slaapwandelt en - menende dat hij zich op een brede verkeersweg bevindt - door een smalle dakgoot loopt: Wat een ander bij waakbewustzijn (dus bij volledig besef) niet zou gelukken, gelukt hem. Hij wandelt erover, alsof er niets aan de hand is. Niet alleen dat hij het element vrees heeft uitgeschakeld; neen, meer nog: hij heeft een zekerheid, die hij normalerwijze alleen op de begane grond zou bezitten.

Indien het nu niet nodig is om door een goot te lopen, hoog boven de grond, dan heeft het ook geen zin een methode uit te vinden, waarmee wij een dergelijke toer zouden kunnen volbrengen. Laat ons dan gewoon op de begane grond blijven. Maar het kan noodzakelijk zijn over een dergelijke smalle weg te gaan; b.v. een touwhangbrug, die over een smal, maar diep ravijn hangt met een kolkende rivier erin. Op dat ogenblik moeten wij leren over te schakelen op een ander beeld. Wen u een ander beeld en probeer deze gedachte uit te drukken. Breng haar door woorden en vooral door klanken, dus door de overtuiging waarmee u zich gedraagt en tegenover andere uit, naar voren. Dan wordt zelfs de meest summiere brug, gemaakt van een enkele liaan, voor u tot een brede verkeersweg. U kunt daar dan zonder gevaar overheen gaan met allen, die u volgen. Erkent u het gevaar en laat u de angst daarvoor spreken, dan ontstaat de aarzeling. Het gevaar wordt in de ogen van allen groter en ongevallen zijn bijna niet te vermijden.

Met dit eenvoudige voorbeeld geloof ik, dat ik u reeds een van de grondbeginselen heb duidelijk gemaakt: het beginsel van het super-imposeren van een aanvaardbare noodzakelijke werkelijkheid op de realiteit; en wel zodanig, dat de daadbehoefte daarin gelijk loopt. Dit laatste is noodzakelijk.

Als ik droom dat ik kan vliegen, zal ik dat nooit kunnen volbrengen. Maar als ik droom dat ik over een brede weg loop, terwijl ik mij in feite op een smalle weg bevind, dan zal ik op de smalle weg de zekerheid hebben die mij anders zou ontbreken.

Velen denken dat occultisme alleen inhoudt: het zoeken naar het buitengewone. Maar praktisch occultisme is juist: gebruik maken van de normale noodzaken en mogelijkheden; echter met behoud van het begrip voor de innerlijke krachten, mogelijkheden en werkelijkheden.

Er zijn in de mens een aantal krachtbronnen aanwezig. Men geeft daaraan verschillende namen. Men spreekt daarover wel eens als het kundalinivuur e.d. In feite is dit een zenuwstroom, zich bewegend langs de ruggegraat, waaromheen een soort krachtveld, een verdichting van de aura ontstaat, die in zich dan weer een zekere beweging, een soort verstrengeling kent. Indien ik die kracht versterk, versterk ik evenzeer de totale kracht van het zenuwstelsel. Verzwak ik die kracht, dan verzwak ik eveneens de kracht van het zenuwstelsel. Heb ik dus meer zenuwkracht nodig (geen spierkracht, die kan ik mij niet zonder meer aanmeten, maar zenuwkracht), dan zal ik dit kundalinivuur of slangenvuur dus op de juiste wijze in mij moeten wekken. Ik zal de inductie van mijn aura, die ik door mijn geest kan beheersen, moeten laten terugwerken op het zenuwstelsel. ik kan dan lichamelijk meer verwerken, meer verdragen en meer doen dan onder normale omstandigheden. Er is dus niet alleen een probleem van communicatie tussen mens er. mensa er is ook een probleem van communicatie tussen het stoffelijk reële deel van uw persoonlijkheid en het voor u toch wat irreële geestelijke deel van uw persoonlijkheid.,

Deze communicatie bestaat uit voorstelling. Als ik mij iets voorstel, dan maak ik daarvan een geestelijke werkelijkheid. Indien de geestelijke werkelijkheid. die ik mij voorstel, voldoende punten van overeenstemming heeft met mijn wezen, dan zal mijn geestelijk wezen daardoor worden beïnvloed. Mijn stoffelijk wezen kan echter deze geestelijke; werkelijkheid niet aanvaarden. Zij ligt te ver weg; zij is niet bruikbaar. Indien echter dat, wat ik als geestelijke werkelijkheid ook stoffelijk op dit moment projecteer (dat is belangrijk: op dit moment), bruikbaar en aanvaardbaar, is, dan zal ik wat geestelijk is opgebouwd kunnen overdragen als een kracht (dus een vermogen tot handelen aan de materie).

U ziet, dat het belangrijk is, dat wij gelijke waarden hebben. Tussen mensen, zoals uit de klank-voorbeelden wel blijkt, is dat vooral de hoofdtrillingswaarde, die in elk menselijk zenuwstelsel ongeveer gelijk is en daarmee ook de bestemmende vibraties voor elk chakra afzonderlijk. Voor de overdracht van geest, naar materie is het vooral de aanvaardbaarheid. Het moet gelijkwaardig zijn. Indien in een voorstellingswereld en in een reële wereld één punt geheel gelijkwaardig is, dan is een overdracht van alle krachten in de geestelijke wereld naar de materie mogelijk. Begrijp goed, dat dit niet betekent, dat de geestelijke voorstellingswereld nu ook stoffelijk wordt gerealiseerd. Maar er is een kracht; waarmee meer kan worden gedaan dan anders.

Er is natuurlijk ook over magie met u gesproken. En vele mensen denken dat magie iets is, waarmee je hokus-pokus uit niets iets maakt. Dat bestaat niet. Het principe van de magie is de omvorming van waarden; van het een naar het ander. Dat is wat in de chemie gebeurt. En het komt in het dagelijks leven regelmatig voor. Als u in huis een transformator heeft, waarmee u stroom van 110 of 220 volt omzet in stroom van laat ons zeggen 16 of 18 volt, dan verandert u ook iet. U verandert een waarde.

Waardeverandering is de essentie van de magie. Waardeverandering mogelijk maken is nu de essentiële betekenis van communicatie. Communicatie heeft altijd ten doel, wanneer wij haar in het occulte gebruiken, om een bestaande toestand zodanig te verstoren, dat een zoveel mogelijk door ons bepaalde en geleide verandering van waarde tot stand komt. Dat kan in onszelf zijn en dat kan ook in een ander plaatsvinden. In alle gevallen moet worden gesteld: Waar geen verandering optreedt, daar is ook geen werking van magisch of occult standpunt mogelijk.

Nu kom ik nog even terug op de kwestie van klanken.

Wij kennen allen de vele incantaties (u noemt ze soms ook gebeden), waarmee men zich richt tot een godheid of tot een hogere kracht. Dunnen wij met woorden, met klanken, een geest of een kracht in verschijning doen treden? Kunnen wij ons wezen in verbinding stellen met een geestelijk wezen van hoge orde alleen door woorden? Kijk, ook dit probleem van communicatie is - in occulte zin althans - eenvoudig.

Als ik een incantatie uitspreek, dan wordt hierdoor in mij een klank voortgebracht. Deze klank heeft bepaalde sleutelvibraties.-Deze vibraties zullen in de omgeving de daarvoor ontvankelijke voorwerpen en eventueel ook delen van de atmosfeer in een bijzonder heftige beroering brengen. Dit is stoffelijk misschien niet zonder meer kenbaar, maar het is aanwezig. De vibratie heeft veel gemeen met de emotie, die ik uitstraal. Mijn gebed, mijn incantatie, is niet de ledige formule. Zij is het dragend medium, waardoor ik mijzelf en de omgeving afstem voor wat er in mijn gevoelsinhoud aanwezig is.

De gevoelsinhoud, geënt op de draaggolf van de geschapen juiste trillingen en condities, kan doordringen in andere sferen. Zij kan daar misschien geen grote demonen zonder meer dwingen te verschijnen; daarvoor is er meer nodig. Ze kan misschien niet de hoogste kracht van alle leven onmiddellijk in resonans met uw eigen wezen brengen - u zoudt dat trouwens niet eens kunnen verdragen - maar u kunt in die richting werken. U kunt de communicatie krijgen met de godheid. U kunt de mentale verbinding krijgen met de demon, met de overgegene of met wie u .rilt. En daarmee heb ik dan een verbinding tot stand gebracht.

Maar verbindingen op zich hebben alleen zin, indien daarmee een doel wordt nagestreefd. De meeste mensen vergeten, dat communicatie slechts zin heeft, indien er werkelijk een waarde wordt overgedragen. Een ledig gebed, een bezwering om te zien of het gaat, is waardeloos. Meer nog, zij is gevaarlijk. Woorden spreken, zonder dat daar een betekenis achter zit, is vermoeiend en gelijktijdig gevaarlijk. Zij scheppen verantwoordelijkheden en situaties, die u niet kunt overzien: Communicatie moet dus gericht zijn. En daarvoor gelden dan enkele regels, die ik wil trachten kort te formuleren.

1. Geluidscommunicatie bevat behalve woord-inhoud ook emotionele inhoud. De emotionele overdracht is - occult gezien - het belangrijkste, aangezien hierdoor een gezamenlijke afstemming kan worden verkregen.
2. Communicatie tussen eigen geestelijk "ik" en stoffelijk "ik" kan alleen daar bestaan, waar in de denkwereld en inde erkende realiteit tenminste één punt identiek is. Vanuit dit punt kan een gelijkheid van afstemming worden bereikt en zal een overdracht van krachten mogelijk zijn. Het is echter niet mogelijk de geestelijk voorgestelde waarden zonder meer in de materie te realiseren, of omgekeerd.
3. Tussen mens en geest berust de communicatie op afstemming plus projectie. De afstemming wordt mede bereikt door klanken of eventueel gebaren en ritmen, zodat het "ik" volledig is gericht in de eerste plaats op zijn doel en in de tweede plaats op de emotie, waardoor de harmonie wordt bereikt met een geestelijke sfeer of met een deel daarvan. Op grond hiervan kan een contact worden bereikt en zal zij het in beperkte mate - een overdracht van kracht uit de geest of uit de sfeer aan de mens in zijn geest zowel als op den duur ook in zijn stof mogelijk zijn.
4. Alle pogingen tot communicatie, die geen ernstig overwogen en gericht doel hebben, zijn gevaarlijk. Zij kunnen leiden tot onvoorziene consequenties, betekenen een verspilling van krachten en doen - occult gezien - in het leven van de geest zowel als in de stof verschijnselen optreden, die slechts met grote moeite zouden kunnen worden overwonnen.

PERSOONLIJKHEIDSPROJECTIE

Hoofdstuk VIII

Een persoonlijkheid kan zichzelf projecteren op het moment, dat de scherp gedefinieerde persoonlijkheid kan worden uitgestraald. Waar geen zelfkennis is of als deze onvolledig of verkeerd is, wordt deze ook zodanig aan de buitenwereld overgedragen. U zult begrijpen, dat een dergelijke overdracht steeds onvoorziene gevolgen heeft. En daarom geldt wel; Ten eerste: Indien ik wil werken met persoonlijkheidsprojectie, moet ik een redelijke mate van eerlijke zelfkennis bezitten. Heb ik deze echter, dan zal het mij mogelijk zijn mijn persoonlijkheid dominerend tot mijn omgeving te wenden. Ten tweede: Alles, wat niet actief is, is door zijn rust en op het moment van zijn rust ondergeschikt aan datgene, wat actief is. Zelfs zwakke krachten, die actief zijn, zullen op het moment van hun actie sterker zijn dan grotere vermogens, die in rust zijn. Zij zullen door hun actie dan ook kunnen bepalen op welke wijze hetgeen zich in rust bevindt in actie zal komen. Degeen, die bepaalt welke actie wordt uitgevoerd, is in feite de meester.

Als u met mensen of met geesten te maken heeft en u weet wie u bent en wat u wilt en u wijdt elk gebaar, elke gedachte, elk woord mede hieraan, dan legt u uw eigen wezen a.h.w. aan anderen op.

Men meent, wel eens, dat persoonlijkheidsprojectie alleen mogelijk is door middel van woorden en veel gebaren: Iemand, die innerlijk een beeld van zichzelf heeft en dit met grote scherpzinnigheid weet uit te drukken, zal zijn persoonlijkheid zelfs reeds kunnen opleggen aan een gezelschap, dat zich van zijn aanwezigheid op dat moment nog niet eens bewust is. Er is hier dus een grote mogelijkheid om onszelf door te zetten en zeker wanneer het ook de geest betreft - om een selectie mogelijk te maken uit de geestelijke krachten, die met ons eventueel in verbinding zouden willen of kunnen treden.

Wij zullen nu nagaan wat noodzakelijk is om deze projectie scherp en gericht te doen plaatsvinden. En dan moeten we allereerst zeggen:

- a. Een voortdurende projectie van de persoonlijkheid kan wel instinctief maar niet bewust geschieden. Zij zal daarom voor hetgeen men bewust wil bereiken geen betekenis hebben.
- b. Alle projectie van de persoonlijkheid dient bewust te gebeuren, zo wij meester willen zijn over de daaruit voortkomende resultaten.

Indien ik mij geestelijk en lichamelijk instel, daarbij rekening houdende met de werkelijke waarden van mijn wezen, zo kan ik mij elk willekeurig doel stellen. Hierdoor zal ik in staat zijn een ieder, die niet zelf even intens bewust actief is, te dwingen tot het tijdelijk beschouwen of aanvaarden van mijn doel. Hiertoe begin ik mij natuurlijk geestelijk te richten - aannemende dat ik zelfkennis heb.

Geestelijk richten is een proces van ontspanning van het lichaam. Het lichaam wordt ontspannen. Er wordt een voorstellingswereld opgebouwd, waarin het "ik" wordt erkend plus de acties en noodzaken, die door het "ik" beseft zijn. Als dit beeld geheel en scherp in ons gevormd is, zullen wij - dit beeld zoveel mogelijk behoudende - overgaan tot actie. Onze toestand van rust wordt dan verbroken. Elke beweging die wij maken, elk geluid dat wij uitbrengen, ja, elk richten van onze aandacht brengt nu het in ons aanwezige beeld over aan de wereld. In die wereld zullen er bepaalde delen zijn, die ons niet kunnen aanvaarden. Zij zullen over het algemeen worden afgestoten en zich dus van ons pad verwijderen. Dat er weerstand wordt opgeroepen, geschiedt slechts zelden; en alleen dan, indien in de daadvoorstelling een element van agressie kenbaar aanwezig is. Datgene, wat harmonisch met ons is, erkent dit streven voor het zijne én voegt zijn krachten bij de onze. Dit betekent een

versterking van geestelijk en lichamelijk vertogen; lichamelijk door de samenwerking, geestelijk door de harmonie. Datgene, wat niet actief is (dus geen beeld van zichzelf heeft en geen besluit heeft genomen, wordt - zij het tijdelijk - door ons meegesleept in de richting van ons denken. Het komt tenminste tot een geestelijk beleven van ons standpunt; daarnaast vaak tot een mentaal beschouwen van ons standpunt en een instinctieve reactie, die in overeenstemming is met ons meer stoffelijk streven.

Hebben wij dit eenmaal bereikt, dan zullen wij onze projectie moeten staken. Het voortzetten van de projectie van dit "ik", zijn wensen en inzichten op de wereld impliceert het toenemen van steeds grotere ressentimenten en weerstanden. En daaruit zal ik geestelijk en lichamelijk grote moeilijkheden en schokken kunnen verkrijgen. Indien ik echter slechts volhoud; totdat ik een erkenning heb afgedwongen en niet verder, zal deze erkenning het feit van mijn bestaan en streven hebben verankerd in al wat er in geest en stof rond mij aanwezig is. Er kan dan door de wereld rond mij een eigen houding worden bepaald. Deze houding maakt het mij mogelijk te zien wat mijn juiste weg van streven is, wat mijn juiste mogelijkheden op dit moment zijn. Het duet mij daarnaast erkennen op welke wijze ik, voor mijn wereld de 'grootste betekenis kan hebben. Ik heb dus een vergroting van zelfkennis, een bevordering van eigen juiste activiteit in geestelijke en stoffelijke wereld. Daarnaast heb ik een duidelijk beeld verkregen van al datgene, wat mijn tegenstander is.

Wie zijn persoonlijkheid projecteert, mag nimmer uitgaan van het denkbeeld, dat er vijanden zijn. Indien ik mijn persoonlijkheid projecteer en ik probeer daarbij het kwaad te bestrijden, dan zal ik daarmee a priori elk - dus ook nog niet actief - kwaad tot uiting bringer, want er moet een reactie komen. Een persoonlijkheidsprojectie dient altijd alleen gericht te zijn op positieve bestrevingen, op de positieve punten van het leven, op de positieve erkenningen van de geest. Dit zal u duidelijk zijn. Want stel, dat u hier zit met 400 mensen. Die 400 mensen willen allen gelukkig zijn. Maar er is een groot aantal van hen, die dat geluk alleen op een bepaalde wijze wil benaderen. Indien u nu dus opvattingen, die dat geluk uwe inziens onmogelijk maakt, gaat bestrijden, dan heeft u de kans dat van die 400 mensen er 350 tegen u zijn. Dat is misschien geen volledig bewuste kracht, maar geestelijk is het een behoorlijk grote potentie. Het betekent verder stoffelijk een belemmering.

Want die mensen, die eerst passief waren worden nu actief. Ze gaan zich ook meer stoffelijk tegen u verzetten. Indien u uitgaat van "geluk" en u bouwt het positieve beeld van geluk op zonder de belemmeringen te erkennen, dan zal bij de meesten van hen een harmonie mogelijk zijn. U krijgt dan misschien 350 mensen mee. U heeft een geestelijke kracht, een sfeer geschapen, waarin uw wil - langzaam maar zeker versterkt misschien door het meer bewuste willen van velen in die gemeenschap - in staat is alle geestelijke invloed van anderen eenvoudig terzijde te schuiven. Doordat er harmonie bestaat (een bevestiging), zal ook het gevaar voor b.v. lichamelijk geweld of voor verkeerde stoffelijke handelingen in veel mindere mate aanwezig zijn.

Veel van hetgeen men massa-hysterie en volksmennerij noemt is op persoonlijkheidsprojectie gebaseerd. Wij weten hoe gevaarlijk het kan zijn, wanneer een mens zijn wensdroom als werkelijkheid aan de mensheid oplegt. Hij kan daardoor hele revoluties ontketenen. Het komende jaar zal dat ongetwijfeld aantonen. Maar als die mens uitgaat van zichzelf zoals hij zichzelf kent of van zijn wereld zoals hij die meent te kennen, als hij dus eerlijk is in zijn projectie, dan zal het resultaat nooit negatief zijn. Het blijft positief.

U vraagt zich misschien af, of er bij de persoonlijkheidsprojectie krachten worden voortgebracht, die u reeds kent of die nog niet genoemd zijn. Ik noem ze kort op.

1. Door de geestelijke ontspanning en concentratie wordt het totaal van de mentale wereld ingeschakeld en gericht. Daarnaast wordt de wereld van levenskracht eveneens grotendeels gebundeld en gericht, ongeveer voor 3/4. De beelden, die er in de astrale wereld ontstaan, zijn voor u een bevestiging, zodat uw astrale wereld devolledige weerkaatsing is van uw geestelijk streven.
2. In uw lichaam zullen door de verschillende lichamen (waaronder vooral het levenslichaam) stimuli worden gegeven, die - uitgaan de van de aura - doordringen tot

in het zenuwstelsel en de verschillende klieren en die daarmee uw lichaam in de juiste conditie brengen om a.h.w. verder te gaan; om waar te maken wat u in uw persoonlijkheid als juist heeft erkend. Op het ogenblik, dat u een leugen gebruikt, is het mogelijk dat het geestelijk proces zich nog wel afspeelt, maar dan worden de stimuli voor de stof helemaal verkeerd en krijgt u dus averechtse resultaten. U wilt b.v. sterk worden en in plaats daarvan krijgt u de slappe lach. Dergelijke resultaten moeten wij voorkomen. Daarom: absolute eerlijkheid:

3. Dan spreken we heel vaak ook nog in dit verband van de goddelijke kracht. Dat is natuurlijk een naam en meer Wet. Als ik mijn persoonlijkheid eerlijk en oprecht projecteer, dan geef ik dus mijn waarheid weer. Mijn streven is ook een deel van mijn waarheid. Waar-zijn wil zeggen: harmonisch-zijn met de totaliteit van de schepping, voor zover je daarvan deel uitmaakt. Want je eigen waarheid is deel van de kosmische waarheid. Het betekent, dat eventueel traag toegevoerde kosmische krachten door de harmonie minder worden geremd. De toevoer van kosmische krachten kan inderdaad groter worden en wij zien dan dat de geestelijke en daardoor ook de lichamelijke potentie hoger ligt dan de naam. De goddelijke krachten werken dus - zij het alleen in voorgaande zin - met ons mee.

Als wij nu het vorige en dit hoofdstuk samen nemen (de communicatie en de projectie van de persoonlijkheid); dan hebben we dus het middel gevonden om één te zijn met de wereld. Eén-zijn met de wereld is in het occultisme wel een heel belangrijke bereiking. Want de wereld is de bron van alle levende krachten. Ze wordt in de oudheid verpersoonlijkt - door vele goden en godinnen. Maar zij kan ook worden omschreven als den samenstel van velden, potenties en chemische processen. Hoe wij dit ook doen, eenheid met de aarde wil zeggen, dat de totaliteit van haar velden, haar potenties en haar chemische reacties met ons in verband staat. Ik hoef mijn persoonlijkheid toch niet alleen maar op de volksmassa te projecteren. Als ik voldoende mogelijkheid vind om mij aan de wereld rond mij kenbaar te maken, kan ik tegen het vuur zeggen: Ik wens geen oxygenatieproces aan mijn cellenweefsels. En dan ga ik ongedeerd door de vlammen.

U kunt tegen het water zeggen: Verhoog uw oppervlaktespanning, totdat het in staat is het gewicht van mijn wezen te dragen. En het water bevriest a.h.w. onder uw voeten en draagt u. Dit zijn geen wonderen. Het zijn uitzonderlijke gebeurtenissen, inderdaad. In het occultisme hoort men daarvan, maar meer als een legende dan als een werkelijkheid. Maar waarom zouden wij alleen blijven stilstaan bij hetgeen mensen mogelijk noemen? Wanneer ik mij in mijn ware persoonlijkheid aan de aarde kan mededelen, dán zal de aarde op de eigenschappen van mijn ware persoonlijkheid reageren en zij zal zich voegen naar de behoeften daarvan, omdat de mens t.o.v: de delen van de aarde actief is, terwijl de aarde - gezien haar veel tragere reactietijden voor denkprocessen - passief is. Ik krijg een aanpassing, die zowel het weer kan omvatten als misschien het opbloeien van een plant of het ontluiken van een bloem.

Ik ben meester over de situatie. Dit meesterschap wordt natuurlijk door weinigen geheel bereikt. En degenen, die het bereiken, zullen maar zelden de noodzaak zien om dergelijke "wonderen" te doen. Maar dat neemt niet weg, dat het vermogen om onze persoonlijkheid te projecteren in wat de z.g. dode materie of een lagere levensvorm is, voor ons van groot belang kan zijn. Al is het maar, dat de slang ons niet bijt en de tijger ons niet verscheurt. Al is het maar, dat de boom, die ons schaduw geeft, niet verdort maar weelderig groeit. Als wij uitgaan van onze werkelijke persoonlijkheid, dan kunnen wij ook iets geven, wat blijvend is, elke illusie, die wij bij die projectie zonder meer krijgen, vergaat zodra ons denken ophoudt. Onze werkelijke persoonlijkheid is een constante; zij blijft bestaan. En dat wil zeggen, dat de door haar tot stand gebrachte resonanties - gok als geen bewuste wil of gedachte daarmee verbonden is - een zeer lange tijd ongewijzigd kunnen voortbestaan en dat wil eveneens zeggen, dat wij een blijvende beïnvloeding van ons milieu tot stand kunnen brengen.

ONMOGELIJKHEDEN

Hoofdstuk IX

Als ik leef, heb ik mijn beperkingen. Als ik in de stof leef, zijn die beperkingen groter dan in de geest. Er bestaan dus voor mij een aantal dingen, die niet mogelijk zijn. Maar het "onmogelijk zijn" der dingen is afhankelijk van de erkenning van mijn huidige status als de voor mij enig bepalende. Zolang ik erken, dat ik als mens in de materie gebonden ben, is het dwaasheid te verwachten dat ik zal kunnen vliegen. Zodra ik erken, dat de materie slechts een deel is van vele andere voertuigen en dat er daarin wel voertuigen bestaan, die zouden kunnen vliegen, is het misschien mogelijk de capaciteit van een van mijn andere voertuigen uit te breiden tot het stoffelijke en zal ik leviteren.

Hieruit blijkt een probleem, dat men in het praktisch occultisme steeds weer tegenkomt: "Het is onmogelijk. Ik wil het wel proberen, maar ik kan het eigenlijk niet geloven." Of. "Ik geloof het wel, maar zou dat voor mij nu wel waar zijn."

Mijn lieve vrienden, alle dingen zijn principieel mogelijk; dat zult u mij toegeven. Als ik aanneem, dat een groot gedeelte voor mij onmogelijk is, dan stel ik daarmee dat ik in het geheel zeer beperkt ben; en toch ben ik deel van dat geheel. Ik heb niet altijd alleen mijn eigen mogelijkheden nodig. Ik kan ook de mogelijkheden van anderen gebruiken.

Als een voerman behoefte heeft aan smeedwerk, dan gaat hij naar de smid. Deze kan hem helpen. Doordat de voerman de smid tot arbeid kan bewegen, kan men zeggen dat hij - wat het resultaat betreft - in feite kan smeden. Dit is wel een zeer spitsvondige redenering, ik geef het toe. Maar waarom zou dit geestelijk niet gelden?

Ik heb natuurlijk mijn beperkingen. En als ik mij, redelijk erken voor wat ik ben, dan weet ik dat ook. Maar ik weet ook, dat ik kan werken met en voor een ander. Dat betekent dat elke capaciteit die ergens ter wereld of ergens in de kosmos aanwezig is, qua resultaat de mijne kan zijn, indien ik bereid ben daar de prijs tegenover te stellen. De onmogelijkheid ligt niet in de bereiking. De onmogelijkheid ligt in het offer, dat wij niet kunnen brengen.

Dit moet u ook zien als een essentieel deel van alle occultisme. Als u geesten oproept, dan brengt u een offer. Als u iets van God vraagt, dan belooft u een offertje te brengen. Als u hoge geesten wilt ontmoeten, ontzegt u zich bepaalde voeding (reiniging); in feite een offer, een prijs die u betaalt.

Wanneer wij het Al bezien, dan zijn er eigenschappen en mogelijkheden, waardoor wij ons voor dit Al aanvaardbaar kunnen maken. Wij moeten dan niet denken in de termen van de zilverstukken, die de voerman aan de smid geeft. Want ten slotte is aanvaardbaarheid in de kosmos iets anders. Aanvaardbaarheid is niet alleen gelegen in de eigenschappen, die je bezit en in datgene, wat kunt geven. Het is deels ook dat, wat je in jezelf tijdelijk onderdrukt. De wijze, waarop je dus de ander reflecteert. Aanvaardbaarheid is in zekere zin harmonie, waarbij de delen in het "ik", die minder harmonisch of disharmonisch zouden zijn, worden onderdrukt tijdelijk of voorgoed - of eenvoudig worden vernietigd.

Ik heb het hele Al met alle krachten rond mij. Wat voor mij niet mogelijk is, is voor een ander wel mogelijk. De christenen zeggen: "voor God zijn alle dingen mogelijk." Als voor. God alle dingen mogelijk zijn, zijn ze ook voor mij mogelijk. Want indien ik opga in God, zo zal Hij datgene, wat voor mij belangrijk is, waar maken. Er is geen onmogelijkheid.

Wilt u aan praktisch occultisme doen, dan moet u dus afstand doen van het begrip "onmogelijk". U moet zeggen. Alle dingen eisen hun tijd, hun voorbereiding en eventueel hun prijs. Dat is waar. Maar onmogelijk is niets. Door deze erkenning voorop te stellen, haar jezelf in te prenten, totdat het eigenlijk een gewoonte is geworden zo te reageren - ook als het jezelf betreft, want voor anderen zeg je die dingen gemakkelijker dan voor jezelf - kun je het punt

bereiken, waarop je werkelijk het schijnbaar onmogelijke, het voor anderen onmogelijke, gaat waar maken.

Het occultisme is niet het doen geschieden van spectaculaire wonderen. Nogmaals, het is doodgewoon vaar maken wat een ander niet mogelijk achtte. Het is werken met krachten of middelen, waarvan de ander misschien het bestaan nog wel kan beseffen, maar waarvan hij, die uitwerking niet verwacht. Het occultisme is het onverwachte; niet het onmogelijke.

Wil men aan praktisch occultisme doen, dan moet men uitgaan van het standpunt, dat alle dingen mogelijk zijn. En dan moet men ook bereid zijn om, indien iets onmogelijk lijkt en toch noodzakelijk is, te zoeken naar de weg, waardoor het mogelijk wordt gemaakt. En daarvoor gelden deze regels;

Ten eerste: Ken uzelf. Ken uzelf en ga heel goed na; of datgene, wat onmogelijk scheen, belangrijk is; of u er een prijs voor over heeft, als het nodig is.

Ten tweede: Tracht u in te denken welke kracht wel het onmogelijke tot stand kan brengen. En als u daarvoor geen specifieke kracht weet, denk aan God. God omvat alle dingen. Richt u op datgene in God of in een andere kracht, wat kan waarmaken wat u niet kunt waarmaken. Doe dit met de volle intensiteit van uw wezen. U zult dan het gevoel hebben, dat er bepaalde belemmeringen zijn. Hef die belemmeringen op. Dat kan betekenen, dat u dingen moet doen of moet laten, dat u dingen moet weggeven of moet verwerven. Dat voelt u in uzelf. Het is een soort onderbewustzijn. En heel waarschijnlijk zijn de dingen; die u in de stof doet, alleen maar het symbool voor hetgeen er geestelijk in u geschiedt. Maar dan is de harmonie tot stand gebracht.

Indien de harmonie eenmaal is erkend, zeg niet; "Wilt u dit of dat voor mij doen"; maar zeg: "Dit of dat is een feit:" Stel de toestand (het schijnbaar onmogelijke als volbracht en voel nu de kracht in uzelf. Als de spanning zich in u opbouwt, dan weet u dat u het schijnbaar onmogelijke kunt doen: U moet echter niet te veel met uzelf bezig zijn.

Een grote fout van menigeen is, dat hij alle dingen onmogelijk noemt, omdat hij of zij uitgaat van zichzelf. "Ja, maar ik ben nu eenmaal zo. Ik kàn niet anders." Dat betekent; ik wil niet anders; Of. "ja, anderen denken misschien dat ik zus of zo ben, maar ik ben dat niet," Geen leugens alstublieft: De feiten. Als u werkt met de feiten, als u bereid bent om alles te doen wat noodzakelijk is, dan is niets onmogelijk.

Hier hoort natuurlijk een appendix bij.

Het heeft weinig zin iets, wat voor anderen onmogelijk is, op aarde waar te maken, als het ook niet praktisch is. Als Mozes de Rode Zee splijt, dan heeft dat een doel. Als u het zoudt willen doen in de Noordzee, zou het nutteloos zijn.

U leeft in een materiele werkelijkheid. En ofschoon elke factor daarvan door u zou kunnen worden gevarieerd, is dit nu eenmaal de wereld, waarin u leeft. Alles, wat u via het occulte tot stand brengt, moet in die wereld, zoals u haar nu erkent, passen.

U kunt ook niet drie dingen tegelijk doen. U moet eerst één kracht tot werking brengen, een feit creëren, dan de veranderde wereld opnieuw beschouwen en dan pas kan het volgende feit geschieden. Er zijn geen onmogelijkheden, maar ons vermogen tot beseffen, tot verwerken, tot projecteren is beperkt.

En dan is er nog iets. Er wordt heel vaak gezegd: We moet klein beginnen. Dat is misschien wel aardig voor iemand, die er een spelletje van maakt. Maar in de kosmos bestaan er voor deze dingen geen termen als groot of klein. Er is de ware werking van de geestelijke en stoffelijke krachten, waardoor iets mogelijk wordt of zij is er niet. Besef, u kunt net zo goed gehangen worden voor een kalf als voor een worst. U moet dit hier ook zo zien.

Als u weet, dat iets werkelijk belangrijk is, dan moet u niet zeggen: Ik ga eerst kleine stukjes proberen. Maar dan ook meteen het totaal. Omdat wat er nodig is om het kleine tot stand te brengen net zoveel kracht en inspanning vraagt als dat, wat er nodig is om het grote tot stand te brengen. Omdat het grote voor u in uw wereld noodzakelijk is, terwijl het kleine misschien aangenaam, maar in feite overbodig kan zijn.

Dit heeft niets te maken met de wijze, waarop men b.v. leert magnetiseren. Daar gelden andere normen. Voor het werken met occulte krachten echter geldt: Er is geen groot of klein. Er bestaat niets wat onmogelijk is, maar het "ik" moet uitgaan van zijn persoonlijke werkelijkheid, zijn erkende wereld en bereid zijn in zichzelf elke wijziging aan te brengen, die het begeerde kan waarmaken.

FANTASIE

Wanneer we een kind zien spelen, dan fantaseert het. Het maakt van een stoel een trein, van een stoof misschien een troon en beleeft deze dingen als een soort realiteit. Hoe ouder de mens wordt, hoe meer hij dit vermogen om onwerkelijkheden te beleven in de praktijk verliest. Maar dat neemt niet weg, dat zijn fantasie werkelijk wel blijft werken.

Wat is nu eigenlijk die fantasie? Bij het kind is dat heel vaak een herinnering. In het kind zit het verleden nog veel dichterbij de oppervlakte dan bij de volwassene. Wij zien dan ook heel vaak, dat in fantasiespelletjes een vorige incarnatie wordt uitgebeeld. Wij zien verder dat het kind - ook alweer door zijn primitiviteit - veel gevoeliger is voor natuurkrachten en heel rustig gesprekken houdt met allerhande geesten, die er werkelijk wel zijn, maar die voor de volwassenen niet bestaan.

Indien we met een volwassene te maken hebben, dan zien we dat hij zich in zijn fantasieën vooral bezighoudt met mogelijkheden. Die mogelijkheden zijn vaak dan wel onwaarschijnlijk, maar ze passen toch binnen het kader van zijn leven. Hij stelt zich b.v. voor wat er zou gebeuren, als de baas hem opslág zou geven; of indien men met een bepaalde man of vrouw zou kunnen trouwen, enz, enz.

Dit voorstellingsleven bouwt dus. eigenlijk een secundair bestaan op. Indien het incidentele fantasieën betreft, is dat niet zo ernstig, want hierbij worden alleen maar speels wat mogelijkheden aangestipt, zonder dat men werkelijk daarmee bezig blijft. Maar ernstiger kan het worden, als een mens voortdurend dezelfde fantasieën blijft herhalen; want zij hebben altijd nog betrekking op iets, wat werkelijk kan bestaan. De mens fantaseert geen dingen, die niet regel kunnen zijn. Wanneer hij denkt aan b.v. draken, dan bestaan die draken misschien niet zoals hij ze ziet, maar ergens zijn ze er wel. Het is een samenstel van dieren, die hij kent. En zo is zijn fantasie over wat hij zou zijn of zou doen in vele gevallen een samenstel van vele verschillende mogelijkheden, die hij in zich draagt; maar die misschien niet gelijktijdig tot uiting zouden kunnen komen.

Door de fantasiewerelden het werken met de fantasie richt de mens dus eigenlijk zijn hele wezen op mogelijkheden, die niet tot zijn onmiddellijke werkelijkheid behoren. En willen we nu begrijpen'-wat dat kan inhouden, dan moeten we ons het leven eigenlijk als volgt voorstellen:

Dit is de lijn van de werkelijkheid, waarop we ons bevinden. Dààr komt een punt van beslissing en er splitsen zich verschillende mogelijkheden af. Dat is in het verleden ook gebeurd. Stelt u zich een oneindige raat. voor, een soort honigraat met allemaal lijnen en splitsingen. De mens zelf leeft van beslissing tot beslissing. Hij heeft steeds een stukje leven, waarop hij geen invloed heeft; dãn kan hij een keuze maken en na die keuze volgt weer een stukje leven, waarop hij geen invloed heeft, enz. Zijn geestelijk bestaan, dat zich een beetje heeft vrijgemaakt van wat men tijd en ruimte zou kunnen noemen, kan echter op elk willekeurig punt in die raat opnieuw beginnen.

Men meent nu, dat er in de fantasie geen wetten bestaan. Dat is zeker niet waar. Elke fantasie kent ook haar eigen wetten van oorzaak-en-gevolg. Zij gehoorzaamt aan precies dezelfde normen, die er in de werkelijkheid bestaan. Je kunt de zaak natuurlijk voor jezelf zo prettig mogelijk uitkiezen. En je vergeet dan maar, dat daaraan voor anderen misschien minder prettige aspecten verbonden zijn. De menseneter, die droomt dat hij elke dag een nieuwe zendeling heeft, vergeet waarschijnlijk dat er ergens in het westen gebrek aan roeping zal ontstaan en dat men zich daarover grote zorgen zal maken. Maar hij stelt zich iets voor, dat

kan behoren tot de werkelijkheid en daardoor schept hij in zijn wezen een affiniteit tot die andere mogelijkheid. En nu gebeurt er iets vreemds:

De persoonlijkheid, zoals ze op dit moment bestaat, past niet in de mogelijkheid, die men zich voortdurend voorstelt. Maar als die persoonlijkheid verandert, dan komt er een moment, dat ze wel past in de mogelijkheid.

De fantasie brengt niet zonder meer de andere mogelijkheid dichterbij, maar zij verandert de mens. Zij verandert zijn denkvermogen en verplaatst het daardoor - geestelijk zowel als stoffelijk - van mogelijkheid tot mogelijkheid, tot er een moment komt, dat hij voor een keuze komt te staan, waarop hij inderdaad het begeerde kan verkrijgen; Een duivelsspel, zoals u zult begrijpen. Want wat je nu begeert, zul je misschien niet meer begeren, als je zover bent veranderd. Dan wil je heel iets anders en is de fantasie van nu waardeloos geworden.

Zo zijner dus heel veel mensen, die eigenlijk doelloos door de ruimte en door het leven zwerven, zichzelf krachtens hun denkbeelden en hun voorstellingen steeds veranderend en steeds bereikend wat ze willen op het moment, dat het voor hen waardeloos is geworden. Om daarin verandering te brengen hebben we in de: eerste plaats dus wel nodig een zekere gerichtheid van de fantasiewereld.

In het kind is dat gemakkelijk genoeg. Het kind gebruikt zijn fantasiewereld om zich tussen het heden en het verleden te oriënteren. Het versmelt heden en verleden. En al ziet het in de stoof nu een troon, het vindt het helemaal niet vreemd, dat 7.e-: gelijktijdig ook een stoof blijft.

De volwassene doet dat niet. De volwassene wil de waarden helemaal verschillend hebben. Maar als je ze nu eens zou kunnen versmelten. Als je de droom van de grote genezer, de grote zakenman, de grote magiër, de alomgeroemde beauty, enz. als je die alle nu eens zou kunnen aanpassen aan hetgeen nu bestaat, als je zou beseffen dat die waarden van de fantasie ook op het heden ten dele toepasselijk zijn, dan leef je - voorlopig althans - in twee werkelijkheden.

Dat is voor velen een oude, bekende klank. Je hebt de werkelijkheid van de voorstellingswereld en de werkelijkheid van je leven. Maar omdat je die twee zoveel mogelijk identificeert, ga je de werkingen, die als actie (dus als persoonlijk werk) in de fantasiewereld bestaan, overbrengen naar de werkelijkheid. Omgekeerd ga je de problemen en de moeilijkheden, die hier onoplosbaar zijn, verplaatsen naar de fantasiewereld, waar ze oplosbaar zijn. Er is dus een uitwisselingsmogelijkheid geschapen tussen de wereld van de fantasie en de wereld van de werkelijkheid.

De mensen zijn dan wel geneigd te zeggen: Ach, zo iemand is eigenlijk maar een dwaas. Hij looft met allerhande dingen, die niet echt zijn. Dat kan voor anderen volkomen waar zijn. Maar gaat het er nu wel om, of wij nu leven in een wereld, die precies beantwoordt aan de normen van een ander? Is het niet veel belangrijker, dat wij resultaten bereiken?

De wereld van de fantasie geeft ons resultaten daar, waar de strakke, aan normen gebonden wereld van de werkelijkheid dit niet doet. De vrijheid, die wij vinden om uit een oneindig aantal mogelijkheden een willekeurig beginpunt te vinden en daarvan uit te gaan, geeft ons de optimale mogelijkheid om een oplossing te vinden voor onze problemen en om in het leven voor onszelf toch nog waar te maken, wat we zelf willen. Hoe meer we de voorstellingswereld aan de werkelijkheid binden, des te meer we haar beperken. Maar hoe meer wij een absolute scheiding maken tussen onze werkelijkheid en de voorstellingswereld, des te kleiner de mogelijkheid is, dat we werkelijke resultaten hebben.

Nu zou ik zeggen: Fantasie heeft alleen dan zin, indien ze iets tot stand brengt, iets creëert. En dat creatief vermogen van de mens blijkt altijd weer terug te vallen op de fantasie.

De wetenschapsmens, die werkelijk iets ontdekt, doet dit niet, omdat hij nuchter en logisch heft gedacht, maar omdat hij heeft gespeeld met de waarden van de werkelijkheid volgens normen, die niet tot die werkelijkheid behoren. De kunstenaar, die iets schept, werkt iets uit, dat in zijn fantasie misschien onvergelyklijk veel schoner - een nieuwe uitdrukking op aarde schept. En op deze manier moeten wij ook te werk gaan.

Wij fantaseren; daar is helemaal geen bezwaar tegen. Maar die fantasie moet een doel hebben, dat in onze eigen wereld ligt. Als dat doel in onze eigen wereld ligt, brengen wij de verwezenlijking steeds dichterbij. Daarbij moeten we in de fantasiewereld geloven in wat we doen. Het moet geen spel zijn. Zoals het kind op één ogenblik gelooft, dat het koning is en gelijktijdig weet dat het kind is, zo moeten wij leren dat onze fantasiewereld volledig waar is en dat daarnaast toch de werkelijkheid bestaat.

Hebben wij twee gelijkwaardige werkelijkheden bereikt, dan zal nl. alles, wat ergens een punt van aanraking heeft, overdrachtelijk zijn. Daar kunnen we de zaak uitwisselen. Als mijn probleem in de fantasiewereld en in de werkelijkheid gelijk is, kunnen de oplossingen in beide werelden divergeren; ze lopen een andere richting uit. Dat is normaal. Maar als ik mijn definitie van het probleem geef in mijn fantasiewereld, dan zal dit van toepassing zijn op de werkelijkheid. Daar, waar een punt van gelijkwaardigheid bestaat tussen de voorstellingen of fantasiewereld van de mens en zijn realiteit, zal hij de krachten van de fantasiewereld en de daarin vaak door hem persoonlijk geschapen wetten van toepassing kunnen verklaren op zijn eigen wereld; en omgekeerd.

Fantasie is dus niet alleen maar speelgoed. Het is ook niet alleen een vlucht uit de realiteit. Het is een mogelijkheid om jezelf a.h.w. vrij te maken van vele beperkingen; en die zijn heel wat meer dan u denkt. U bent beperkt in uw redelijk werkelijkheidsbesef door uw vroegere ervaringen, door hetgeen u geleerd hebt. Of dat juist is of niet, of uw ervaringen juist zijn of onjuist, doet niet ter zake. Zij bepalen - juist of onjuist - hoe u deze wereld ziet, wat u meent daarin te kunnen doen.

Maar uw fantasiewereld, stelt misschien een willekeurige persoonlijkheid of een willekeurige wereld. Zij kiest uit de vele mogelijkheden, die er zijn; eenvoudig enkele, die aardig zijn. Zij combineert elementen, die redelijk gezien niet te combineren zijn.

Nu denkt u, dat dat weinig zal uithalen: Maar hoe denkt u, dat b.v. de chemie tot stand is gekomen? Die is niet tot stand gekomen door redelijk denken, maar doordat men eenvoudig, zoals men zegt, inspiratief wat fantaseerde met de bestanddelen van de werkelijkheid. En hoe denkt u dat uw moderne cultuur en beschaving zijn ontstaan? Uit de rede? Ach, welneen. Uit de fantasie. Dat die fantasie overal een rol speelt, zien we steeds weer.

Waarom moest men in de Franse Revolutie God dood verklaren en gelijktijdig een godin van de Rede vereren? Ziet u niet hoe eigenaardig, hoe dwaas eigenlijk dat is? Maar het begrip van de revolutie hield iets anders in. Degenen, die aan revolutie dachten, wilden eigenlijk God niet dood hebben, want met het onbekende wisten ze geen weg. Ze wilden het niet zien als een willekeurige kracht. En zo schiepen zij een beeld van de godin der Rede en daarmee het begin van uw moderne beschaving.

U denkt misschien, dat de beschaving ouder is. Dat kan gelden voor uw kerken, uw paleizen, uw meubels, maar niet voor de mensen. De mensen zijn pas gaan groeien, toen de revolutie in Frankrijk - die overigens overal haar sporen heeft achtergelaten - de mens ertoe bracht zelf te denken, om te treden buiten het vaststaande kader van zijn dagelijks bestaan. En dat is de grote kunst eigenlijk altijd weer.

Fantaseren op zich is een zinloos spel. Het is aardig: Het kan je helpen in slaap te komen of een slapeloze nacht door te komen. Maar fantaseren met inhoud wil zeggen: spelen met de waarden, die de werkelijkheid kent; nieuwe combinaties, nieuwe mogelijkheden zoeken.

In uzelf is er meer dan alleen maar redelijk besef. Er is niet alleen de herinnering en de ervaring en wat u heeft geleerd. Er is het onderbewustzijn, dat veel meer heeft geregistreerd en waargenomen dan u zich ooit te binnen zult kunnen brengen. Er is een bovenbewustzijn, waardoor u verbonden bent met de gehele mensheid en de voor die mensheid belangrijke tendensen en indrukken in uzelf ervaart. Er is geestelijk bestaan. U bent verbonden met andere werelden en sferen. Al die factoren spelen mee in uw fantasiewereld; niet in uw concrete werkelijkheid. Daarom zou men eigenlijk kunnen stellen, dat de mens pas volledig leeft in de fantasiewereld. Hij leeft daar volledig, omdat hij zijn hele wezen inzet en niet een deel ervan. Dan is het ook logisch de conclusie te trekken:

Als je je gehele wezen in een fantasiewereld inzet, is z: de logische loopplank om de totaliteit van j.e wezen en van je persoonlijkheid ook in de materie te openbaren.

Er zijn mensen, die de fantasie willen verwerpen. Zij zeggen: Wij zijn mystici. Wij gaan God mystiek in onszelf beleven. Is dat dan geen fantasie? Is dat ook niet een willekeurig combineren van delen van de werkelijkheid in jezelf en wel buiten de normale en redelijke wetten om?

Weer anderen zeggen, dat zij magisch willen werken. Zij zullen alles doen volgens bovennatuurlijke wetten. Maar zijn die bovennatuurlijke wetten dan ook niet deel van de natuur? Is niet hun erkennen daarvan een soort fantasie, waardoor zij hun eigen werkelijkheid open op een nieuwe manier kunnen benaderen?

Zaten we niet al te veel spreken over de fantasie als een onbruikbaar iets. Als iets, wat goed is voor kereltjes, die romans schrijven en voor dames, die damesblaadjes volpennen. Neen, de fantasie is een kostbaar werkmiddel, waardoor wij onze stoffelijke en onze geestelijke voorstellingswereld en al wat ertussen ligt kunnen samenbrengen in één geheel. Waarbij wij - zonder misschien te beseffen hoe we het doen - de mogelijkheden, die er voor ons bestaan, nagaan. En als we die mogelijkheden dan durven enten op,-de feiten van vandaag en niet alleen op de wensdromen die we hebben, dan hebben we daarin - geloof ik.- een middel om niet alleen meer bewust te leven, maar ook om juister, beter en vollediger mens te zijn.

Daarom wilde ik in dit onderwerpje een lans breken voor de fantasie. Verwerp haar niet zonder meer. Zij is de profetie, die morgen verkondigt, maar zij is ook de onbewuste erkenning van wat vandaag mogelijk zou zijn, indien men afstand zou willen doen van alle redelijke normen en beperkingen in deze wereld, die geen werkelijke basis hebben in de feiten.

KOSMOS

Kosmos; complex geheel, bezield door ene kracht en toch met vele eigenschappen. Eén wezen, waaruit vele wezens uitgaan, als vele handen of tentakels, die grijpen naar de materie die ongevormd is, die de geest gestalte geven. Voortdurende resonantie met je eigen oorsprong. Verbondenheid met het oneindige, met het begin van alle dingen door datgene, wat je tot stand heeft gebracht. Zo is het leven.

Het leven is niet slechts dag en nacht, zoals de mens zegt: dag van leven en nacht van dood. Het is het voortdurend verdergaan van bestaan in wisselende fasen, maar steeds verbonden met één kracht, één invloed. Steeds één weg volgende, die ten slotte tot God voert. Het heeft de schijnbare spiraal van het noodlot, waarbij steeds hetzelfde zich herhaalt, omdat de mens niet in staat is te beseffen, hoe de volledigheid van de daad in zichzelf te verwerken.

Wij zijn de scheppers en het geschapene tegelijk. Daar, waar in ons de Kracht werkt, scheppen wij de kracht. En zo de kracht voldoende sterk geschapen is, zijn wij de kracht en aan de kracht gelijk. En uit de Kracht gaan ion verder en worden tot eenheid met dat, wat deze Kracht heeft voortgebracht, totdat wij zijn dat, wat de Kracht heeft voortgebracht en op het eind verdrinkend in de oneindigheid en misschien toch een-zijn reet de God, Die alles heeft geschapen.

Kosmos is een veelheid van dingen, die toch een eenheid is. Niets kan de eenheid, de verbondenheid verbreken. Alleen de gedachte, de illusie, schept grenzen. Maar zonder grenzen en totaal verbonden is de werkelijkheid. Alleen de gedachte, het bewustzijn, het besef, schept verschillende wegen. Maar alles is één grote weg tot de eind-bereiking.

Alleen het bewustzijn schept de tijd. Maar er is geen tijd; er is alleen één oneindige werkelijkheid, waar wij door dolen, totdat wij onszelf hebben gevonden. Want waarlijk de kosmos is de tuin, waarin wij dwalen; totdat wij onszelf vinden en erkennen.

Zelf-erkenning, uit de zelferkenning Godserkenning, dat is het Doel.

© ORDE DER VERDRAAGZAMEN

Sleutels jaargang 12: 1966 - 1967 - cursus 1 – Practisch occultisme

Les 4 – Communicatie

Zelfbeheersing en daaruit de vrijwillige onderwerping aan het grote Doel, dat wij erkennen in alle dingen, dat is de Bestemming.

Leven. Leven, onverschillig hoe, vol en intens, levend met de geest, levend met de materie] gaande door eeuwen en sferen en door vele werelden, dat is het Middel.

De kosmos is onze weg tot God. En God is voor ons de kosmos. Want Hij spreekt tot ons uit alle dingen.

LES 5 - PRACTISCHE ACHTERGRONDEN

Hoofdstuk X

In het occultisme - en daaronder verstaan wij het totaal van de z.g. geheime wetenschappen vinden wij voor de mens altijd weer de noodzaak om uit te gaan van niet-bewezen stellingen, zich te baseren op ervaringswetenschappen en in zeer vele gevallen ook door zelfsuggestie en suggestieve werkingen naar buiten toe bepaalde resultaten mogelijk te maken. Dit houdt in, dat een deel van het z.g. occulte niet is gebaseerd op de menselijke werkelijkheid, maar moet zijn gebaseerd op de synoniemen en resonansen, die in de gehele natuur bestaan. Of deze nu wél of niet in de normale wereld tot expressie komen, is van weinig belang.

Als wij b.v. aan bepaalde planeetwerkingen bovendien een achtergrond in een der oude elementen toekennen, als wij de oude elementen verdelen in mannelijke en vrouwelijke of als wij uitgaan van een tweede werkelijkheid of van de verschijnselen van een slechts als hypothese bestaande vierde dimensie, gebruiken wij in alle gevallen een uitdrukkingwijze, waardoor het onmogelijke voorstelbaar wordt, niet-bewust erkende harmonieën toch kunnen worden geactiveerd en het niet-uitdrukbare een formulering kan krijgen, die voor onszelf inclusief de geestelijke en emotionele achtergronden - nog net hanteerbaar is.

U zult begrijpen, dat dit in de praktijk zeer vele problemen en moeilijkheden, maar ook mogelijkheden met zich brengt. Ik zou graag enkele punten naar voren willen brengen t.a.v. de meer gekende en algemeen gebruikte verschijnselen, die tot het occulte worden gerekend; En dan denk ik hier allereerst aan de prognose, aan de techniek der voorspellingen.

Vele mensen gaan uit van het standpunt, dat een prognose ofwel een toeval is, dan wel een zuivere wetenschap. Geen van beide is waar. De occulte prognostiek - zelfs indien het een vooruitzien van scènes betreft - is gebaseerd op wat men noemt: de lijn der mogelijkheden. In de prognose zal er dus altijd een keuze plaatsvinden. Het is de kwestie van "ja" of "neen", zoals we dit ook in de computer-techniek tegenkomen. Het eindresultaat van de voorspelling is dus een aantal selecties, die op "ja" en "neen" zijn gebaseerd. Daarbij kan op elk knooppunt een verkeerde keuze zich voordoen. Naarmate echter meer wordt gewerkt met deze techniek der voorspelling, blijkt er in het "ik" een zekere bias (een bevooroordeeldheid) te ontstaan t.a.v. de in het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid bestaande maximale en optimale tendensen. Er ontstaat dus een keuze, waardoor de zekerheid van een juist gericht kiezen aanmerkelijk groter wordt.

In de praktijk is men geneigd om - als het over prognosen gaat - te beginnen met ingewikkelde voorspellingen en technieken. Indien wij deze achtergrond in aanmerking nemen, zouden we het veel eenvoudiger kunnen doen. De laatste keuze is immers een onderbewust proces. Het is een proces, dat niet berust op verstandelijke kennis en ook niet op inspiratie zonder meer. Het eigen bewustzijn en onderbewustzijn, het alomvattend bovenbewustzijn van de mensheid spelen hierin een grote rol. Willen wij dus werken met een prognostische techniek en willen wij ons die aanleren, dan is het het verstandigst een aantal vragen te stellen ten aanzien van toekomstige gebeurtenissen. U kunt dat betrekkelijk eenvoudig doen.

Bijvoorbeeld: Zal Ajax de volgende wedstrijd winnen of niet? Of als u daarin geen interesse heeft. Wint of verliest de K.V. P. bij de verkiezingen? Of desnoods: Zal de eerste, die voorbij komt, een jongen of een meisje zijn? Al die mogelijkheden zijn er. Als wij een vraag kiezen, waarop het antwoord "ja" of "neen" kan luiden, dan hebben wij dus een normale kans van 50%. In werkelijkheid ligt dat wel een beetje anders. Maar wij kunnen aannemen, dat er voor 50% kans is dat wij juist kiezen.

Als wij deze proeven nu regelmatig herhalen, dan zal op een gegeven ogenblik blijken, dat het percentage juiste antwoorden toeneemt. Wij hebben op 100 van deze vragen b.v. 75 keer juist gespeculeerd en 25 keer onjuist. Verder leren wij zien op welk terrein wij de vraag het

gemakkelijkst juist beantwoorden. Want niet elke vraag heeft op hetzelfde betrekking, neem ik aan. Door op deze manier gedurende enige tijd proeven te nemen vergroot men dus niet alleen eigen vermogen tot prognostisch reageren, maar erkent men bovendien die vlakken of punten van het bestaan, waarop eigen prognostisch vermogen de grootste weerklank, de grootste harmonische mogelijkheid vindt. Door deze eenvoudige methode gedurende enige tijd te volgen blijkt, dat men in staat is om op den duur in 9 van de 10 gevallen een juiste predictie te geven voor vaak zeer complexe feiten.

Nu zult u begrijpen dat in een voorspelling, die vele factoren (keuze-mogelijkheden inhoudt, het percentage aanmerkelijk zal dalen. Maar dat is niet zo belangrijk. Wij blijven nog ver boven het gemiddelde van de normale kansberekening; en dat moet ons eerste doel zijn. Zodra we weten, dat bij een prognostisch denken meer dan normaal kan worden verklaard, ontstaat zelfvertrouwen.

Zelfvertrouwen is voor de mens wederom zeer belangrijk. De mens, die aarzelt, is gespannen. U kunt dit met een spierreactie vergelijken. Iemand, die overtuigd is dat hij een bepaalde prestatie kan volbrengen, werkt gecoördineerd, soepel en in feite ontspannen. Degeen, die niet zeker is van zichzelf, is geneigd zich te forceren. Hij presteert in verhouding dus minder met meer moeite. Zelfvertrouwen geeft die nodige ontspannenheid, waardoor - zelfs met een eenvoudige spierprestatie - het maximum bereikbaar wordt.

Ook voor geestelijke waarden, geestelijke reacties, zelfs voor doodgewoon mentaal werk als b.v. rekenen, blijkt dit het geval te zijn. Naarmate men zekerder is van zichzelf, zal men gemakkelijker en juistere reageren. Dat wil niet zeggen dat men de juiste antwoorden geeft; maar het wil zeggen dat men een maximale prestatie levert met een minimum aan vermogen en aan vermoeidheid.

Hierop kunt u zich dan weer baseren en zeggen: Naarmate ik meer zelfvertrouwen heb, zullen de voor mij eerst wat wonderlijke waarden van instinctief aanvoelen, van inspiratie en zelfs bepaalde geestelijke invloeden normaler en zonder afzonderlijk te worden gezien in het geheel worden geïntegreerd. Mijn totale prognose zal door deze integratie aan finesse, aan betrouwbaarheid, ja zelfs aan juiste detail-omschrijving winnen, terwijl gelijktijdig de mogelijkheid tot een geforceerd verkeerd beslissen (door verstandelijke of instinctieve overwegingen) wordt uitgeschakeld.

Als ik dit zeg voor prognostisch werken en denken, dan moet u begrijpen dat dit ook geldt voor elke occulte bezigheid. Zelfs als het gaat om contemplatie of meditatie, deze toch wel zeer abstract aandoende toestanden, waarvan geen werking naar buiten wordt verwacht, zien wij dat zelfvertrouwen en een zekere geoefendheid een belangrijke bijdrage tot goede resultaten leveren of tot het verkrijgen van betere mogelijkheden.

Ik mag dan eenvoudigweg het volgende constateren:

1. Zelfvertrouwen dient gebaseerd te zijn op reeds bereikte prestaties plus aangevoelde mogelijkheden. Zodra één van beide ontbreekt, zal een wanprestatie het gevolg zijn.
2. Elke werking kan worden teruggebracht tot 2 factoren. Bij contemplatie kan dit zijns beschouw ik wel of beschouw ik niet mede het onderwerp van mijn contemplatie.

Bij prognose kan het zijn: deze weg of gene weg. Zodra wij alles, herleiden tot 2 factoren, is het mogelijk een zekere beheersing te verkrijgen en een zekere contrôle te gewinnen. Herleid het totaal van uw occulte bezigheden, zodra het gaat om oefening, tot 2 facetten: positief en negatief. Tracht voorlopig geen verdere detailleringen te vinden.

3. Ga met zelfvertrouwen volgens de bovenbeschreven weg te werken controleer uw resultaten eerst, nadat zij tot stand zijn gekomen en niet tijdens de totstandkoming. Op deze wijze voorkomt u, dat uw denken, uw mentaliteit of uw verwachtingen u bedriegen in uw bereiking.

Na deze eenvoudige punten, die voor u toch - naar ik meen - belangrijk zijn, willen we de achtergrond gaan beschouwen van de resonans, die er kan bestaan tussen mensen of tussen

krachten. Een groot gedeelte van het occulte is immers daarop gebaseerd. Wat zijn nu de factoren, die voor een dergelijke resonans in aanmerking komen; en waarom moeten wij daarbij een bepaalde indeling hanteren? Een resonans is mogelijk tussen gelijke of vergelijkbare waarden, mits zij een onderlinge aanvullingsmogelijkheid bezitten. Dat is een ingewikkelde regel, maar ik hoop dat u deze goed wilt overdenken. Als twee snaren van gelijke lengte met elkaar in resonans zijn, kan de resulterende toon hoogstens iets worden versterkt, meer niet. Zodra echter een tweede snaar gaat meeklinken, verandert het timbre; er ontstaat een gemakkelijker waarneembaar verschijnsel. Wij zeggen daarom: Resonans heeft altijd plaats tussen ongelijksoortige waarden, die echter in wezen of werking vergelijkbare mogelijkheden bezitten. Resonans is b.v. man - vrouw. Vrouw -vrouw kan wel een harmonie geven, maar in de meeste gevallen geen verrijkende resonans, omdat een gelijkheid in elementaire aanleg een onmiddellijke verrijking belet. Vrouwen, die qua argument met elkaar in contact zijn, zullen elkaar goed begrijpen; zij zullen elkaars elementen versterken en daarmee het expressieve element, maar ook vaak het excessieve element in hun discussie b.v. vergroten. Indien echter een vrouw met een man wordt geconfronteerd, zal de vrouw op de man moeten reageren. In haar discussie zal zij dus in haar vrouwelijk denken de elementen van een mannelijke logica of denkwijze moeten introduceren. Omgekeerd wordt de man geconfronteerd met de volgens hem redelijk niet te volgen - conclusies van de vrouw, die echter voor hem nog voldoende betekenis hebben om zijn eigen argumentatie daaraan aan te passen.

De samenwerking betekent dus een verrijking van denken en van argument bij beiden. Ik weet, dat dit een onvolledig voorbeeld is, maar het is toch - naar ik meen - verhelderend: Op dezelfde wijze kun je zeggen, dat b.v. aarde en water gelijke elementen zijn. Zij worden beschouwd als vrouwelijk. Als zij met elkaar in contact komen, ontstaat er alleen maar modder. Als we datzelfde zeggen van vuur en lucht, dan zien wij dat een ontmoeting van vuur en lucht eenvoudig meer vuur en meer luchtverplaatsing veroorzaakt. Maar als ik vuur met aarde in aanraking breng, dan ontstaat er iets anders. Door de gloed ontstaat er uit de aarde iets, wat geen vuur en geen aarde meer is. Het kan een gefixeerde vorm zijn: b.v. een vloeibaar gesteente, dat een nieuwe verrijking van de aarde betekent; het kan een 'vuurtest' zijn, waarin vuur kan worden bewaard. Als ik vuur en water met elkaar in aanraking breng, dan ontstaat er stoom. Er is dan een nieuw verschijnsel (waterdamp), die voor de aarde belangrijk is, maar die niet zonder meer tot die aarde behoort. Daardoor ontstaat er b.v. neerslag en de mogelijkheid tot vruchtbaarheid.

Op deze manier kan men dus - ook wat de elementen in de oude formulering betreft - zeggen: Er is een aantal waarden, die - wanneer zij samentreffen - iets nieuws creëren.

In het occultisme hebben wij aan een resonans alleen iets, als zij een verrijking betekent. Niet een versterking, maar een verrijking. In het occulte is een harmonie op zich dus aanvaardbaar; zij kan een vergroting van kracht of van mogelijkheden geven. Maar een werkelijke resonans volgens vooromschreven waarden betekent: het creëren van het nieuwe; een nieuwe mogelijkheid, een nieuwe toestand, een nieuwe situatie. Deze creatieve factor is de verklaring van de werkelijk scheppende processen en de werkelijk kenbare fenomenen, die in het occulte zo vaak worden geciteerd en zo zelden worden geproduceerd. Het is duidelijk, dat deze achtergrond ook hier kan leiden tot een paar heel simpele richtlijnen en veronderstellingen.

1. Een fenomeen is nimmer het resultaat van twee gelijksoortige krachten, die samenwerken, maar van twee verschillende krachten, die met elkaar in resonans kunnen komen en daardoor een kracht veroorzaken, die in beide afzonderlijk niet aanwezig is.
2. Indien ik in het occulte iets wil bereiken - onverschillig op welk terrein - kan ik dus nimmer volstaan met harmonie. Daarmee kan ik alleen het bestaande versterken. Ik moet altijd een contact zoeken met het andere (het a.h.w. aan mij enigszins tegengestelde), dat op mij kan inwerken en waarop ook ik inwerk. De dan ontstaande kracht en de dan ontstane verschijnselen liggen buiten het kader van 't normale, het natuurlijk te verwachten verschijnsel.

3. Indien ik dus wil werken met de krachten van het z.g. geheime, het duistere of het occulte, is het voor mij belangrijk na te gaan, welke elementen in mijzelf - geestelijk en ook stoffelijk - dominant zijn. Ik zal in mijn werken altijd vermijden op deze krachten een beroep te doen. Ik zal een beroep doen op de krachten, die aanvullend of desnoods tegengesteld kunnen werken, mits daarvoor in mij nog een voldoende begrip en een voldoende ontvankelijkheid bestaat.

Weer eenvoudige regels. Maar regels, die kunnen bijdragen tot het veranderen van het menselijk begrip.

Het is aardig tot u te zeggen, dat er geen onmogelijke dingen bestaan. In zekere zin is dat waar. Het is heel aardig te zeggen, dat u alles kunt. En ook dit is principieel waar. Maar u kunt die dingen alleen waar maken, indien u de achtergrond begrijpt, waartegen de verschijnselen tot stand komen. En dat is nimmer de perfecte evenwichtigheid. Het is het werken van tegengestelde waarden. Het is het werken van krachten, die niet aan elkaar gelijk zijn, ofschoon zij in hetzelfde vlak actief kunnen zijn.

Zo kunt u vanzelf doorgaan naar de voor velen wel zeer belangrijke denkbeelden van b.v. spiritisme, spiritualisme, magnetiseren, eventueel bepaalde yogi-gebruiken en wat dies meer zij. Ook hier ziet men heel veel mensen, die ermee werken; maar men ziet slechts weinigen, die er werkelijk een goed resultaat mee bereiken. Hoe komt dat? Elke mens heeft persoonlijke kwaliteiten en eigenschappen. Ik kan natuurlijk proberen mijzelf te forceren. Een vrek zou zichzelf ervan kunnen overtuigen, dat het noodzakelijk is aalmoezen te geven. Maar omdat hij elke aalmoes betreurt, zal hij de vreugde van het geven niet kennen en daarmee de kracht, die uit het geven kan voortspruiten, evenmin ervaren. Wij moeten dus nagaan: wat zijn onze eigenschappen? Wat ligt voor ons - ook al ligt het misschien buiten de norm van ons denken en bestaan - nog binnen het kader van het aanvaardbare. Iemand, die tegen zichzelf in handelt, kan denken daarmee door een offer veel te bereiken. In de praktijk loopt het op niets uit. Het offer moet in de eerste plaats voor het "ik" ergens aanvaardbaar zijn of worden erkend als onvermijdelijk. Pas als dat het geval is en er dus een accept in het "ik" aanwezig is, is het mogelijk er ook iets mee te doen, er iets mee te bereiken. Hier hebben we dan een grondprincipe van de magie. We zullen trachten ook dit in een paar regels te formuleren.

- a. Het is onmogelijk te werken met krachten, die men als volledig onaanvaardbaar ziet of erkent.
- b. Het is onmogelijk om met resultaat te werken met krachten, die men als volledig aan zich onderworpen erkent.
- c. Het is niet mogelijk resultaten te bereiken door handelingen, rituelen en wat dies meer zij, tenzij men voor zich deze eerst heeft aanvaard; en wel, zonder dat men zich van de juistheid ervan behoeft te overtuigen met kunstmatige elementen.

Dan volgt daaruit een tweede reeks. En die zegt:

- a. De samenwerking van ongelijkwaardige krachten, waarden, persoonlijkheden of sferen resulteert in het ontstaan van kenbare en aanvaardbare verschijnselen. Het kenbaar of het aanvaardbaar resultaat is zeer belangrijk. Zolang dit niet optreedt, heeft men de juiste werkwijze nog niet gevonden.
- b. Het resultaat, dat men zoekt, bepaalt het punt van uitgang, wanneer men de resonans-mogelijkheden voor zichzelf nagaat. Want niet elke mogelijke resonans bergt in zich gelijksoortige mogelijkheden. In de resonans zal vaak slechts één principe gelijk bestaan in b.v. twee persoonlijkheden of twee werelden. Elke andere motivering maakt het contact en de resonans waardeloos en eerder tot krachten verbruiken dan tot kracht of fenomeen scheppende waarde.
- c. Wie in het occulte veel wil bereiken, zal allereerst zijn eigen wezen en denken moeten nagaan. Slechts wie daarvan uitgaat, kan de juiste, niet aan het "ik" gelijke of gelijkwaardige krachten en mogelijkheden vinden, waardoor een actie buiten het "ik" bereikbaar wordt.

Als u dit nu ook heeft overwogen, dan begint er zich, geloof ik, voor u zo langzamerhand wel een beeld te vormen. Ik had in plaats van prognostiek ook heel gemakkelijk kunnen spreken over geestelijke genezing of iets dergelijks. Of we hadden het net zo goed kunnen hebben over de mogelijkheden van telekinese als over die van gedachten-lezen. Maar voor al deze dingen geldt hetzelfde beginsel. In die achtergrond zijn wijzelf de voor ons beheersbare en daardoor de meest belangrijke factor. Ons besef, ons bewustzijn, ons innerlijk bepalen echter t.o.v. welke krachten, verschijnselen en mogelijkheden in het leven (van de geesten van de stof voor ons een zekere waarde is gelegen.

Die waarde moeten we dus ook bepalen. Als u een geest aanroept en u wilt een mooi sonnet scheppen, dan moet u geen spotgeest oproepen. En als u vreugde wilt scheppen voor een ander, is het niet goed daarvoor een demon op te roepen. Dat is duidelijk. Er moet een gelijkheid zijn en er moet een verschil zijn. Daarom; Stel u alle krachten, waarmee u samenwerkt of denkt samen te werken (suggestie kan ook een rol spelen, steeds zo voor, dat zij voor u een bepaalde eigenschap of een bepaalde hoofdbestreving bezitten. Door dit te doen zult u - zelfs indien de voorstelling op zichzelf zinloos is en alleen in u enige realiteit kan gewinnen - toch het vermogen tot afstemming van het "ik" op andere waarden, waarin wel een soortgelijke resonansmogelijkheid aanwezig is, tot stand kunnen brengen.

Wie tot God bidt, krijgt soms verbinding met iets heel anders. Maar door zich tot God te richten met een bepaald doel en een bepaalde verwachting t.a.v. die God, wordt bepaald met welke waarden een resonans kan worden bereikt.

Resonans is - en dat moet u goed onthouden - wanneer de eerste impuls is uitgezonden, geen vrijwillige maar een automatische procedure. Indien er dus een voldoende selectie is, kan de geest b.v. u dit contact (deze resonans niet ontzeggen. Maar wanneer de geest op de stof inwerkt, zal ook de stof haar een zekere resonans niet kunnen ontzeggen, mits de waardes waarop ze in hun bestreving gebaseerd zijn, ondanks de verschillen, voldoende gelijk is.

GELUIDSMAGIE

Hoofdstuk XI

Geluid is natuurlijk de overbrenging van een trilling. Een trilling kan dus resonanties kennen, waarbij neventonen - zelfs in het niet-waarneembare of onhoorbare - kunnen ontstaan en worden gewekt. Het bekende hondenfluitje is maar een van de voorbeelden van supersone trillingen, die met een kleine variant voor cue hond supersoon blijken te blijven en aan de andere kant hoorbaar worden (maar niet luid voor de eigenaar van het bewuste fluitje).

Wij moeten ons proberen voor te stellen, dat de menselijke geest in zijn voertuigen, het menselijk lichaam in zijn z.g. chakra's, zelfs de planeten, de metalen, de planten, alles wat er op aarde bestaat, uiteen valt in een aantal hoofdfrequenties. Wij kennen b.v. de grote frequentie (16-bladige lotus, dat is de ya. Nu denkt u, dat dit ya op zichzelf een betekenis heeft. Ja. Maar het is eigen , een letter. Het is dus niet direct alleen maar een klank.

Spreekt we over de 2-bladige lotus, dan kennen wij de hoofdklank mm. Een M dus. Dat is ook een letter.

Er bestaat a.h.w. een alfabet van frequenties. Een alfabet, dat als we het in letters zouden moeten uitdrukken, voor de doorsnee-mens 51 tot 53 tekens zou bevatten. Elke letter geeft dus een bepaalde klank en een klankcombinatie weer. Indien ik die klankcombinatie op de juiste manier weet te vormen, zal ik hierdoor inwerken op al, wat er met die klanken verwant is. En wanneer de klanken, die ik produceer, in een bepaalde verhouding t.o.v. elkaar staan, dan zal in verhouding daarmee dus ook een werking van de verschillende krachten worden veroorzaakt.

Als u nu eens probeert terug te denken aan dat alombekende woord "Aum". Wat vinden we daar eigenlijk in, als het goed wordt uitgesproken? We vinden daarin de beginletter ya. Yaum zou het eigenlijk moeten zijn.

Wij vinden daar verder in; de um of am. Een letter, die een lager chakra aanspreekt (acht-bladig). We vinden daarin de m, die - zoals zo even reeds is gezegd - hoofdzakelijk het voorhoofdschakra beroert. Als wij nu deze combinatie zien, dan wordt er door het woord uit te spreken een verbinding gemaakt tussen de verschillende fasen en factoren van het menselijk bestaan. Aum. En als u het gebaar ziet dat ik erbij maak, dan denkt u onwillekeurig aan bepaalde oosterlingen, die met dat gebaar a.h.w. zeggen, dat ze u met hun denken, hun spreken en hun hart ontvangen; dat ze dus eerlijk zijn. Een samengaan van verschillende factoren. Zoals de drie bekende aapjes, die niet zien, niet horen, niet spreken. Het is de samenwerking van deze dingen, die een bepaalde waarde inhoudt.

Als ik nu die klank uitstoot, dan zal ik niet alleen tot mijzelf spreken. Ik zal alles, wat in een bepaalde frequentie neet mij harmonisch kan zijn of kan resoneren, eveneens beroeren. Het woord "Aum" is dus niet slechts een beïnvloeding van mijn persoonlijkheid, maar ook van mijn totale omgeving. Het is - mits op de juiste wijze gebruikt - een middel om de daar heersende wetmatigheden en verhoudingen tijdelijk of misschien zelfs blijvend te wijzigen.

Men noemt dit dan: klank-magie. U zoudt het evengoed kunnen noemen de chemie der trillingen. Want wij doen met deze klanken niets anders dan mengen. Wij mengen een bepaald element met een ander element; en wel in een zekere verhouding. Het resultaat bevat beide elementen, maar vertoont eigenschappen, die in de beide elementen afzonderlijk niet tot uiting kwamen. Ik mag dus aannemen, dat elke klankcombinatie - onverschillig welke - een bepaalde betekenis heeft. Ook een naam.

Nu moet u eens even nadenken, hoe vreemd het is, dat wij klanken als Ma en Pa overal ter wereld zullen aantreffen. Ma en Pa worden in de menselijke taal gebruikt om aan te geven, dat er al een resultaat is: dat er een kind is; of dat er een bepaalde actie is. Het kan dus een

bepaalde status of rang uitdrukken. Dit zijn algemene begrippen. Het zijn begrippen, die voor een groot gedeelte der mensheid ongeveer gelijk zijn. En of je nu Pa bent, omdat je kinderen hebt, of Pa(k) bent, omdat je boer bent, of Pa(h) bent, omdat je ergens regeert, heer bent, dat maakt niet veel verschil uit. In alle drie de gevallen werk je op het andere in en ben je bepalend voor de resultaten, die in het andere ontstaan.

Als dit kan gelden voor een gewoon woord, dan zal dit ook moeten gelden voor elke naam. Een naam met a-klanken is over het algemeen een primaire naam. We kennen b.v. Marie, Karel, Arie, enz. Dit zijn primaire namen. Zij zijn gebaseerd op een bepaald chakra, dat voor iemand, die die naam draagt, meestal dominerend is. En vreemd genoeg niet, omdat dit in hem de meest ontwikkelde eigenschap is, maar omgekeerd: omdat de naam, die een veel voorkomend verschijnsel is in zijn gedachten en in zijn woorden, voor hem een voortdurende activering betekent van een bepaald chakra. Namen kunnen in dit geval eigenschapsbepalend zijn.

Nu gaan we over naar namen, die z.g. secundair zijn. Bijvoorbeeld: Tom, Monica. Als de ca erbij komt, dan is er toch weer een primair element bij. Maar zeggen we Monique (zoals de Fransman), dan valt het weer weg.

Hilda, afgekort tot Hil, ontbeert de a-klank, dus de primaire-werking.

We zeggen van dergelijke namen, dat zij combinatiewaarden bevatten.

Een o- of om-klank betekent over het algemeen een gelijktijdige stimulus van enkele der lagere en één der hogere chakra's.

Een oe-klank geeft over het algemeen aan een evenwichtigheid tussen bepaalde hogere en bepaalde lagere chakra's,- een wisselwerking.

Krijgen we een ie-klank, zoals bij Piet, maar ook bij Hilda (het zijn vergelijkbare klankwaarden), dan spreken wij van een primair geestelijk element, waardoor het lagere wordt beheerst:

Om het dus heel eenvoudig te stellen: Als we een Arie hebben, dan zal hij over het algemeen "down te earth" zijn, hij zal dus erg stoffelijk denken; een uitgeslapen- jongen zijn. Maar Arié zal in zijn uitgeslapen handelen worden gedomineerd door een idealisme. Hebben we te maken met een Piet, dan zal die naar buiten toe vaak heel wat idealistischer zijn dan hij werkelijk is. Zijn motiveringen zijn in feite vaak sterk materieel. Al het andere is alleen maar een soort bekleding, een zelfhandhaving; dat is secundair. Dat wil niet zeggen, dat die idealen niet gemeend zijn. Het wil alleen maar zeggen, dat ze a.h.w. de aanvulling zijn van het stoffelijke; de stoffelijke nood. Bij Arie is het omgekeerd. Daar is de realiteitszin noodzakelijk om zijn ideaal te kunnen bewaren.

Als we dat voor namen kunnen doen, dan is het logisch, dat we dat ook voor begrippen en woorden kunnen doen. En dan zouden we zo ver kunnen gaan, dat ik zeg- Ik stel een nieuw woord samen. Dat woord heeft dus een bepaalde klankbetekenis. Ik kan uit de letters (ik heb er nu maar een paar van gebruikt, uit de aard der zaak een woord samenstellen, dat een heel eigenaardige invloed op de mens heeft. Ik behoef dan nog niet eens een nieuwe samenstelling te nemen. Ik kan b.v. denken aan een samenstelling als Karakorum. En b.v. in een secundair woord: vobiscum.

Ik kan die woorden nu gaan gebruiken, zonder dat ze in een zinnig contact met elkaar staan. Zoals ik elementen, die eigenlijk niet bij elkaar behoren, kan gebruiken om een bepaalde actie te doen ontstaan. We kunnen b.v. zeggen: Ongebluste kalk en water zijn helemaal niet nodig voor een maaltijd. Maar als ik geen vuur heb, kan ik door die twee bij elkaar te voegen de maaltijd verwarmen. Zo kan ik dus bepaalde woorden of woord-combinaties gebruiken, niet omdat ze een doel in zichzelf zijn, maar omdat zij resonansmogelijkheden bevatten, waardoor de werkingen, die wij werkelijk wensen, gemakkelijker tot stand worden gebracht.

Dan beëindigen wij dit misschien wat meer abstracte onderwerpje met de korte formuleringen:

1. Elke a-letter ofwel combinatie van de a-klank met een andere letter of letters (voorbeelders s ja, ka, ma, ra, pa, ya., wa, e.d.) bepalen primair geestelijke en mentale

impulsen. Hun grootste invloed betreft over het algemeen het denkvermogen. het onderbewust zijn en eventuele geestelijke waarden of werelden.

2. Alle letterklanken, waarin meeklinkt 'n.i', een oe, een e, e.d. zijn combinatieklanken of -woorden. Zij zullen als verbindend materiaal of als onderstreping over het algemeen.-niet zonder meer als magisch-resultaat-brengend woord kunnen worden gebruikt.

3. Het is niet zo belangrijk, dat u die klanken leert beheersen, dan wel dat u begrijpt wat deze klanken doen. Elke klank is een stimulus o.m.'voor enkele van uw chakra's, voor enkele delen van uw lichaam en voor bepaalde dingen in uw omgeving. De woorden, die u het meest gebruikt, zullen daarom zowel uw eigen reactie en geaardheid als de reactie en geaardheid van de omgeving t.a.v. u mede-bepalen. Indien u daarbij dus nadrukkelijk en met intensiteit vermijdt o-, i-, e- en oe-klanken te gebruiken en daarentegen over het algemeen wel de a-klank met een zekere nadruk inschakelt, kunt u er zeker van zijn dat geestelijke waarden en mentale mogelijkheden de voorrang krijgen. Voor alle reiniging gebruikte men woorden en formuleringen, waarin de a-klank veelvuldig voorkomt, met een voorkeur voor de combinaties ka, ya, la.

4. Klank-magie vergt een zeer langdurige studie. De eenvoudige principes, zoals ik ze hier heb uiteengezet, zijn echter zonder meer te begrijpen. Zorg ervoor, dat u zich niet in een omgeving beweegt - en zeker niet te lang beweegt - waarin bij herhaling bepaalde klankwaarden te sterk voorkomen. U verliest uw zelfbeheersing en uw redelijkheid; en zowel uw geestelijke als uw stoffelijke processen gaan op een door u niet beheersbaar onbewust vlak verder. U kunt dan de resultaten van uw eigen zijn en werken niet meer voldoende bepalen.

BEZWERINGEN

De meesten van u weten wel, wat er onder bezwering wordt verstaan. Een bezwering is een aantal gedachtenkrachten, eventueel ondersteund door andere rituelen, waardoor men zekere krachten oproept, richt en bepaalde resultaten tracht te bereiken. Nu kan men natuurlijk bij bezweringen altijd uitgaan van het standpunt, dat het alleen goden en demonen zijn, die het om doen; en trachten de krachten te richten, zoals iemand een rozenkrans laat zegenen met wijwater door de pastoor. Maar de feitelijke situatie ligt een klein tikje anders. Ik denk, dat het binnen het kader van deze cursus daarom wel interessant zou zijn om eens na te gaan wat de ingrediënten zijn, die gezamenlijk dan "bezwering" heten. Bij elke bezwering is vooropgesteld een denkbeeld van het doel. Als je iets wilt bezweren of iets wilt oproepen of wat dan ook, dan zul je moeten beginnen met een doel te hebben.

Dit is nl. bepalend voor je mogelijkheden. Een bezwering is nl. een gebouw, dat wordt opgebouwd uit vele verschillende bestanddelen. Maar je moet een fundament hebben; en dat moet stevig zijn, het moet goed omschreven zijn. Anders deugt het geheel niet en krijg je de meest krankzinnige afwijkingen. Wij noemen dit: een doel. Wat kan bij de bezwering een doel zijn? Wel, we krijgen in de eerste plaats het denkbeeld van informatie (ik wil iets weten); in de tweede plaats van reformatie (ik wil iets hervormen, een toestand veranderen); in de derde plaats van deformatie (ik wil iets aantasten); en in de vierde plaats een conformatie (ik wil iets bevestigen). Alle doelstellingen vallen dus onder de genoemde hoofden. Elke keer als ik een doel heb, moet ik dus beginnen met na te gaan:

- a. Wat wil ik? Wil ik iets veranderen (een kracht richten op iemand om bij hem iets te veranderen ten voordele of ten nadele? Wil ik wéten wat er aan de hand is? Of: wil ik zeggen wat er moet gebeuren? Ik moet precies weten: wat ga ik doen. Dat is heel belangrijk, want je eigen wezen, je persoonlijkheid, wordt door dit doel evenzeer gericht als de eventuele krachten, die je oproept.
- b. Je moet begrip hebben van macht. Nu kan macht regel zijn. Ik kan dus een praktisch vermogen hebben, waardoor ik geesten of mensen kan dwingen. Maar ik kan evengoed

een beroep doen op andere kracht. Ik kan dus een ontleend gezag of een ontleende macht gebruiken.(ik beroep mij o.a. op Godsnamen).

- c. Ik kan werken met een volledig fictieve macht of een fictief gezag. U zult zeggen: Is dat laatste nu werkelijk mogelijk? Ja. Op het ogenblik, dat ik zelf geloof een macht te bezitten (ook indien ik die in feite niet bezit), ontleen ik hieraan voor mijzelf een voldoende zekerheid om die macht uit te oefenen, zolang ik niet direct wordt aangevallen en verslagen in de macht, die ik veronderstel. Dat wil dus zeggen, dat we soms eigenlijk helemaal zonder geesten en werkelijke goden of engelen werken. Wij kunnen eenvoudig werken met fantasie. Maar die moet dan ook wel zo stevig in haar schoenen staan, dat wij er zelf volledig in geloven.

Dan zult u zeggen: Maar als we nu een God oproepen, is dat dan anders? Ja. Als ik een Godsnaam gebruik, dan moet ik wel weten, wat die Godsnaam omschrijft. Als ik roep naar Jahwe, Tetragrammaton wat mij betreft, dan moet ik weten wat ik ermee bedoel. Ik moet dus wel het begrip kennen, dat er in die Godsnaam zit. Maar die God zelf en de krachten van die God behoeft ik verder niet te kennen. De naam is hier nl. (en dat is een magisch principe) een samenstelling van klanken en waarden, waardoor een verbinding met die andere kracht tot stand komt. Ontleende macht vergt dus begrip en een zekere kennis. Ze vergt niet - zoals men misschien hieruit al heeft begrepen - een volledig geloof of zelfs maar een volledige aanvaarding. Aanvaarding of geloof kunnen conditioneel, tijdelijk zijn. En wat geloof betreft, dit kan soms geheel ontbreken.

Dan kan ik natuurlijk werken met mijn eigen macht. Nu ja, die eigen macht, daarvan moet je overtuigd zijn; die groeit altijd langzaam. Daarom geldt dus bij een bezwering: Als ik het doel heb, dan zal ik de weg kiezen, die voor mij de reest aanvaardbare is om macht tot uiting te brengen. Voor de doorsnee-menu is dit ontleende macht.

Bij ontleende macht dient men te weten, welk aspect van het Goddelijke men met een bepaald, naam aanroept. Of men erin gelooft, is verder niet van belang. En als we dat hebben, dan komen we aan het volgende punt:

We moeten zorgen, dat de krachten onszelf niet kunnen beroeren. De macht, die wij bezitten, kan misschien voldoende zijn, maar er zou een aarzeling kunnen komen in ons aanvaarden van de kracht van die God b.v., in ons geloof in onszelf, of zelfs in de fantasie, die we hebben opgebouwd. Daarom stellen wij tussen onszelf en datgene, wat wij bezweren ook als het hier niet gaat om het oproepen van een geest - altijd een grens. Die grens kan een temperatuurgrens zijn. Ik kan b.v. iets (een voorwerp, dat ik voor een bezwering gebruik in het midden van een bakje water laten drijven. Ik kan zorgen, dat het warmer staat; dat het gloeiend heet is b.v. Ik kan het ook in de koelkast stoppen. Ik heb dan een begrenzing geschapen. Er is een verschil tussen het milieu, waarin datgene, wat ik wil bezweren (of het symbool ervan zich bevindt en mijn eigen milieu. Dit schept een onaantastbaarheid. Op het ogenblik, dat er een volledige gelijkheid van waarde bestaat voor mij :en. hetgeen ik wil bezweren of waarop mijn bezwering is gericht, zal elke werking op mijzelf terugslaan of kunnen terugslaan. Dat is begrijpelijk. Per slot van rekening, als je samen op het aambeeld gaat zitten en je zegt dan tegen de voorhamer "val maar", dan is de kans heel groot, dat je allebei een opdonder krijgt. Daarom moet je dus zorgen, dat er een verschil is.

Ten laatste:-Ik heb altijd iets nodig, waardoor de bezwering van kracht wordt. Dat kan een geest, een demon of een duivel zijn. Het kan ook een bepaalde natuurwet of iets anders zijn. Maar ook daarvoor moet ik een omschrijving hebben. En dan geldt in dit geval:

Ik gebruik altijd als uitdrukking van de volbrenging een naam (die dan wederom in zijn betekenis bekend moet zijn),. een kracht of een gebaar (eveneens bekend in zijn betekenis), een symbool (bekend in zijn betekenis) of - en dat kan ook mogelijk zijn - een associatie.

Die associatie kan zijn een element. Ik wil iemand door een bezwering behoeden voor b.v. verdrinken. Dan doe ik dit door het. voorwerp in een kommetje water te gooien en er wat water uit te halen. Met andere woorden: het water mag en kan u niet schaden. Dat is dus een associatie. Daarmee is het beeld voldoende overgebracht.

Hier heeft u dan de grondbeginselen van bezweringen. Maar er zit nog veel meer aan vast. En dat is ook logisch.

Als ik met die bezweringen bezig ben, dan bouw ik over het algemeen een ritueel op. Of dat ritueel er nu één is om iemand op afstand te genezen, hem dood te maken of om een geest op te roepen ofte verdrijven, ik gebruik daarvoor bepaalde vaststaande formules en gebaren en - gewoonlijk ook vastliggende stoffen. Waarom doe ik dat?

Wel, door gewoontevorming, dus door het voortdurend gebruik van gelijke associaties, -wordt het mij mogelijk weliswaar beperktere bezweringen uit te spreken, maar ze steeds juist en volledig uit te spreken. Het is of ik de taal van de wereld van geestelijke machten moet leren. En omdat ik weet, dat ik de totale vocabulaire niet kan beheersen, beperk ik mij tot een basis-vocabulaire van b.v. 200 woorden, waarmee ik reeds het nodige toch wel kan zeggen, al wordt het ingewikkelder. De ritus wordt dan eigenlijk schijnbaar zwaarder en meer omvattend dan noodzakelijk is. Maar dat komt nu juist, omdat ik alles heb teruggebracht tot grondbegrippen; en vaak meer begrippen nodig heb om hetzelfde uit te drukken.

Bij de opbouw van de riten ga ik dus weer uit van het doel; en daarbij kunnen we de indeling, die ik zo even heb gegeven, gemakkelijk gebruiken.

Elk doel (dus da wijze, waarop het doel afzonderlijk bestaat wordt alweer uitgedrukt in een afzonderlijke wijze van beginnen en van handelen. Indien wij voor onzelf met die bezwering nog bijzonder veel resultaten willen behalen en we willen de bezwering een langere tijd handhaven, dan is het heel verstandig om ook daar de zaak vast te leggen.

Als ik iemand b.v. de waarheid wil laten zien, dan kan ik natuurlijk moeilijk een beeld van de waarheid nemen. Maar ik kan wel een portret van die. persoon nemen, daarop schrijven "waarheid" en het dan met het gezicht naar beneden op een spiegelplakje plakken, bij wijze van spreken. Dat alles dan op een plankje leggen en rondom dat plankje mijn symbool en mijn tekens vastleggen. Want elke keer, als ik dat ding zie, het benader of daaraan maar denk, dan werkt die bezwering door.

Dat is dus een eenvoudige methode om de werking te verlengen en te zorgen, dat steeds weer de gelijke kracht wordt uitgezonden. De hoofdwaaarde of de macht - dat heb ik al gezegd - waarmee de doorsnee-mens werkt, zal over het algemeen zijn ontleend aan het Goddelijke.

Er zijn ook nog een paar dingen, die u er altijd bij moet onthouden;

Indien ik iets negatiefs wil bereiken, dan kan ik dat nooit van uit het Goddelijke zelve doen. Maar in het totaal van de schepping (dus onder het gezag van het Goddelijke) zijn krachten, die daarvoor speciaal geschikt zijn. Bij wijze van spreken: Ik kan van de goeie God niet vragen, dat Hij met de een of andere tandenstoker iemand in zijn lichaam gaat prikken om hem door pijnen af te persen of op een andere wijze tot bezinning te brengen. Maar wat ik wel kan doen, dat is een macht zoeken, die reeds zo geaard is en die dan te sturen in de naam van God. Maar ik kan dan nooit een liefdevolle God gebruiken. Ik moet dan altijd een gezag-handhavende, een toornige, een actieve God hebben. Dus kies ik mijn Godsnaam in overeenstemming met de kracht, die ik wil gebruiken.

U zult dan zeggen: Maar waarom nou eigenlijk met die bezweringen altijd denken aan het negatieve? Nou, de mensen gebruiken bezweringen meestal wel daarvoor.

Maar als ik nu iets bijzonder goeds wil doen, dan is het duidelijk, dat ik daaraan ook uitdrukking moet geven. En die uitdrukking - zelfs al is dat alleen maar een uitzenden van doodgewoon kracht naar een ander, zonder meer - moet voor mij gefixeerd zijn. Wat is voor mij het aspect van God, waarin de grootste kracht ligt?

Punt 1: De kracht, die voor mij nog kan werken. Ik antwoord daarop. Want welke naam past daar bij? Die naam is de naam, die ik in mijn bezwering gebruik.

Punt 2: Heeft die God misschien voor mij nog enkele boden (laten we zeggen: Michael, Gabriël of een ander. Azraël zou ik maar buiten beschouwing laten; dat is een soort transporteur van zielen). Weet ik dus welke kracht ik als uitvoerende kracht daarnaast kan stellen, dan heb ik verder niets meer nodig. Want: ik heb de kracht, die optreedt

als bemiddelaar; ik heb de naam van een God, die voor mij de macht uitdrukt; en ik heb mijn eigen wezen, dat tot die God roept.

Maar misschien zou die God niet luisteren. Ik moet Hem dus eigenlijk wakker schudden; of beter gezegd: ik moet Hem voor mijzelf waar maken. De een doet dat door op zijn knieën te vallen; de ander door een zegenend gebaar te maken; en de derde misschien door een tekeningetje of een plaatje te bekijken of een kaarsje aan te steken.

Punt 3.: Wat drukt de aanwezigheid van dit aspect van God voor u het zuiverst uit? Herhaal elke koor, als u eraan denkt, dezelfde handeling. En u zult tot uw verbazing zien, dat de zaak als vanzelf loopt.

Is het nu werkelijk een engel, die die krachten overbrengt? Och, in 9 van de 10 gevallen: neen. Net zomin als het een Indian scout is, zoals sommige anderen beweren, of een liefdevolle geestelijke broeder of zo iets. Dat is allemaal maar formulering. Waar het in feite om gaat, dat is dat er een soort heelal in het heelal wordt geschapen.

We behoren tot verschillende werelden of sferen, dat is duidelijk, en tot een bepaalde sfeer van een bepaalde kracht. Ik behoor ertoe; ieder ander kan er ook toe behoren. Wanneer de ander in contact is met die sfeer, dan kan ik mijn kracht via die sfeer automatisch geven. Maar wat meer is, de ander zal - doordat hij mijn intentie in die sfeer voelt - voor zichzelf de kracht van die sfeer nemen en gebruiken. Het is dus een soort inductie-proces. Er behoeft helemaal geen God en ook geen geest bij te pas te komen. Het gaat er alleen om: Wie ben ik? Wat ben ik? Wat denk ik? Wat is die ander?

Daarom geldt nog iets anders: Ik kan nooit een kracht via bezweringen op anderen richten of van anderen weghouden, indien ik niet tenminste de trilling en de naam van die ander ken en zo mogelijk een voorstelling van diens persoon bezit. De voorstelling behoeft niet gelijk te zijn aan het origineel. Ze moet voor mij echter wel het origineel representeren.

Zo ziet u, dat een bezwering helemaal niet zo moeilijk is, als het wel lijkt. Nu kan ik mij voorstellen, dat iemand zegt: Maar hoe zit het nu met de fantasiewereld? De fantasiewereld is eigenlijk een soort afstem-systeem. Kijk eens, Als u een radio heeft en u draait de wijzer op de schaal op Hilversum, dan zit u toch ook niet in Hilversum? Maar u schept een conditie, waardoor Hilversum te ontvangen is. Wat ik dus doe, heeft erg veel weg van een soort bezwering. Ik weet helemaal niet wat er precies in die kast gebeurt, als ik aan de knop draai. Maar voor mij is het belangrijk, dat ik net zo lang draai, totdat de wijzer staat, waar hij voor mij op dat moment behoort te staan. Iemand, die u gaat vertellen, dat hij afstemt door de wijzer te verschuiven, leeft in een fantasiewereld. Die wijzer is alleen maar een aanwijzing, een indicatie, meer niet. Maar aangezien die wijzer nu eenmaal is verbonden met de rest, zal dat afstemmen inhouden, dat inderdaad alles, wat er achter zit, op de juiste wijze draait. Zo moet u die fantasiewereld eigenlijk zien.

In de fantasiewereld ga ik de scala van mogelijkheden na. Die scala van mogelijkheden is kosmisch. Alles, wat ik denk, kan bestaan. Als ik dat logisch opbouw, heb ik een beeld. Ik heb iets gefixeerd. Ik heb a.h.w. de wijzer der mogelijkheden voor mij gezet op een bepaald gebied. Wat dat gebied voorstelt, dat geeft toch helemaal niet. Het gaat erom dat de instelling juist is. Indien de instelling juist is,- dan werkt het mechanisme - zullen we maar zeggen van de eigen geest, dus van de eigen persoonlijkheid. Het stolt zich dus in op sferen en op bepaalde krachten.

Het stelt een bepaald doel. Een doel, dat helemaal niet reëel is, zoals het wordt gefantaseerd, maar dat past bij mogelijkheden, die wel in de realiteit bestaan. En zo schep ik, als ik nu maar denk dat ik een macht bezit (dus als ik denk aan de knop te kunnen draaien; ik durf het aan, dan schep ik vanzelf een resonantie, een contact of een harmonie (dat kan verschillend zijn) met die ander of dat andere, dat ik mij in de fantasiewereld voorstel. Er is een verbinding.

Wanneer die verbinding er is, zal wat er in mij bestaat als fantasie of idee voor de ander worden getransponeerd in waarden, in macht en in werkelijkheden, die in zijn realiteit, in zijn

leven passen. En dan hebben we dus helemaal niet te maken gehad met een echte God of met een echte engel. Dan hebben we alleen te maken met de structuur van de kosmos, van het heelal. Alleen daardoor al kan de bezwering reeds werken; kan ze al van kracht zijn.

Nou, dan kan ik dit zo langzamerhand gaan afronden door op te merken, dat een bezwering veel meer inhoudt dan de meeste mensen denken. Ze denken: een bezwering, dat is een geest of zo iets. Maar als u een wrat wegneemt door haar voor een cent te kopen, dan is dit ook een vorm van bezwering.

Als u een symbolische handeling verricht - onverschillig welke dan is dit in wezen dus reeds een vorm van bezwering, zodra daarmee de voorstelling is verbonden van iets, wat daardoor ergens op aarde of in de geest gebeurt, zonder dat er eigenlijk een directe samenhang bestaat, behalve in de gedachten: Dat is dus al een bezwering.

Als u b.v. sterk zit te denken. "laat het morgen mooi weer zijn, want ik moet morgen uit", dan is dit een poging tot bezwering. En als u nu maar gelooft, in uw beheersing van de hoge en lage drukgebieden, dan heeft u nog kan:., dat het lukt ook. Alleen, in Nederland zijn de behoeften vaak zo verdeeld, dat het een vraag is hoe lang je het houdt, als je het eenmaal hebt; dat geef ik graag toe.

De eindconclusie is dus duidelijk Als bezwering mag alles worden beschouwd, waardoor -zonder dat er een direct redelijk oorzakelijk verband bestaat - resultaten of werkingen worden beoogd en bereikt in of buiten het "ik".

En als we dat weten, dan kunnen we de indelingen daarop toepassen. En we kunnen ook besluiten om zelfs deze eenvoudige daden, die een bezwering inhouden, tot een klein ritueel te maken, waardoor de kans op blijvend goede resultaten groter is.

HORIZON

Horizon, einder. Einde van hetgeen je ziet De buiging van de aarde, waardoor de lucht als een lijn zichtbaar wordt, die het zijn beperkt. Maar als je verdergaat, dan gaat de einder met je mee. Wat achter je werd gezien, verdwijnt in het niet. En vóór je komt in het verschiet, wat zo even nog niet was voor jou; want je draagt je horizon met je.

De buiging van de wereld, waarop je staat, je vermogen tot zien, de manier waarop je het zijn ondergaat, al tezamen bouwt de horizon van het bestaan. Dat geldt voor de geest zowel als ook voor de stof.

Wie tracht boven de einder uit te zien, hij zal illusies ondergaan. En eerst wanneer hij kan stijgen, zodat hij meer van het onvermoede kromme van het bestaan kan beseffen of overzien, wat méér gaan zien. En hij zal zien verheffen uit het niet, wat anderen nog niet zien en niet beseffen.

Zo is de horizon van het bestaan in feite het vermogen om boven de waan van het eigen heden en het eigen "ik" uitstijgend wat meer te zien van werkelijkheid, wat meer te overzien vooral van alle krachten, die er samenwerken; het vinden van een verbond met de oneindigheid. En zelfs dan blijft er nog een horizon. Want als de einder wegvalt, dan is er slechts oneindigheid.

Oneindigheid kan voor een mens toch niet bestaan. Niet slechts de tijd, maar ook de ruimte moet voor hem begrensd zijn. Anders valt -hij in een ledig niet, waarin hij niet kan bestaan, omdat hij niet durft te zijn, zonder een begrenzing. Dus je hebt je eigen horizon.

Maar weet: dit is niet werkelijkheid. Dit is een schijn, die uit mijzelve is voortgekomen.

Naarmate het "ik" stijgt en zich meer verheft, beseft het meer van wat er is, al blijft begrenzing voor mij. bestaan. En eerst wanneer ik mijzelf heb ontworsteld aan al, wat nog begrenzing kan zijn of kan betekenen en de laatste waan is gevloeden en ik mijzelf heb gevonden in

werkelijkheid, dan is er slechts één horizon: Gods Oneindigheid, warbuiten voor mij niets bestaat en niets kan bestaan; waarbuiten ik niet meer kan gaan. Maar dan kan ik niet meer stijgen. Dan moet ik aanvaarden het bestaan, dat God heeft gegeven, dat uit Hem voor mij voortbestaat, waarin mijn wezen leeft.

LES 6 - NATUURMAGIE

Hoofdstuk XII

De natuur zelf is tot op zekere hoogte beziel. Er zijn vele stellingen omtrent de soorten wezens, die in de verschillende oude elementen zouden vertoeven. Daarnaast zijn er bezielingsverschijnselen waargenomen in b.v. bomen, bergen e.d. Een groot gedeelte van de feitelijke natuurmagie nu is gebaseerd op het tot uiting doen komen van dergelijke krachten.

Er zijn vele voorbeelden van magische bestrevingen, waarin die natuurkrachten een hoofdrol spelen. Wij kunnen daarbij denken aan bepaalde vormen van Egyptische magie, de verschillende vormen van Indische magie en zelfs aan de vervorming, met christelijke bijvoegingen zou ik 'haast zeggen, van de oude Afrikaanse magie, die onder de naam Voodoo bekend staat.

Nu is het niet mijn bedoeling u bezig te houden met een betoog over de origine van b.v. Baron Samedi, een van de toch niet zo vriendelijke goden van die Voodoo, maar ik zou u wel een inzicht willen geven in datgene, wat zich in feite kan afspelen; en daarvoor heb ik de Voodooocultus als basis genomen. Ik doe dit, omdat deze cult enige bekendheid geniet in deze wereld en men misschien aan de hand van hetgeen ik daarover vertel ook zal kunnen begrijpen op welke wijze bepaalde krachten zich kunnen manifesteren. De praktische gebruiksaanwijzingen, voor zover in dit verband mogelijk, zal ik u dan aan het einde van dit betoogje geven.

Als Voodoo wordt bedreven, dan zien wij allereerst en misschien als meest belangrijk element het geluid. Voodoo, meestal plaatsvindend op afgelegen plekjes, in z.g. tempels, die heel vaak niet veel meer zijn dan een fabrieksbarak, desnoods een open plaats ergens in de jungle of' in het moeras, wordt van veraf al kenbaar door het haast obsederend roffelen van trommen. Wij kunnen hier dan de parallel trekken met Afrika. Maar belangrijker is, dat deze trommen twee belangrijke stemmen hebben. Wij kennen een zeer diepe, galmende trom, die eigenlijk een uitermate versterkte o-klank oplevert, daarnaast verschillende lichte trommen, waarop de roffels ook veel scherper klinken; en deze blijven ya- en a-klanken weer te geven.

Als u nagaat in hetgeen we hebben gezegd over geluidsmagie wat deze klanken betekenen, dan zult u begrijpen, dat hiermee een beroep wordt gedaan niet alleen op de mens zelf als geheel binnen een cult, maar dat er wel degelijk ook een invloed wordt uitgeoefend, die op de verschillende chakra's a.h.w. pressie uitoefenen. De drums zijn het begin.

Wij zien het gezelschap over het algemeen rond een hogan, een Voodoo priester. Meestal is er dan ook nog in het midden een offerpaal en een offerkuil bij. Wij zien de mensen zich daar bewegen. In het begin gaat dat betrekkelijk langzaam. Wanneer echter de drums langzamerhand op tempo komen en het gezelschap ook grotendeels aanwezig is, dan zien wij dat de mensen zich steeds sneller en daarmee ook onbeheerster gaan bewegen.

Aanvankelijk is het een soort schuifeldans, al snel wordt het een soort wervelen. Wij zien hier een parallel met hetgeen b.v. de dansende derwischen doen. Het is duidelijk, dat dit geluid plus de wijze van bewegen, van een absolute overgave aan het ritme, kan leiden tot een trance-toestand.

Deze trancetoestand -treedt dan ook regelmatig op: De hogan is er dan bij om ervoor te zorgen dat iemand, die in trance in elkaar zakt, weer wordt opgericht. Meestal heeft de priester een levende kip in zijn handen en nog een bosje kruiden of een mes (dat kan verschillen) en strijkt daarmee over zo'n patient. Die komt dan wel weer bij, maar zijn uitingen zijn veranderd. Deskundigen, die een beetje weten wat Voodoo is, zeggen zelfs dat zij de geest, die bezit neemt, kunnen herkennen aan de verandering in het medium.

Nu kan dat allemaal humbug zijn. De trance kan zuiver een kwestie van hysterie zijn. Het roffelen van trommen enz., alles kan ten slotte alleen maar een opzweepen veroorzaken. Maar wat gebeurt er nu? Er ontstaat een algemene toestand, diè trance bereikt ofwel zeer sterk benadert. Er is dus een volledige uitstraling op astraal terrein; en dit kan men vergelijken met een groot krachtveld.

Als ik een grote magneet heb, dan kan ik ijzer aantrekken, en zelfs van een betrekkelijk grote afstand. Als ik een grote kring van Voodoo-dansers heb en ik heb daarbij een kundige hogan, die dan meestal door zijn echtgenote (althans door een van de dames) wordt geassisteerd, dan zien wij ook nog dat er bovendien de mogelijkheid bestaat het geheel te besturen. Want de hogan, de priester zelf, wordt niet in de trance mee betrokken; dat komt pas veel later. Hij brengt dan bepaalde offers. Dat kan b.v. zijn: het vuur-offer van een kip of het slacht-offer van een geit, soms een offer van beide, soms worden er vogel-offers en ook wel vis-offers gebracht. Het ligt er dus maar precies aan wie men wil oproepen.

Die offers hebben dus ook een zeker eigen leven. Want het is altijd leven wat daar wordt geofferd. Dit leven is verwant met de elementen. Wanneer de levenskracht, gestuwd door dit grote veld, plotseling los komt van de stoffelijke binding, dan ontstaat er een gerichtheid van de totale kracht van de gemeenschap. En het resultaat, dat weet u zelf wel, is dat men dan lang niet altijd zijn wens verhoord vindt. Want al pretendeert Voodoo alles mogelijk te maken en kan het vele - op zijn minst genomen - onaangename verschijnselen teweeg brengen, toch is het lang niet altijd een volledige bereiking of een vervulling van de gestelde wensen. Maar daar gaat het mij ook niet om. Er is dus de mogelijkheid een natuurkracht te dwingen a.h.w. af te dalen. Er is een contact door dwang mogelijk. En die dwang kan ik (hier bij de Voodoo) uitoefenen door middel van het bloedoffer.

Maar ik kan het ook anders doen. Ik kan een systeem opbouwen van verschillende krachten, die gezamenlijk ongeveer de gelijke waarde van uitstraling hebben als van het hier gebrachte offer. En al is die uitstraling dan zwakker en geen directe levenskracht, indien ik mij daarop volledig concentreer, zal ik daardoor dit fluidum, dat rond mij bestaat, absoluut kunnen oriënteren. Die oriëntatie brengt (en dat is een automatisme - dat is u al eerder gezegd) een direct contact met een geest of met een natuurkracht.

Nu moeten wij hierbij niet denken aan demonen of engelen. En ik geloof zelfs, dat het niet helemaal zuiver is te spreken over rassengeesten en dergelijke. Je zou eerder kunnen zeggen, dat je dat deel van de aard uitstraling (het gedeelte van het levensverschijnsel aarde als totaal, waarin dat element op de voorgrond treedt) in het bijzonder beïnvloedt.

Regenmakers gaan vaak ook op een soortgelijke wijze te werk. Ook zij kennen klank en dans als de belangrijke elementen bij hun plechtigheden. Deze gehele natuurmagie is dus gebaseerd op het tot stand brengen van een contact met de levenskracht (niet met bepaalde entiteiten) in bepaalde natuurverschijnselen. Daardoor is het mogelijk - zelfs zonder dat wij aannemen, dat er een persoonlijkheid als besturend of beantwoordend optreedt - door de wil van de mens, die immers gericht is (wat wij voor de gemiddelde wil van het element niet kunnen zeggen) het element in een bepaalde richting te dwingen. Zodra die dwang zich nu gaat bewegen in de richting van zeer specifieke handelingen, die niet geheel aan het element eigen zijn, dan wordt het een beetje twijfelachtig; of wij resultaat krijgen. Zolang echter het beroep op het element zèlf wordt gedaan en op de grondeigenschappen ervan, is werking inderdaad te verwachten en dikwijls haast zeker.

Wat kunnen wij hieruit leren?

Het is niet altijd noodzakelijk, dat bepaalde geesten of entiteiten beantwoorden aan onze uitzending van wensen of aan onze oproeping. Het is zeer wel mogelijk, dat in feite niet-georganiseerde of niet-denken de krachten van een bepaalde frequentie of van een bepaalde inhoud onder het gezag of de dominantie van onze wil geraken. De praktijk is natuurlijk wat moeilijker. Trouwens, ik zou u niet eens willen leren hoe u weer moet maken, want dat zou in Nederland tot nog grotere verdeeldheid leiden. Dan zou je nog een regenpartij en een mooi weerpartij erbij krijgen. Maar wat ik u wèl kan leren is dit. In uw eigen leven spelen elementen vaak een bepaalde rol. De ene mens heeft b.v. veel tegen warme

vloeistoffen; de ander is bijzonder vatbaar voor b.v. tocht en wordt dus door de atmosfeer nogal sterk gestoord. Weer een ander mens heeft misschien agorafobie (ruimtevrees) en wil gaarne afgesloten zijn. Hij voelt zich dus aangetrokken tot het aarde -element. U heeft bepaalde dingen, die in uw leven op de voorgrond treden en die met één der oude elementen mogen worden geassocieerd. Indien u in uw leven en in uw wijze van leven iets dergelijks ontdekt, dan zult u begrijpen, dat u daardoor alleen reeds met bepaalde krachten van de natuur harmonisch bent. Als die harmonie onbewust is, kan ze nog steeds worden uitgedragen - vergeet dat niet - maar als zij bewust wordt gebruikt, zullen de resultaten veel beter zijn.

Degeen, die b.v. voortdurend last heeft van atmosferische storingen en die niet tegen een harde wind kan ,(ik bedoel hiermee een stormwind of zo iets), kan door zich dit te realiseren rond zich a.h.w. een afweer tegen de wind opbouwen. De wijze waarop? Ook daarop kan ik een betrekkelijk eenvoudig antwoord geven.

Realiseer u de wind, zoals hij buiten u optreedt. Stel u in op rust, op windstilte. Doe dit met volledige concentratie, a.h.w. met de macht van uw denken en uw gevoel. Indien u dit doet, zult u misschien niet feitelijk de wind dwingen te gaan liggen, maar u zult zeker de inwerking van de wind op uzelf beperken. Een ander voorbeeld: Als u met de aarde op enigerlei manier verwant bent, dan zult u over het algemeen goede resultaten hebben met planten. U heeft dan, wat men noemt, een "groene duim". Maar als u nu bewust de kracht gaat uitstralen, dan is het voor u mogelijk de planten, die binnen uw regelmatig verzorgingsbereik zijn een veel snellere, betere en grotere wasdom te geven dan normaal. U kunt dus a.h.w. een deel van uw geestelijke gevoelens omzetten in iets, wat nog sterker werkt dan de beste kunstmest. Dat klinkt nu weer een beetje oppervlakkig, maar u kunt het. doen. U heeft invloed op de natuur.

Een tweede punt dat wij uit dit verhaaltje over Voodoo hebben geleerd, is wel dat de mens, die tezamen met anderen in een toestand van verrukking komt - ongeacht de redenen daarvoor, onthoudt u dat - daardoor een krachtveld schept, waarin bepaalde elementen en geestelijke krachten zich kunnen manifesteren en waarbij ook een gerichte wil over bepaalde natuurkrachten een zekere macht bezit. Dit laatste wordt weinig gebruikt. Maar als u b.v. op de een of andere uitvoering bent (een concert, wat mij betreft), waar de gemeenschap gezamenlijk een zekere toestand van ontruktheid bereikt en u kunt daarin een scherp gerichte gedachte geven, dan zult u alle geestelijke krachten en ook natuurlijke krachten, en waarden dus, die binnen het bereik van de gewekte emotie vallen, kunnen richten op een bepaald doel.

Voorbeeld: U wilt op afstand genezen. U bent met anderen samen en u zit te luisteren naar het een of ander muziekstuk, dat allen ontroert (dus meestal wel niet zo erg modern en misschien ook niet zo buitengewoon klassiek). De gemeenschap ondergaat die muziek als buitengewone schoonheid. Concentreer u in die schoonheid, die voor u o.m. toch ook levenskracht en denken inhoudt, op een patient. Probeer de gevoelens van ontspanning, van rust, overgave en ook van vitaliteit, welke in die gemeenschap ergens zijn gewekt over te dragen aan de patient. U zult tot uw verbazing ontdekken dat u resultaten behaalt, die u met alle zoeken en werken in eenzaamheid vaak niet bereikt. Want er zijn niet veel mensen, die gebruik maken van een dergelijke kracht; en daarom kunt u bijna zeker zijn, dat u het ontstane astrale uitstralingsvlak door uw wil zelf kunt moduleren.

Een punt, dat zeker ook interessant is bij de beschouwing van de Voodoo, is wel dat de hogan nooit een inbeslagname van een der dansers voor een langere tijd toelaat; althans niet op een zodanige wijze, dat de geest zich volledig gaat uiten. Hij probeert dit altijd te voorkomen. Zou iemand volledig in beslag genomen zijn - hetzij door hysterie, hetzij door een werkelijke entiteit -dan wordt hij buiten de kring gebracht. Met andere woorden: indien wij zelf het heft in handen willen houden, dan kunnen wij niet een geest, een entiteit, of zelfs maar een schijnbeeld van een entiteit vrije uiting geven. De mens, die met krachten werkt, die binnen het kader van de natuurmagie vallen, moet altijd zelf blijven domineren. Bij een overgave aan geestelijke krachten kan dat anders liggen, maar zolang het gaat om de krachten van de natuur en al wat bij de natuurmagie te pas komt, moet de mens zelf het heft in handen houden.

Misschien is het wel goed daaraan te denken, als u zich bezig houdt met concentratie en contemplatie, waarbij u desnoods weer genezing of een ander doel voor ogen heeft.

Op het ogenblik, dat u uw contemplatie, concentratie of wat dan ook uw wezen laat absorberen, heeft u geen zeggenschap. U moet de toestand en de spanning wekken, maar zelf vol-bewust en met eigen wil het doel daarvan blijven stellen en het blijven richten.

Dat zijn dan enkele conclusies, die toch wel praktisch en ook bruikbaar zijn, zou ik zeggen.

Een ander verschijnsel, waarop ik nog niet ben ingegaan, is dat eigenaardige gevoel dat men bij bepaalde inwijdingen ondergaat. Bij de Voodoo zien wij dat men aan een bepaalde entiteit of aan een bepaalde kracht wordt toegewijd. Die toewijding aan die kracht wordt door de neofiet ondergaan als een sterke beïnvloeding van de persoonlijkheid. Hij ontleent daaraan een zekere macht en een bescherming.

Nu herhaal ik weer eens: Het is niet noodzakelijk, dat hier de een of andere geest bij betrokken is, al is het maar een elementaal-geest. Het is voldoende, dat wij een gevoel van verbondenheid met een bepaalde kracht in de natuur of van hogere waarde (dat kan tot God toe gaan) in onszelf volledig beleven of alleen door ons die beleving te herinneren een bescherming, een zekere vrijwaren in het normale bestaan voor onszelf mogelijk te maken.

U zult zich afvragen hoe dit te gebruiken is. Wel, ik zal u een eenvoudig voorbeeld geven.

U heeft op een gegeven ogenblik een gevoel gehad, dat u even met het hogere verbonden was: een emotie, een flits van licht, waaraan u misschien later met een zekere weemoed terugdenkt. Als u gaat beseffen, dat die flits in feite een verandering heeft betekend in uw psyche en dat dus de herinnering aan dit beeld alleen reeds de reactie van de wereld op u en uw reactie op de wereld kan wijzigen, dan kunt u in toestanden van spanning, van gevaar, van disharmonie zelfs, u dit beeld te binnen roepen. U kunt eraan denken, zoals de ingewijde van de Voodoo denkt aan de geest, aan wie, hij zich heeft toegewijd. Door dit denken alleen verandert u uw uitstraling en - zeker als het een hoge kracht is, die u ,daarbij voor ogen heeft gehad - zal die uitstraling alle nadelige invloeden terzijde schuiven. U kunt een groot deel van de gevaren en onaangenaamheden voorkomen, wanneer u een dergelijke beleving heeft gehad en daarnaar teruggrijpt.

En dan nog een laatste punt, waarna ik dit hoofdstuk wil besluiten.

Ik heb, zoals reeds is gezegd, gegrepen naar de Voodoo. Voodoo is eigenlijk een mengsel - dat moet u heel goed begrijpen - van kennis (O.M. kruidenkennis, vergiftenkunde, mensenkennis; dus psychologie, zielskennis zelfs en het bovennatuurlijke. Wij kunnen, als wij magisch willen denken, nooit alleen maar volstaan met geest zonder meer. Indien wij het paranormale tot stand willen brengen, dan hebben wij daar wel degelijk de materie bij nodig. Daarvoor zijn er heel wat eigenaardige voorbeelden te geven.

Wij weten, dat b.v. bescherming tegen slangengif, die in de Voodooocultus en ook bij bepaalde Bosnegers wordt gegeven, bestaat uit het inbrengen in het bloed van wat plantaardige bestanddelen door middel van een blaasbuisje. Wij weten, dat men de geestelijke gesteldheid van mensen en zelfs hun wilskracht door bepaalde vergiften, die meestal met de spijs worden ingegeven, kan beïnvloeden. Wij zien steeds weer het middel optreden. En degeen, die zich in het occulte wil bezighouden met iets wat aan magie grenst, zal dan ook moeten begrijpen, dat om werkelijk iets te doen dat op magie lijkt en zeker natuurmagie, hij moeten leren gebruik maken van de z.g. harmonische elementen in de natuur.

U zult ontdekken, dat bepaalde planten een zekere associatie, een zeker gevoel wekken; dat zij door hun geur b.v. de mens een zekere invloed doen ondergaan. Denkt u eens aan de anjer, denk.-. eens aan de roos, maar denk ook eens aan heel eenvoudige planten als pijpkruid en paardebloem. Onthoudt u dit:

De eigenschap, die in de plant zit, ook als zij niet meer onmiddellijk kenbaar is, blijft daarin bestaan, wanneer zij in gedroogde vorm aanwezig is.

Als ik iets tot stand wil brengen, waarvoor ik b.v. een zekere nuchterheid, een zekere distantiatie nodig heb, dan is het helemaal niet zo vreemd om het gedroogde poedel, van een bloem en blad, beide, van een anjer te nemen en dat in te nemen of iemand in te geven. Deze medicijn op zichzelf is niet bijzonder gevaarlijk. Zij is ook niet bijzonder werkzaam volgens de

mensen, maar zij brengt in het lichaam een bepaald harmonisch element en - totdat het in het lichaam is omgezet - blijft er daardoor een bijzondere vatbaarheid bestaan.

Bij dit gedroogde poeder (gedroogde plantaardige bestanddelen worden heel veel gebruikt) krijgen wij bovendien nog iets anders. Doordat het gedroogd is, zal het lichaamssappen opnemen. Het mengt zijn eigenschappen dus met die van het lichaam en daardoor ontstaat er in het lichaam een zeer grote affiniteit zelfs voor waarden, waarmede het op zichzelf geen verband en geen affiniteit zou kunnen kennen.

Ik ga u geen recepten geven, dat is natuurlijk dwaasheid. Maar u kent allen de gewone kruidkunde. Men gebruik bepaalde kruiden om b.v. overvloedig vocht af te drijven, om bepaalde rheuma-verschijnselen te onderdrukken en wat dies meer zij. Onthoudt u daar nu eens bij, dat die dingen op zichzelf wel werkzaam zijn, maar dat zij veel werkzamer worden, indien zij gepaard gaan met een geestelijke invloed, een geestelijke wilsimpuls. En voor degeen, die eens een proef wil nemen met de kruidenmengsels van b.v. Dr. Nattermann of Dr. Nouhuys: U moet zich eens voorstellen: wat voor een kracht zou mij kunnen helpen? Dan neemt u het kruid in, bij voorkeur in poedervorm, dus niet een tisane. Vervolgens gaat u zich op die macht en op uw doel concentreren. Als u het gevoel krijgt van een zekere spanning - en niet eerder: - kunt u eventueel de tisane nog innemen. Het resultaat zal de meesten van u wel zeer verbazen, omdat de medicijnen een veel grotere en directere werking vertonen dan anders het geval zou zijn.

Kijk, dat kunt u nu ook leren uit deze natuurmagie. De middelen, die worden gebruikt, zijn meestal niet alleen maar geneesmiddelen of beschermingsmiddelen. Zij zijn heel vaak in de eerste plaats ook afstemmingsmiddelen. Zij ontlenen hun werkelijk grote activiteit dan ook niet aan hun eigenschappen zonder meer, maar aan de mogelijkheid die ontstaat om de door het materiaal ontstane geringe werking door geestelijke invloeden tot bijna het oneindige desnoods toe te versterken.

Nu, ik zou zeggen: ook dit kan voor sommigen van u praktisch bruikbaar zijn. En het nemen van de proef zal velen, die zich toch wel met kruiden bezighouden zo nu en dan, niet veel moeite kosten.

STERREN

Hoofdstuk XIII

In heel veel occulte werkingen worden wij geconfronteerd met astrologische berekeningen en wij kunnen zeker tegen de wetenschappelijke aanvaardbaarheid van de astrologie menig punt aanvoeren. Toch kunnen wij constateren, dat het licht van b.v. de maan op de emotionele inhoud en gesteldheid van de mens een grote invloed uitoefent. Ook kunnen wij bewijzen, dat volle maan bij bepaalde planten grotere concentraties tot stand brengt. Wij zien b.v. in bepaalde kruiden ineens een grotere digitaline afscheiding dan normaal. De maan werkt dus.

Wanneer de zon in een bepaalde fase t.o.v. de aarde staat, dan is zij werkzaam en kunnen wij aan hetgeen er in gewas en zelfs in dieren en ook in mensen geschiedt bepaalde werkingen zien.

Indien wij de sterren willen beschouwen als de regelaars van het menselijk leven, zijn wij absoluut fout. Maar indien wij uitgaan van de sterren (en dan denk ik hier niet alleen aan de planeten, maar wel degelijk ook aan de vaste sterren e.d.), die in het emotionele leven en reageren van de mens wijzigingen kunnen doen ontstaan, dan geloof ik dat dit volledig juist is gesteld.

Hieruit volgen dan weer de nodige conclusies.

1. Geen enkele horoscoop en ook geen enkele directe beïnvloeding door het licht van één ster of van verscheidene sterren of van de sterrenhemel, kan een feitelijke verandering bij u zonder meer tot stand brengen. Er kan een emotionele verandering ontstaan; en hierdoor veroorzaakt u zelf de feitelijke verandering.
2. Aan de hand van de sterren is een noodlot niet afleesbaar. Wel is afleesbaar een emotionele verandering in de mens. Wij kunnen dan daaruit wel enige conclusies trekken.
3. De invloed van sterren, planeten, enz., geldt niet alleen voor de mens. Zij zal gelden voor alle daarvoor gevoelige organismen en zelfs dode stoffen. Hierdoor kunnen wij onder bepaalde omstandigheden, waarbij de menselijke emotie vaak een grote en bepalende werking betekent, van planten, van dieren en zelfs van dode stoffen een andere reactie verwachten.

In de astrologie is het niet zozeer belangrijk, dat wij ons oriënteren op wat die planeten en sterren nu eigenlijk te zeggen hebben. Belangrijk is, dat wij beseffen, dat bepaalde emotionele wijzigingen zich in ons wezen kunnen afspelen. En nòg belangrijker is, dat wij beseffen dat tegelijkertijd die eigenschappen worden vastgelegd in materie, in plant en dier. Wij kunnen daardoor bepaalde inwerkingen en invloeden bewaren.

Nu ga ik maar weer even in de richting van de magie. U weet allen dat heksenalf, waarin veel kruiden voorkomen, die o.m. laudanum, digitaline en nog wat andere stoffen bevatten, worden bereid uit kruiden, die op een bepaalde tijd zijn geplukt. Dus niet het ogenblik van verwerking is belangrijk, maar dat van afzondering van het leven of afzondering uit het normale milieu. Dit betekent, dat wij b.v. water kunnen blootstellen aan het licht van de maan, daardoor daarin een heel kleine verandering van vibratie tot stand kunnen brengen en dat water behoudt (zolang er geen ander licht bij komt en zeker niet langdurig bij kan komen) iets van die eigenschap. Dat een plant, die bij volle maan of bij nieuwe maan (dat komt ook wel voor) is geplukt en onmiddellijk daarna zo goed mogelijk is gedroogd en tegen ander licht beschermd, bepaald grondstoffen en eigenschappen bevat, die van de normale plant eigenlijk verschillen. Eigenschappen, die weer kunnen worden gebruikt, wanneer wij die kruiden hanteren.

Wij weten, dat er in dieren bepaalde mogelijkheden en eigenschappen zijn. Zo blijkt, dat om olifanten te vangen (dit is misschien een gek voorbeeld; maar waarom eigenlijk niet?) wij het best gebruik kunnen maken van de periode met wassende maan.

Willen wij echter slangen vangen, dan kiezen wij bij voorkeur enkele dagen na volle maan, omdat wij dan het grootste resultaat. kunnen verwachten. Er zijn dan bepaalde affiniteiten tussen de mens en de slang en tussen de mens en de olifant zelfs denkbaar. Een olifant, die na volle maan is gevangen, blijft langer wild dan één, die vóór volle maan is gevangen. Waarom? Niemand kan het verklaren. Maar ik denk, dat hier de emotionele toestand van het dier een grote invloed uitoefent. En als wij daarvan uitgaan, dan kunnen wij heel rustig als volgt redeneren: Wij behoeven niet aan de horoscopie en de astrologie als een onveranderlijke en vaststaande waarde of zelfs wetenschap zonder meer te geloven om er gebruik van te kunnen maken. Indien wij beseffen, dat wat in de mens een emotioneel evenwicht betekent en in plant en dier meestal een afscheidingsevenwicht is, op bepaalde momenten kan worden gefixeerd en dat de astrologie ons kan helpen om in grote lijnen de juiste ogenblikken te constateren, dan kunnen wij stoffen afzonderen, planten drogen en afzonderen, zelfs vloeistoffen doen bestralen en afzonderen en daardoor deze emotie-wekken eigenschappen bewaren, ook buiten de periode waarin zij natuurlijk voorkomen.

Dit is zuiver magie. Het is niet redelijk, maar het werkt. En zo ik dit weet, kan ik nog verdergaan en zeggen: Het is mij dus mogelijk om de eigenschappen, die normalerwijze alleen zouden optreden bij b.v. volle maan of bij een bepaalde conjunctie Mars-Saturnus-Zon, op elk willekeurig ogenblik, zij het in zwakkere mate, te trekken uit de daarvoor speciaal bewaarde materialen. Heksenzalven en vele recepten van oude halve magiers (zelfs Paracelsus) benutten deze kwaliteiten. Nu weet ik wel, dat u natuurlijk niet van plan bent zo'n hele kruidenkamer aan te leggen en dat het voor u misschien heel erg moeilijk is om alles nu precies na te gaan. Maar als u een bepaald voorwerp als gelukbrengend ziet en een bepaalde constellatie voor u als gelukbrengend beschouwt, zou het goed zijn juist in deze periode het voorwerp bloot te stellen aan het .sterrenlicht en het daarna verborgen te dragen. Dit is grof bijgeloof vanuit wetenschappelijk standpunt, maar in het occultisme betekent het een versterking van werkingen en waarden. Als u een bepaalde eigenschap kennelijk beter bezit bij wassende of bij afnemende maan (noemt u maar iets en u wilt die eigenschap ook op andere tijden kunnen ontwikkelen, dan is het misschien juist u te realiseren op welke wijze u iets van die situatie kunt bewaren. Onthoud daar bij:

Afsluiting voor bijkomende invloeden dient over het algemeen te geschieden door het voorwerp te bewaren zo goed mogelijk afgesloten van de lucht, volledig afgesloten van licht en - indien even mogelijk - gewikkeld of gehuld in t.a.v. statische electriciteit tenminste met één tussentrap verschillende materialen: b.v. ivoor, zijde en glas. Drie verschillende materialen; tezamen kunnen ze een redelijke afscherming vormen. Ik kan u niet precies verklaren waarom; dat zou te ver voeren. Maar het blijkt, dat u die dingen kunt doen.

Wat kunnen wij uit dit korte lesje nu nog meer aan praktische regels halen.

1. Geloof niet in de lotsbepalende werking van uw horoscoop maar realiseer u, dat zij wel degelijk uw emotionele reactie op de feiten kan aanduiden.
2. Realiseer u, dat voor u gunstige omstandigheden vaak te fixeren zijn zelfs in memento's; maar in het bijzonder-door daarvoor speciaal bestemde materialen te isoleren. U kunt dan de gewenste invloed, zij het in zwakkere mate, voor uzelf later wekken en uw eigen afstemming veranderen.
3. Bij het benaderen van anderen dient u rekening te houden met hun reactie. Het kennen van de geboorte-horoscoop zal u misschien niet alles zeggen omtrent het karakter, maar het zal u wel een grote aanduiding geven in de richting van de emotionele reactie en daarmee van vele psychische processen. Door hiermede rekening te houden kunt u op de juiste momenten altijd goede resultaten verkrijgen.

Voor dit laatste geef ik dan nog een klein voorbeeld.

Laten wij aannemen, dat u handelsreiziger bent of mijnentwege docent of iets anders. U krijgt in uw beroep met mensen te maken. Indien u in staat bent om ongeveer uit te maken welke mensen voor bepaalde constellaties, gevoelig zullen zijn, dan kunt u ook op die momenten voor die mensen een zo groot mogelijke invloed vormen en zult u, indien u zelf binnen deze constellatie nog voor u gunstige eigenschappen kunt opwekken, zelfs de ander gedurende deze periode kunnen domineren. Het is hierdoor dus mogelijk voor de handelsreiziger om meer te verkopen en voor de docent om bepaalde punten dieper in het brein van de leerlingen te prenten en ten slotte ook een logische reactie op deze punten bij de leerlingen te bereiken.

Hiermee heb ik voor vandaag mijn lessen beëindigd. Ik ben mij ervan bewust, dat dit 2e. deel summier is en vele punten onaangeroerd laat. Voor degenen, die zich over dit gebrek aan ontwikkeling van theorieën zouden willen beklagen, verwijs ik naar de titel van de cursus.

GEESTEN

De voorstelling van de mens over de wereld van de geest is wel wat vreemd. Hij denkt eraan als een wereld, waarin allemaal levende wezentjes zijn. Meestal wezentjes, die je niet kunt zien en pakken; die allerhand macht hebben, welke de mens niet bezit en waarvoor je moet uitkijken, zelfs indien zij goed zijn. Deze voorstelling is natuurlijk een teruggrijpen naar het oude natuurgeloof van de mens, waarin hij overal onbekende krachten zag en die zonder meer persoonlijkheid toekende. Maar als wij het wezen van de z.g. geesten nader gaan ontleden, dan komen wij tot de conclusie, dat er zijn:

- a. werkelijke persoonlijkheden;
- b. z. g. schijn-persoonlijkheden (restanten van werkelijk bestaand hebbende persoonlijkheden op een bepaald vlak);
- c. z.g. gedachtenbeelden;
- d. z.g. projecties, die voor een kort ogenblik kunnen bestaan;
- e. z.g. natuurgeesten of elementalen, die in hun vorm meestal door de mens worden bepaald en in hun wezen door de levenskracht van de wereld, waartoe zij behoren.

In het occultisme krijgen wij met die geesten altijd weer te maken en daarom is het misschien wel goed om juist voor het verkeer met geest en geesten een paar eenvoudige regels te geven en een paar conclusies te trekken.

1e regel: Elke werkelijke persoonlijkheid, die door de mens als geest wordt aangesproken, heeft feilen en mogelijkheden. Hij kan op bepaalde gebieden sterker zijn dan de mens, op andere gebieden zal hij steeds zwakker zijn. Er is dus in dit geval een andere reeks waarden in de geest aanwezig, maar niet noodzakelijkerwijze grotere krachten of mogelijkheden.

2e regel: Elke geest, die niet werkelijk bezield is, kan door alle waarden, waarin een wil en een denken bestaat, worden bezield. De z.g. "schil" of schijnvorm kan dus zowel door uzelf worden bezield - ook als u het niet weet - als door ieder ander. Het betekent, dat contacten met de geest, voor zover het openbaring betreft, zeer zeker contrôle behoeven.

3e regel: Alle z.g. natuurgeesten zijn voor hun vorm-eigenschappen en optreden grotendeels afhankelijk van het beeld, dat u zich ervan maakt. Indien u dus met natuurkrachten wilt werken, zult u eerst een beeld daarvan moeten ontwerpen.

Nu een paar eenvoudige conclusies: Een werkelijk contact met de geest kan alleen bestaan volgens de mentale waarde. Een geest kan dus alleen datgene uitdrukken, wat volgens het verstandelijk denken en vermogen van de mens uitdrukbaar is. Het wil verder zeggen, dat elk contact met een geestelijke wereld beperkt is; dat visioenen b.v. nimmer volledig juist kunnen

worden uitgelegd; en dat geen enkele uitspraak van een geest als absoluut bindend mag worden beschouwd.

De mensen, die in spiritisme e.d. met de geest in contact komen, moeten dus heel goed begrijpen, dat hetgeen belangrijk is, niet uit die geest zelf voortkomt. Wat wordt medegedeeld, is steeds een hergroepering van menselijke waarden, waarbij de groepering van de geest kan uitgaan, maar het besef en de reactie altijd in de mens zelf moeten liggen.

Als het een kwestie wordt van helderziende waarnemingen e.d., moet u er altijd aan denken dat u zelf het beeld kunt maken dat u of een ander bij u waarneemt.

Hier heb ik dan nog enkele persoonlijke commentaren aan toe te voegen.

Indien u de geest op enigerlei wijze gebruikt, contact ermee heeft of uit de geest iets ontvangt, dan is dat wel iets van uzelf, maar het is iets, dat u niet beseft. Contact met de geest betekent voor de mens een vergroting van zelfkennis.

Alle occulte werkingen (dus de op aarde kenbare resultaten van een contact met de geest zullen tenminste mede vanuit de mens zelf worden veroorzaakt. En dat houdt in, dat - als u genoeg weet - u in de meeste gevallen de geest niet nodig heeft om iets tot stand te brengen. De geest treedt op als vervanging van de hiaten in uw eigen bewustzijn.

Verder vind ik het ook wel aardig erop te wijzen, dat de meeste mensen van de geest een soort vraagbaar en klaagmuur maken, waartoe zij zich steeds wenden, wanneer zij in zich de erkende noodzakelijke oplossingen onaanvaardbaar achten. Als zij dan doen wat zij willen, geven zij daarvan de geest de schuld; en als het dan verkeerd uitloopt, dan hebben zij de geest verkeerd begrepen of de geest heeft daarmee een bijzonder diepe bedoeling. Geef u a.u.b. niet aan dergelijke idioterie over, Realiseer u, dat u altijd zelf moet beslissen; dat de geest, of het contact met de geest, een toelichting kan betekenen op die delen van uw bewustzijn, waartoe u nog niet direct toegang heeft, maar dat het in feite grotendeels daarbij blijft.

Dan over de kracht van de geest. De geest heeft kracht, dat is zeker waar. Maar die kracht is op aarde door de geest zelf over het algemeen niet volledig hanteerbaar en bestuurbaar. Er is altijd menselijk bewustzijn en menselijke tussenkomst voor nodig om vanuit de geest iets op aarde te doen. Indien u dus bepaalde werkingen uit de geest ontmoet, die u niet leuk vindt, dan moet u daarvan eenvoudig afstand nemen en zij houden vanzelf op.

Nu kom ik aan het punt natuurkracht en natuurgeesten, dat vandaag schijnbaar nogal belangrijk was. Daarvan moet u dit onthouden:

Als u verwacht, dat een watergeest u kwaadaardig gezind is, dan is waterschade bijna niet te voorkomen. Maar waarom zou u aannemen dat de elementen u, juist u, vijandig gezind zijn? Waarom zoudt u aannemen, dat de krachten der natuur, die de vitaliteit van de aarde uitdrukken, strijdig zijn met uw werkelijke belangen en behoeften? Indien u aanneemt, dat de natuurverschijnselen en de daarin lovende krachten een bevestiging vormen van al hetgeen er in u leeft, dan zult u ontdekken, dat die natuurkrachten u voortdurend helpen en steunen. Het is hier niet het ingrijpen van elementale of natuurkrachten wat bepalend is, maar de houding, die de mens aanneemt ten aanzien van het element.

En nu heb ik zo even ook gesproken over schijnvormen. Als u een vorm opbouwt van b.v. een aardmanneltje of een feetje, dan moet u niet aannemen, dat die in feite zo bestaan. U schept het beeld. Als u het scherp genoeg heeft gemaakt en u associeert het met een element, kan Voòr u een deel van de levenskracht van het element binnen die vorm worden uitgedrukt. Daar het beeld een schepping van uzelf is, is een verstandelijk contact voor u mogelijk, zelfs met elementaire en elementale krachten, waarin feitelijk geen redelijk vermogen bestaat. Het is n.l. de harmonie van het beeld met het element, waardoor een weergave van de eigenschappen van het element op redelijke wijze mogelijk wordt.

Hetzelfde is het met de beheersing van elementale krachten. Als ik mij voorstel, dat een bepaald geestje in staat is om de trapnaaimachine te laten lopen (ik neem dit `voorbeeld,

omdat iemand, die nogal veel wist van geestelijke zaken dat inderdaad heeft gedaan.), dan moet u begrijpen dat de mens, die

- a. een natuurkracht voor zich concreetiseerde en dus voor zichzelf mentaal bereikbaar maakte door er een vorm aan te geven, en
- b. die-kracht op een bepaalde manier richtte door zijn wil, daarmee inderdaad die kracht als energie kon gebruiken op elk stoffelijk vlak, dat met de voorstelling en de kracht van de aarde zelf in overeenstemming was.

Vandaar dat Helene Blavatsky natuurgeestjes in haar dienst had, die veel voor haar opknapten. En dit brengt ons weer een stap verder in de richting van het juiste beeld van de geest:

Als ik bang ben voor de geest - of het nu een echte of een namaakgeest is - dan zal die geest altijd verschrikkelijk zijn. Als ik niet bang ben voor een bepaalde geest, dan kán die geest niet verschrikkelijk zijn. Als ik niet bang ben voor iets, overheers ik het; en ik kan dus wel het andere aantasten, maar het kan mij niets doen. De beste verdediging tegen al hetgeen je in de geest als onaangenaam of onjuist ervaart, is dus:

- a. er niet bang voor te zijn;
- b. proberen je die werking of kracht voor te stellen als iets, wat voor jou werkt. Het resultaat zal dan vaak zijn, dat bepaalde krachten uit de natuur en zelfs uit de geestelijke werelden (entiteiten) u werkelijk helpen.

Als je met de geest bezig bent, dan komt je natuurlijk voor die bekende warwinkel van voorstellingen t.a.v. de geest te staan. U weet wel,. In de Islam hebben ze de houri's; en aangezien sex in het christendom zondiger was, hadden zij daar succubae e.d. Hier werd dus - en dat is zeer interessant om na te gaan - een geestelijke vorm gegeven aan primair menselijke instincten en behoeften. Is het dan zo vreemd om aan te nemen, dat juist in het contact van de mens met de geestenwereld de mens vele geesten zelf opbouwt en vormt, die niets anders zijn dan een weergave van zijn eigen behoeften en tekortkomingen? En hebben we dat eenmaal aanvaard, dan weten we dat de oplossing voor alles, wat met de geestenwereld verband houdt, in onszelf ligt. .

Dan kunnen wij doorgaan in de richting van het z.g. magische, waarbij de een of andere magiër, die b.v. Piet Jansen heet, maar zich misschien Adalbertus Magnus noemt, de geest van de een of andere duivel uit de diepste hel bezweert om daarvan bepaalde gegevens te verkrijgen of hem taken op te dragen. Wat is daarvan waar?

Een geest uit het duister oproepen is uit de aard der zaak wel mogelijk, maar de gestalte en de eigenschappen van die geest en ook de kracht, welke in die geest schuilt en van haar uitgaat, worden niet bepaald door de geest zelf. Ze worden bepaald door de voorstelling van de magier. -Dat wil dus zeggen, dat onze vriend Piet in feite zelf uitmaakt, of precies dezelfde kracht onder dezelfde omstandigheden optreedt als een zingende en weldoende engel of als een verschrikkelijke en als het even kan ook hem verterende demon. De verschillen in de werelden van de magie worden gemaakt door de mens. En aangezien ze door .de. mens worden gemaakt, zijn alle verschillen in de menselijke en menselijk-magische benadering van de geestenwereld te herleiden wederom tot de stoffelijke behoeften en angsten van de mens. Wie dus de werkelijke wereld van de geest wil zien, zal zijn begeerten en angsten moeten overwinnen. Wie slechts met begeerten tot de geest gaat, wordt over het algemeen in de vorm van de geest geconfronteerd met zijn angst, omdat zijn begeren de onderbewuste uitdrukking is van zijn angsten. Wie vol angst tot de geest gaat, ziet daar hij in die angst ook zijn begeerten vreest - de geest als de uitdrukking van zijn begeerten. Wat natuurlijk heel erg jammer is voor mensen, die zo ontzetten geleden hebben onder de bezoeken van de duivel. Zoals meneer de pastoor van Ars of Antonius (dat was ook zo'n mooie) en andere kluizenaars en anachoreten, die de duivel maar steeds zagen in allerlei liederlijke gestalten. Uw conclusie kunt u hier zelf trekken.

Maar als ik niet vrees en niet begeer, dan ben ik neutraal, in zoverre het de vormende werking betreft. Wat ik dan concipieer, is de werkelijke uiting van de geest, voor zover ik die kan

bevatten. Om de waarheid van geest en geestelijke krachten te benaderen, moet je zonder begeerte of angst de indruk van de geest opnemen. De weergave zal dan nimmer het volledige wezen van die geest geven, maar wel alle aspecten, waarmee je bewust nog harmonisch kunt zijn.

En dat wordt aardig. Want als ik geestelijk een operatie nodig heb (nu ja, voor een ander natuurlijk), dan is het voldoende mij voor te stellen, dat een geest

a, een arts is;

b. de operatie kan uitvoeren;

c, over het nodige instrumentarium beschikt;

d. daarbij geen feitelijk stoffelijke beschadiging tot stand behoeft te brengen.

Deze voorstelling bepaalt de wijze, waarop de kracht uit de geest, al dan niet beziel, in verschijning treedt. Heb ik nu bovendien nog contact met een werkelijke entiteit in de geest, dan zal deze haar gevoeligheden toevoegen aan het door mij geprojecteerde beeld en daardoor werkelijk instaat zijn iets te volbrengen, wat ik dan bij gebrek aan beter en met mijn verstand later als "geestelijke operatie" zal omschrijven. Hier is dus helemaal geen sprake van het goede doktertje in de geest, een soort "goed heertje", dat als boete voortdurend magen opensnijdt, nierstenen verwijdert en andere pulkerige bezigheden verricht, die voor geesten geloof ik niet attractief zijn. U kunt dan dat beeld vervangen door het begrip van een altijd aanwezige kracht, die in deze vorm altijd kan optreden, zolang u daaraan de nodige eigenschappen toekent. En dan kom ik weer tot enkele conclusies;

1. De voorstellingswereld van de mens. is niet alleen bepalend voor de vorm, waarin de geest optreedt, maar ook voor de resultaten, die het optreden van de geest in de materie eventueel kan hebben.
2. De kracht, die door de mens aan een bepaalde geest wordt toegekend, is bepalend voor de kracht, die deze werkelijk bezit.
3. Daar hierbij de fantasiewereld een grote rol kan spelen, is het belangrijk om - althans wat de resultaten en ontwikkelingen betreft - zo dicht mogelijk bij de bekende werkelijkheid te blijven. En ook dit is, gezien het voorgaande, volledig logisch.

Nu zullen er heel veel mensen zijn, die mij gaan aanvallen en zeggen: Hoor eens, waarde vriend, je hebt mij nu verteld, dat die geest in feite niets is en niets kan. Maar dat is niet waar. De geest bestaat volkomen reëel. Zij heeft haar eigen wereld, waarin zij een eigen persoonlijkheid heeft. Die persoonlijkheid kan. zij beter uiten, naarmate de mensen neutraler tegenover die geest staan. Om u een voorbeeld te geven.

Wanneer ik met u kom spreken, gebeurt het wel eens dat men van mij niets anders verwacht dan flauwiteiten. Het wordt dan voor mij zeer moeilijk om nog enig ter zake doend antwoord te geven of enig terzake doende opmerking te maken. Het zijn uw verwachtingen, die mij in mijn mogelijkheden beperken. Ik heb wel een wil, maar in die wil zit toch altijd de noodzaak tot een zekere overeenstemming met u; zonder dat kan ik niets bereiken. Voor u geldt precies hetzelfde, als u naar de wereld van de geest wilt gaan of daarnaar uitreiken.

U kunt in de wereld van de geest alleen datgene van uw menselijke wereld tot uiting brengen, wat door de geest wordt aanvaard en toegelaten. In feite zijn onze werelden dus nogal van elkaar gescheiden.

Het resultaat van dit alles heeft u vaak kunnen meemaken op menige bijeenkomst. U heeft het in menige les kunnen lezen. De ernst, waarmee u zelf de zaak benadert, de aandacht, die u heeft, de verwachtingen, die u koestert zelfs, zijn mede bepalend voor de resultaten, die u krijgt. En dan zegt men wel eens, dat het de schuld is van de geest, als het dan tegenvalt. Maar in 9 van de 10 gevallen is het uw eigen schuld. Dit is niet om een verantwoordelijkheid af te schuiven, maar het is om duidelijk te maken welke verhoudingen er bestaan tussen de werelden van stof en geest.

En toch weet u ook allemaal, dat u met die geest ergens verbonden bent. U kunt op de geest een beroep doen en zij zal u vaak helpen. Hoe zit dat dan?

U heeft iets verloren. Indien u onderbewust wel weet waar het is en bewust niet, kan de geest daarvan gebruik maken hetzij door u een impuls te geven, waardoor u zich in de juiste richting beweegt en daar zoekt., hetzij door u de herinnering te geven.

Wanneer u geestelijke hulp nodig heeft en u zoekt in de geest zekerheid, een zekere stabilisatie, dan geeft u daarmee de geest, die u aanroept (of dat nu God is of Ome Jaap, die :1-10 jaar over is) de gelegenheid om u die rust te geven. Dus, begrijp het heel goed: de geest kan in feite voor u alleen datgene doen, waartoe u de geest machtigt en haar de middelen ertoe geeft.

Dan zult u zich afvragen wat wij op aarde zo druk doen met b.v. de Witte Broederschap? Dat is ook werk van de geest.

In de eerste plaats zijn er mensen op aarde, die zich van de opzet van de Witte Broederschap volledig bewust zijn. Hierdoor is er dus reeds een verbinding geschapen. Zonder die mensen zou het veel moeilijker zijn.

In de tweede plaats kunnen wij gebruik maken van de gedachten en verlangens van de mensen, die - bewust of onbewust - daarbij een beroep doen op hun God of de geest; op de hulp van niet-stoffelijke krachten. Door die hulp te geven in overeenstemming met ons eigen wezen en daar, waar de mens in zijn verwachtingen voor ons niet harmonisch is, weg te blijven (wat dus heel natuurlijk gebeurt, kunnen wij inderdaad invloed uitoefenen.

Nu ga ik het geheel samenvatten in een stelletje korte en naar ik hoop ook praktische regels:

1. Doe zoveel mogelijk alles zelf zonder de geest. Door dit te doen bereikt u een innerlijke gesteldheid en eventueel kennis, waardoor in noodgevallen de geest u inderdaad kan helpen. U verschaft dan de geest de middelen ertoe.

Iemand, die niet heeft leren lopen, kan nooit het uithoudingsvermogen tot lopen uit de geest krijgen. Iemand, die voortdurend loopt, heeft reserves en kennis omtrent de lichaamsprocessen in zich, waardoor de geest hem kan helpen langer, beter en harder te lopen.

Dit geldt ook zowel t.a.v. leren als van wat anders.

2. Ga ook bij uw studie van de geest en uw werken met de geest uit van uzelf. Baseer uw werken zoveel mogelijk op stoffelijke condities en omstandigheden en eerst wanneer uw mogelijkheden uitgeput schijnen, doe dan een beroep op de geest en de krachten uit de geest.
3. Maak u niet te veel en te concrete voorstellingen van geesten en geestelijke krachten. Indien u dit doet, scheidt u ze zelf; en veel van hetgeen zij voor u betekenen - ook wanneer dat lijden of tegenwerking is - wordt uit uw eigen levenskracht genomen. Door een zo klein mogelijk voorstelling en een zo neutraal mogelijk beroep op de geest zijn de beste resultaten te verwachten.
4. Besef, dat u in de materie een zekere mate van vrede moet bereiken om de werkelijke, de bezielde entiteiten, die in hogere sferen bestaan, te kunnen ontmoeten. Als u een Meester meent te hebben en u bent onevenwichtig, dan heeft u daarmee reeds gezegd dat u geen Meester hebt, maar slechts een projectie van uzelf. Innerlijke evenwichtigheid, levensaanvaarding, bewust streven betekenen, dat contact met hogere werelden mogelijk is en dat die hogere werelden juist door uw eigen activiteit en streven in uw eigen wereld kunnen helpen om bepaalde resultaten te bereiken.

DE VIER ELEMENTEN

Vier zijn de richtingen, waaruit de winden waaien. Vier zijn de krachten, die men zich voorstelt als grondbestanddeel van het bestaan, van de aarde, van de wereld en zelfs van het eigen ego. Vier zijn steeds de krachten, die men elementen noemt. Grondstoffen. Maar de grondstoffen hebben geen zin en geen waarde; indien er niet een vijfde element aanwezig is. Want zelfs in de oude indeling der elementen is er boven de vier de ether, de levende Kracht, die alles doordringt. Zo moeten wij beseffen, dat de elementen - t.o.v. elkaar in evenwicht zijnde - de ether zo volledig mogelijk tot uiting brengen, maar in hun onevenwichtigheid niet kunnen bestaan, indien de kracht van de ether, de werkelijke levenskracht, er niet is om zelfs hun strijd en geschil mogelijk te maken. Indien u de tegenstellingen met elkaar in overeenstemming brengt of tijdelijk gelijkschakelt, dan zal de waarde van de levenskracht sterker spreken. Indien u de tegenstellingen ziet als een voortdurende strijd, dan zult u misschien de strijd ondergaan en daardoor de levenskracht niet erkennen, die toch aanwezig zal blijven, altijd. Want boven de elementen staat de Kracht van alle bestaan en alle leven, die wij de goddelijke Kracht, het goddelijk Licht of zelfs het scheppend Woord noemen. Het is deze Kracht, die wij ook in de materie, in de materiele wereld en in de tegenstellingen van de mens zelf voortdurend geopenbaard zien. Het besef van deze openbaring als beslissend en niet de houding, de relatie, de werking van de elementen op zich, maakt de mens tot een bewust wezen, dat ontsnapt aan een al te elementaire gebondenheid aan de elementen. Een bewust burger van een Groot-Kosmische wereld, die zelfs in de materiële elementen het Groot-Kosmisch besef voortdurend uitdrukt en in de beleving daarvan de elementen voortdurend herleidt tot een juist evenwicht in een strijd, die uiting geeft aan de goddelijke Kracht, die in hem wordt beseft.

LES 7 - STRALINGEN

Hoofdstuk XIV

Stralingen komen in de natuur op vele wijzen en met vele verschillende mogelijkheden en eigenschappen voor. In de magie hebben wij in de eerste plaats te maken met de uitstraling van dode en levende stoffen. Ik zal hier enkele voorbeelden geven waarbij ik uitdrukkelijk opmerk, dat de gegeven afstanden en afmetingen slechts ongeveer benaderd zijn. Ik stel:

Als wij een stuk metaal hebben, dan zal de uitstraling daarvan over het algemeen kenbaar zijn als een blauwe waas en reiken tot rond 5 cm buiten het voorwerp. Is de massa zeer klein, dan zal het u duidelijk zijn dat in verhouding de uitstraling dus ook kleiner zal zijn. We nemen de uitstraling van 5 cm aan bij een minimum massa van 3 tot 4 kub. cm. Dit betekent dus, dat de werking van bepaalde krachten in het metaal, die niet onmiddellijk merkbaar is voor de mens met normale middelen, uitreikt tot ongeveer 5 cm.

Hebben wij te maken met stoffen, die door het menselijk denken zijn beïnvloed, dan is er in de eerste plaats sprake van een afwijking van 'de uitstraling zelf; en wel in die zin, dat het menselijk denken zich kan baseren op de oorspronkelijke uitstraling en - afhankelijk van de sterkte - daarbij een soort tweede uitstraling tot stand kan brengen, die van ongeveer 1 tot zelfs 60 à 70 cm kan, uitkomen boven de eigen uitstraling van b.v. het blokje metaal. Dat wil zeggen, dat de intensiteit van de gedachte, die in de materie wordt gelegd, in zeer grote mate bepalend is voorn a, de intensiteit van het daardoor ontstane secundaire stralingsveld; b. voor de afstand, waarop dit veld nog kenbaar zal zijn, gerekend vanaf het voorwerp.

In de magie werken wij met heel veel methoden van overdrachtelijkheid, waarbij wij gebruik maken van metalen, klei, was, hout; kortom, allerhande niet levende stoffen. Daarnaast gebruiken wij kristalstructuren, zoals b.v. edelstenen, half-edelstenen., etc. Eik van deze stoffen heeft een eigen stralingsveld. Voor hout is dat over het algemeen een bleekrood en eveneens met een afstand van ong. 6 cm bij een minimum van, 3 kub, cm. Voor steen is dat iets minder.

U zult dus begrijpen, dat wij bij deze ingelegde spanningen ervoor kunnen zorgen, dat de materie onze gedachten. a, vasthoudt; en b, kenbaar maakt tot op een bepaalde afstand buiten het behandelde voorwerp. Wat is hiervan eigenlijk de achtergrond?

Alles, wat in de materie bestaat, heeft wat men noemt een eigen aura, een eigen uitstraling. Indien die uitstraling als basis wordt genomen, kan op grond van de energie van die uitstraling een tweede, nu door de gedachte en dus vrij te moduleren, uitstraling worden veroorzaakt. De geaardheid van de materie zal ongetwijfeld bepalend zijn voor de wijze, waarop de energie wordt opgenomen, de aard van de energie die wordt opgenomen en de wijze, waarop die uitstraling plaats vindt plus de duur daarvan.

Wij geven voor de witte magie de voorkeur aan edele metalen, waaronder goud, platina en zilver (een redelijk zuiver zilver van het grootste belang zijn. Deze metalen nemen weliswaar de kracht niet zo onmiddellijk op, maar zij behouden de secundaire uitstralingswaarden gedurende lange tijd. Zij hebben niet de neiging, zoals b.v. lood, zink of tin, om de kwaliteit van de ingelegde straling langzaam te verdoezelen.

Een metaal, dat eveneens bruikbaar is om daar krachten in te leggen, die niet al te snel vervagen en hun betekenis veranderen, is messing. Messing (koper wordt ook wel gebruikt voor het maken van z.g. siderische pendels. Dat is duidelijk, als u weet dat het hier weer gaat om een straling, die zuiver kan blijven en die dus niet snel vervormt. Een redelijk snelle opname, sneller dan bij edele metalen, is bij messing van goede kwaliteit verzekerd.

Practische conclusies: Alle gebruiksvorwerpen absorberen uw denken. Alle gebruiksvorwerpen hebben een eigen straling. Naarmate die straling zuiverder is, zal meer

van uw gedachtenkracht worden geveerd, voordat het voorwerp de zaak weerspiegelt. Maar dan zal het ook gedurende zeer lange tijd teruggeven wat u erin heeft gelegd. Wees daarom voorzichtig met het hanteren van metalen, wanneer u in een toestand van melancholie bent. Het is bijna zeker, dat koperen voorwerpen (in mindere mate ook tinnen voorwerpen) een zeer sterke reflectiewaarde voor u hebben, waarbij het messing ongeveer een half jaar de ingelegde emotie blijft terugstralen en uw stemming dus kan aantasten. Edele metalen kunnen dit nog veel langer doen. Indien u perioden van grote neerslachtigheid heeft of grote drift, probeer dan zo snel mogelijk andere, even sterke gedachtenwaarden uit te stralen in de nabijheid van uw gebruiksvoorwerpen,

Een tweede punt, dat hierbij van belang is: Als ik een overdrachtsvoorwerp gebruik, dat alleen maar voor een korte tijd werkzaam behoeft te zijn, dan zal ik de voorkeur geven aan gebakken aardewerk; en wel bij voorkeur nog uit porseleinaarde vervaardigd. Hier is nl. de opname betrekkelijk groot. De afgegeven energie is tamelijk sterk, zij heeft een redelijke reikwijdte buiten het voorwerp en verdwijnt betrekkelijk snel. Een emotie van normale inhoudswaarde zal, ingelegd in een porseleinen voorwerp met een normale uitstraling van 5 cm, een uitstralingsgebied van die emotie hebben van ongeveer 30 cm en zal - alweer bij een gemiddelde sterkte van de ingelegde impuls - na ongeveer 3 à 4 weken verdwenen zijn. Grof aardewerk en z.g. kleisteen houden weliswaar de invloeden langer vast en stralen ze dus ook langer uit, maar hun uitstralingswaarde is kleiner. Wij kennen daarbij de z.g. vertroebelende en imitatieve elementen, waardoor de eigen uitstraling van de steen bepalend wordt voor de reflex, die wordt gewekt. Willen wij iemand op korte termijn helpen, dan is vaak het in intense concentratie hanteren van een stukje steengoed voldoende om een tijdelijke uitstraling in diens omgeving te verzekeren.

U zult begrijpen, dat we dit voor allerhande dingen kunnen toepassen: gunstige suggesties bij genezing; blijmoedigheid scheppen; een tegenhanger scheppen voor bepaalde onevenwichtigheden van het karakter. Het is echter niet aan te raden zeer gespecialiseerde indrukken vast te leggen in voorwerpen met een langere werkingsduur.

Stel, dat u gelijkmoedigheid vastlegt in een edel metaal met een behoorlijk sterke uitstraling. Stel verder, dat dit edel metaal door de persoon in kwestie bij zich wordt gedragen. Gedurende de eerste paar maanden is de werking absoluut gunstig. Maar nu zich eenmaal - - dank zij deze inwerking -een innerlijk evenwicht heeft hersteld, komt door het voortgaan van de inwerking een onverschilligheid tot stand, die in eigen leven - geestelijk zowel als stoffelijk grote nadelen kan meebrengen. Daarom zij uitdrukkelijk gewaarschuwd voor gespecialiseerde tendensen, afgestemd op bepaalde personen. Het is dan raadzaam om daarvoor edele metalen te gebruiken. Gebruikt men messing, dan moet men zeker weten dat deze invloed toch wel een half jaar tot 9 maanden gewenst is.

U begrijpt, dat al die uitstralingen weinig invloed zullen hebben, indien er in de mens niet iets is, wat daarvoor ontvankelijk is. Wij kennen bij de mens de eigen aura. Hiervan zeggen wij, dat de werkingswaarde van de z.g. stoffelijke aura gemiddeld 40 cm buiten het lichaam uitsteekt. Onder invloed van b.v. sterke statische ladingen krimpt. dat in tot ongeveer 20 cm; maar bij een compensatie zal tijdelijk dan ook een uitbreiding tot 50 á 60 cm kunnen geschieden.

Deze eerste uitstraling of eerste laag behoort geheel tot het lichaam. Zij is zuiver fijn-stoffelijk. Alle inwerkingen daarop worden in het lichaam gereproduceerd. Omgekeerd zullen in deze laag van de aura alle in het lichaam plaats hebbende werkingen kenbaar kunnen zijn. In tegenstelling tot dode stoffen, waar we spreken van een vaste kleur van de uitstraling, is er bij de mens wel sprake van een vaste grondkleur (vaak blauw, in andere gevallen geelachtig), maar wij weten dat hier zeer sterke kleurveranderingen kunnen optreden en dat deze kleurveranderingen door de mens bewust kunnen worden beïnvloed.

Buiten deze z.g. eerste laag komt een tweede laag van de aura, die door het denken en het bewustzijn wordt veroorzaakt. Indien wij aannemen, dat de eerste laag bij een persoon, gezien diens vitaliteit, ongeveer 40 cm is, dan mogen wij aannemen, dat de reikwijdte (vanaf het lichaam gemeten voor de tweede laag van de aura kan gaan tot 80 a 90 cm. Alles, wat binnen

deze laag komt, kan voor een gevoelig iemand een directe beïnvloeding van zijn denken betekenen, ook als dit niet bewust wordt verwerkt.

Den kennen wij nog de z.g. zuiver geestelijke werkingen. Bij de zuiver geestelijke werking krijgen wij een zeer sterke uitstraling, die echter regelmatig tot bijna nul terugvalt. Er is hier dus geen sprake - zoals in beide voorgaande gevallen - van een tamelijk vaste straling, die een bepaalde afstand gedurende langere tijd beheerst. Er is sprake van een voortdurend uitbreken van gevoeligheidsspitsen op geestelijk terrein, die doen denken aan de enorme uitschieters, die we in de corona van de zon zien. Laaiende vlammen „olie soms 3 h q, meter - in enkele gevallen zelfs meer - van het lichaam verwijderd actief kunnen zijn.

Deze derde laag is niet te beschouwen als fijn-stoffelijk. Zij bevat eerder iets, wat vergelijkend gesproken energie is van elektrische of eventueel magnetische geaardheid. Hierdoor is dan ook niet een directe inwerking op een ander of op iets anders mogelijk, maar wel een tijdelijke beïnvloeding van alle bewustzijns- en levensprocessen. Waar geen leven is, heeft deze geestelijke uitstraling weinig of geen betekenis.

U zult begrijpen, dat het gebruik maken van een geladen voorwerp dus bijzonder belangrijk is, indien wij zeker zijn dat dit zich regelmatig in de buurt van de persoon bevindt; en wel zo, dat het tenminste binnen het tweede stralingsveld (de tweede laag van de aura aanwezig is. Hier immers ontstaan directe contacten en zijn directe beïnvloedingen mogelijk. Daarbuiten zijn er wel enkele inductieve werkingen vast te stellen, maar de intensiteit en betrouwbaarheid daarvan is veel minder dan die, welke door een direct contact van beide uitstralingen tot stand komt.

Hier volgen weer enkele eenvoudige conclusies.

Indien ik mij bevind in een omgeving of bij een persoon, die mij niet sympathiek is, moet ik rekening houden met de gemiddelde uitstraling van de persoon, het voorwerp of de omgeving. Ik zal mij dus voor iemand, die mij werkelijk irriteert, trachten te houden op een afstand van ongeveer 2 meter. Immers, beider uitstraling kan ongeveer 80 cm uit het lichaam komen. Op deze wijze ontstaat een hiaat en zal de onderlinge beïnvloeding zeer gering blijven. Is de afstand echter 1 meter, dan heeft men schijnbaar wel afstand bewaard t.o.v. de ander, maar in feite wordt men door diens aurale werkingen en speciaal gedachtenwerkingen zeer sterk beïnvloed.

Uitwisseling van krachten, het aftappen van krachten, het wekken van impulsen is op deze wijze mogelijk. Indien er personen zijn, door wie u zich zo nu en dan "leeggezogen" voelt, dan is het dus raadzaam om zoveel mogelijk een afstand van ongeveer 2 meter tussen deze persoon en uzelf te handhaven. Ook zonder verdere afscherming bent u dan tamelijk zeker, dat er geen grote kracht aan u kan worden onttrokken.

Het is daarnaast natuurlijk ook interessant te weten wat wij zelf kunnen doen. Want zo goed als wij afstand kunnen houden en daardoor de werking van bepaalde stralingen kunnen verminderen, evenzo kunnen wij ongetwijfeld ook iets naar ons toe halen.

Als ik wil psychometreren (d.w.z. de gedachteninvloeden, hechtend aan één bepaald voorwerp, wil aflezen en daarbij zoveel mogelijk concrete gedachten of beelden wil ontvangen), dan is het logisch, dat ik dit voorwerp op een afstand breng van minder dan 40 cm van mijn lichaam. Daar ik bovendien een zo direct mogelijke reeks zenuwimpulsen wens te ontvangen, is het eveneens logisch, dat ik daarbij de plaatsing van het voorwerp kies in de buurt van een van mijn chakra's of - zo u wilt - zenuwcentra, zenuwknooppunten. Bijzonder voor psychometrie geschikt is voor degeen, die overigens nog niet van geestelijke waarden bewust is, de zonnevlecht; voor degeen, die een geschoold concentratie- en denkvermogen heeft, is ook heel vaak het voorhoofschakra geschikt; terwijl voor degenen, die het van inspiratief en impulsief spreken moeten hebben, het in de buurt van het keelkop-chakra houden de meest gunstige resultaten oplevert.

Indien ik bepaalde krachten wil ondergaan, is het eveneens duidelijk, dat ik hiertoe een zeker contact moet zoeken. Een dergelijk contact zal dus altijd moeten bestaan uit tenminste het raken van de aura's. Indien het gaat om meer mentale en misschien ook emotionele waarden,

is de gemiddelde afstand van 1.50 à 1.60 m. net voldoende om dit contact mogelijk te maken. Gaat het echter om meer stoffelijke waarden en begrippen of om iets wat men meer concreet moet uitdrukken, dan zal rekening moeten worden gehouden met een afstand van hoogstens 70 om onder normale omstandigheden. Dan immers is contact voldoende mogelijk. Men zal dan in staat zijn elkander beter aan te voelen beter af te lezen en ook op de ander beter kunnen inwerken.

Ik heb hier t.a.v. de aura wel enkele punten van belang aangestipt, waarmee u - indien u magisch wilt werken ten aanzien van een medemens - zeer zeker uw voordeel kunt doen. Er zijn echter aan die aurale stralingen nog vele andere aspecten verbonden.

Op het ogenblik, dat ik overga tot een concentratie op één punt en daarbij emotioneel (dit is zeer belangrijk en mentaal het andere kan uitsluiten, ontstaat er een uitschieter van geestelijke kracht. Deze uitschieter is - althans theoretisch - niet aan afstand gebonden. Op deze wijze is het mogelijk een afstand van duizend km met evenveel gemak en in dezelfde tijd te overbruggen als een afstand van tien cm.

Het zal u duidelijk zijn, dat wij deze gerichte geestelijke krachten alleen kunnen gebruiken, indien wij een ander geestelijk willen bereiken of langs geestelijke weg iets met die ander tot stand willen brengen. Spreekt men over genezing op afstand, dan zal er dus altijd sprake zijn van het gericht uitzenden van een dergelijke geestelijke impuls. En dan zal elk antwoord daarop moeten uitgaan van de geest; en via de geestelijke impuls werkingen moeten veroorzaken in de eerste en tweede laag van de aura van de ontvanger. Eerst vandaaruit kan worden gedacht aan een zuiver lichamelijke inwerking.

Dat de straling van een mens ook op een andere wijze is te projecteren, vinden wij in enkele in het occultisme nogal bekende verschijnselen, als de wichelroede, de pendel, die in feiten een verlengstuk vormen van de mens zelf.

De wichelroede geeft zoals u weet een uitslag. Wat de meesten niet bekend zal zijn, is dat er zeer veel verschillende vormen van wichelroeden zijn. Wij kennen de z.g. rechtlijnige typen, bestaande uit de gevorkte hazelaartak; de z.g. lus van metaaldraad met kogels, de lus met draaihandvatten. Maar we kennen ook de speciaal afgestemde wichelroede. Daarvoor zijn vaak hele figuren van b.v. draad (men geeft de voorkeur aan koperdraad en in enkele gevallen aan aluminium) vervaardigd; en deze bezitten eveneens twee handgrepen.

Als ik zo'n voorwerp gebruik, dan laad ik dat met mijn eigen aurale krachten, maar door mijn concentratie gespecialiseerd. De uitslag, die de wichelroede geeft, behoeft dan ook niet afgestemd te zijn op één bepaald gebied; b.v. water. Het kan net zo goed gaan om gasleidingen of om de aanwezigheid van mineralen. Het kan zelfs gaan om afwijkingen in een gezondheidstoestand; dus het met de wichelroede vaststellen van zieke plekken in het menselijk lichaam en aan de hand daarvan een diagnose stellen. Eigen instelling is bepalend.

De vorm van de wichelroede is van veel minder belang dan men veronderstelt, daar het niet de wichelroede is, die ten slotte het resultaat tot stand brengt. Er zijn altijd werkingen van eigen stoffelijke aura (eerste laag) bij betrokken en verder zeer vaak de z.g. onwillekeurige spierreacties en spierspanningen. Wij zien dan ook, dat zeer geoefende mensen op dit gebied werken met de handen of met de vingers. Een van de bekende methoden om water te zoeken is, indien geen wichelroede bij de hand is, ongeveer te lopen als de klassieke voorstelling van de slaapwandelaar. met beide handen uitgestrekt. Op het ogenblik, dat een impuls wordt gevoeld, slaan de handen omhoog.

Een andere methode, vaak gebruikt als het gaat om het opsporen van voorwerpen e.d., is het spannen van twee vingers in boogvorm, terwijl de beide handen elkaar niet volledig beroeren. Men kan b.v. daarvoor de handen sluiten om de duim, met uitzondering van de wijsvingers die tegen elkaar drukken, terwijl er tussen de vuisten een kleine afstand is. Het eigenaardige is, dat hier verscheidene reactievormen mogelijk zijn, zodat zowel naar beneden als naar boven een uitslag kenbaar wordt. in gevallen, dat er een absoluut storende invloed optreedt, schijnen de beide vuisten met onweerstaanbare kracht uit elkaar gedreven worden. Hier is sprake van een mentale reactie, waarbij de eerste of fijnstoffelijke straling van het lichaam door de gedachtenenergie enerzijds worst gestimuleerd en zo het onbewuste en onderbewuste ervaren

kan reproduceren, terwijl aan de andere kant het opvangen van stoffelijke, maar ook van onstoffelijke stralingen door de projectie, die de gedachten op dit bepaalde punt leggen, op een betrekkelijk grote afstand kenbaar wordt.

Iemand, die met een wichelroede werkt, kan een gevoeligheid hebben, die voor bodemonderzoek gaat tot ongeveer 150 tot 200 m diepte; voor afstand gaat die tot ongeveer 50 m. Iemand, die met de handen werkt (afhankelijk van zijn getraind zijn en de zuiverheid van zijn instelling), kan diezelfde of zelfs iets grotere resultaten bereiken.

Het is duidelijk, dat iemand, die met de wichelroede wil werken om b.v. ziekten vast te stellen, daarmee steeds zal werken binnen de aurale straling van zijn patient. En dan is het niet goed te werken: op een afstand van meer dan 60 cm van het lichaam. Het is zelfs beter, dat men werkt op een afstand van 40 tot 50 cm, zodat men zeker is, dat eigen aurale veld - via de roede uitgedragen - zich geheel kan vermengen en daardoor zuiver kan reageren op de stralingsverschijnselen, die het lichaam van zijn patient produceert.

Hieruit blijkt dus alweer, dat we met de wichelroede heel wat kunnen doen. Toch is het wichelroede-lopen langzaam maar zeker uit de mode geraakt. Iemand, die echter iets wil zoeken en niet in staat is om dit langs normale weg te doen, kan nog steeds - zelfs als betrekkelijk weinig trilling aanwezig is - gebruik maken van de wichelroede, mits hij zich voldoende daarop weet te concentreren. Vraag u nimmer af, hoe de uitslag van de roede tot stand komt. Elke concentratie op het "hoe" en het "waarom", vermindert de kans op een goed resultaat.

Een tweede vorm, die ik reeds heb aangesneden, is de z.g. pendel. De meesten van u weten wat pendelen is, ik geloof dus, dat ik dat niet verder behoef uit te leggen. Bij het pendelen moeten we rekening houden met het feit, dat wij ons niet alleen oriënteren op eigen uitstraling, maar bovenal op eigen onderbewustzijn. Wij kunnen hierbij bepaalde eigen geestelijke en onderbewuste reacties kenbaar maken. Maar wij doen dit in de eerste plaats binnen een aardmagnetisch veld. Dat betekent, dat het bij pendelen het beste is, indien u zich op dat aardmagnetisch veld oriënteert. Keer uw rug naar het noorden; strek dus uw pendel in zuidelijke richting. Het zal u duidelijk zijn, dat pendelen berust op onwillekeurige bewegingen of - indien men bij wijze van uitzondering van een standaardophangingspunt gebruik maakt - van de impulsen in de aura, die langzamerhand die van de pendel kunnen beïnvloeden. Snelle resultaten bereikt men uit de aard der zaak meer, indien de onbewuste en onwillekeurige beweging kan worden overgedragen.

Er zijn hier enkele punten, die ik meteen voor u wil aanstippen;

Een rechte slingering, die dus van noord naar zuid gaat en terug, is een z.g. mannelijke slingering. Zij wordt doorgaans als bevestigend gezien. Een cirkel (u kunt dit het best constateren door te pendelen boven een rond voorwerp of een blad papier, waarop u een cirkel en - als het even kan - ook de noord -zuid en oost, - west verhouding heeft aangegeven), is vrouwelijk. Zij betekent gewoonlijk een ontkenning. Verder geeft zij absorberende elementen aan, terwijl de slingering gevende en dus kracht-uitstralende elementen aangeeft.

Gaan wij nu kijken wat er daarnaast nog aan figuren kan voorkomen, dan ontdekken we het volgende: Er bestaat de mogelijkheid, dat een ovaal wordt gedraaid. Een ovaal is niet bevestigend en niet ontkenkend uit de aard der zaak. Het geeft ons echter aan, dat er een complexiteit bestaat, waarin de hoofdwaarde van onze vraag of instelling weliswaar juist is, maar waarin enkele bijkomende factoren niet juist waren. Het is dan goed het punt, dat we willen uitpendelen nader te bezien en ons juist op onze vraag, dus op het antwoord dat we willen hebben, te concentreren. We krijgen dan meestal een eenvoudiger uitslag. Hierbij meet ik nog een opmerking maken:

Mensen, die zich niet al te zuiver concentreren of misschien alleen maar receptief werken, zonder dat ze met hun pendelen een tevoren gesteld doel hebben, zullen vaak een uitslag zien. Die uitslag is dan een halve draai, die zowel naar links als naar rechts kan gaan. Als u de figuur zoudt uittekenen, krijgt u zo iets als de karikatuur van een knakworstje, dat dus licht gebogen is. Meestal zien we de uitslag bij de man rechts, bij de vrouw naar links. De uitslag

t.a.v. het middelpunt is hierbij van geen belang. Aanduiding is: bevestigend. Verdere aanduiding is: grotere concentratie is noodzakelijk.

Interessanter maar gelijktijdig moeilijker wordt het, indien wij te maken krijgen met een slingering, die twee en in sommige gevallen ook meer punten omvat, draaipunten. De eenvoudigste voorstelling hiervan is een 8, waar dus voor en achter het middelpunt, waarboven de pendel zich bevindt, een aparte cirkel wordt gedraaid, welke beide cirkels met elkaar verbonden zijn door de beweging. In dit geval hebben wij te maken met een tweeledig probleem en een tweeledige ontkenning. Willen wij hieraan conclusies verbinden, dan is het (zeker voor de beginner het eenvoudigst na te gaan welke tegenstelling in de vraag of in de concentratie is bevat en een der delen uit te schakelen. Door ze achtereenvolgens te behandelen kan men met de pendel gemakkelijker een ook voor de ongeoefende mens bruikbaar resultaat verkrijgen.

Heeft u - wat in enkele gevallen voorkomt - drie, vier of zelfs meer slingerpunten, waarbij de draaiing afzonderlijk nog weer eens rond een middelpunt plaats vindt, dan lijkt het me althans voor de beginner beter om het probleem te staken, daar voor niet-deskundigen en -geschoolden geen uitleg mogelijk is; en zelfs voor geschoolden het beschouwen van het zo tot stand gekomen symbool slechts aanleiding is tot een hernieuwde formulering van gedachte en vraag.

In principe kan iedereen van de pendel gebruik maken. Het gewicht van de pendel is van weinig belang. Gebruikt men een zware pendel, dan is over het algemeen het best deze aan een kettinkje van metaal (bij een messing-pendel b.v. een koperen kettinkje; bij een edel metalen pendel een zilveren kettinkje) te gebruiken. De pendel, die men gebruikt (de beste is uit messing vervaardigd en heeft onderaan een punt, zoals het schietlood van een timmerman, zodat gemakkelijk de afwijking van de punt en daarmee ook de beweging kan worden waargenomen, kan als ze licht is ook aan een zijden draad worden gehangen. We geven er de voorkeur aan om daarvoor geen kunststoffen als b.v. nylon te gebruiken, terwijl ook katoen-(vooral z.g. geglansd of gesteven katoen minder betrouwbare resultaten geeft. De soepelheid van de draad of ketting is van groot belang. Indien u geen messing bij de hand heeft, kunt u wel volstaan met een ring. Maar het pendelen met een ring geeft het grote nadeel, dat niet de zuivere figuur kenbaar is, zodat wel een zeer directe slingering of draaiing constateerbaar zal zijn. Het is daarom eenvoudiger van een eenvoudig metalen voorwerpje gebruik te maken, dat één spitse punt heeft dat naar beneden kan hangen in een redelijk evenwicht.

Ten laatste wil ik t.a.v. het pendelen nog dit zeggen: U kunt er allemaal gebruik van maken. Maar vooral als u begint, zult u niet in staat zijn gelijktijdig goed geconcentreerd te pendelen en de uitslag juist te constateren. Werk in het begin, als u even kunt, met een waarnemer. Laat de waarnemer de verschillende uitslagen constateren. Wilt u het heel erg deftig en netjes doen, gebruik dan voor het pendelen b.v. een blad papier zoals voor een horoscoop wordt gebruikt, met een gradenindeling. Oriënteert u dit zuiver noord - zuid en pendelt u boven een middelpunt, dat u behoorlijk stevig en dicht heeft aangegeven. Trekt u de lijnen door, die de verschillende huizen plegen te beperken, zodat de afwijking van richting eveneens te constateren is. Dit laatste is vaak belangrijk, indien wij de richting, -waarin wij iets willen zoeken, willen ontdekken.

Pendelen op z.g. spiritistische wijze wil ik u niet aanbevelen. Het zoeken naar contact met de geest is op deze manier moeilijk en bevat zoveel onbewuste eigen reacties, dat van een zuidere mededeling weinig of geen sprake is. Wilt u het met alle geweld doen, gebruikt u dan een z.g. klankenwaaier, waar u de letters in de waaivormig gerangschikte vakken invoegt, terwijl de punt, waarop de pendel rust, dan altijd het middelpunt van de waaier vormt. U kunt daarin dan ook bepaalde woorden aanbrengen. De resultaten zijn en blijven onbetrouwbaar.

Als wij andere methode voor het contact met de geest nagaan of voor voorspellingen e.d., dan worden wij eveneens met straling geconfronteerd; en wel in het bijzonder met onze eigen uitstraling. Als wij het aanzitten rond een tafel zien, zoals het bij spiritisten wel gebeurt als het gaat om meer fysieke fenomenen, als tafeldans, dan vormen wij door de wijze, waarop de handen op de tafel worden gelegd, een uitstraling. Hierbij moet worden gerekend met het feit,

dat de voornaamste uitstralingsmogelijkheid van de menselijke energie (dat is op astraal vlak gewoonlijk plaats vindt vanuit het voorhoofdschakra, de zonnevlecht of een ontwikkeld borst- of keelkopchakra. Neem echter de zonnevlecht als meest voorkomend punt. En daarnaast door visualisatie en normaal handgebruik ook zeer sterk de vingertoppen.

Wanneer u zo'n tafel met uw eigen kracht laadt, kan een geest natuurlijk daarvan gebruik maken. Maar uw eigen gedachten, uw gemeenschappelijke gedachten, die met elkaar in contact zijn door de uitstraling van deze mentale aura, vormen een eenheid, die nimmer uw eigen denken volledig weergeeft, maar die de gemeenschap gezamenlijk een soort complex-bewust geeft. En dit complexe bewustzijn kan in die tafeldans, in klopperschijnselen e.d. wel degelijk optreden als een antwoordende entiteit. Het is dus goed hier even te waarschuwen:

Wie gebruik maakt van een dergelijke communicatiewijze met de geest en niet het fenomeen op zich zoekt, loopt grote kans dat de kring als geheel antwoord geeft op de vragen van een deel van de kring, zonder dat hier een hoger bewustzijn dan dat van de in de kring aanwezigen een rol bij speelt.

Bij kruis-en-bord zien wij een soortgelijk iets. De mens heeft in zijn uitstraling een zekere polariteit, al is hij daarvoor niet erg gevoelig. Doordat de aanwezigen over het algemeen allen werken met de rechterhand (of met beide handen, waardoor een gekruiste polariteit ontstaat, is het het veld eenzijdig en t.a.v. de eigen uitstraling van de mens enigszins neutraal. Hierdoor kan kruis-en-bord door elk bewustzijn dat gericht kan uitstralen (of het van een mens komt, van een dier, uit een omgeving - vastgelegde indrukken in een gebouw e.d. - of van een geest bepaalde impulsen mededelen. Deze impulsen worden altijd gesuppleerd door de verwachtingen van de aanzittenden en ook door de in hun bewustzijn aanwezige waarden. Als niemand van u b.v. het woord "kakkerlak" gespeld, wil zien, dan zal dit zeker ook niet gebeuren. Als u het alleen bewust verwerpt en onderbewust een grote nadruk erop legt, dan heeft u kans dat het woord veelvuldig wordt gespeld. Het heeft echter als communicatiemiddel met de geest of zelfs als zuivere uitdrukking van het onderbewustzijn geen volledige betekenis.

Bij de hantering van een planchette (een schrijfstift) en in zekere mate ook bij automatisch schrift zonder planchette zien wij een beïnvloeding optreden, die gaat via de z.g. tweede of mentale laag van de aura naar de eerste of z.g. lichamelijke uitstralingslaag van de aura. Hierbij kan wederom elke -waarde uit het onderbewustzijn een uitdrukking tot stand brengen. Elk geestelijk contact dat men bezit kan hierdoor een meer kenbare vorm verkrijgen. Daarnaast kan een ieder, die op uw aura kan inwerken, eveneens uw reacties helpen besturen. Zo krijgt u dus ook wel resultaten, waarbij de geest inderdaad schrijft of aan het woord is. Van zekerheid kan echter niet worden gesproken. Het resultaat zal op zichzelf en zeer objectief moeten worden gezien, wil men aan de hand daarvan conclusies trekken. Toch is er één aspect - zowel bij het automatisch schrift, het werken met planchette als ook met kruis-en bord, waarop ik wil wijzen.

De doorsnee-mens heeft een sensitiviteit, die verder vooruitgrijpt in de tijd dan zijn redelijk bewustzijn kan zien. Juist als er sprake is van een gemeenschap, die aanwezig is tijdens de zitting - of dit nu schrift is, planchette of kruis-en bord =zal een vraag t.a.v. de toekomst vaak uit een gemeenschappelijk weten worden beantwoord. Het is wel degelijk mogelijk zo redelijke prognosen te verkrijgen. Men zal zich dan echter wel enige tijd erop moeten specialiseren.

Ten laatste nog een ander punt, waarin deze stralingen een grote rol spelen. Er zijn nu eenmaal altijd stralingen van buitenaf aanwezig. Die stralingen kent u onder bepaalde kleuren, zoals het blauwe licht, het witte licht, het rode licht, enz. Deze invloeden werken op u in; dat is volledig juist. Maar voor zover het uw handelen en bewustzijn betreft, is er nimmer sprake van de zuivere invloed. Zelfs uw realisatie daarvan is altijd de vermenging van uw eigen uitstraling op mentaal terrein (en eventueel hoger. en de van buiten komende impuls. Voor zover het u stoffelijk betreft, kan dus worden gezegd Alle van buitenkomende impulsen worden door mij verwerkt als het mengsel van mijn eigen weten en de van buiten komende invloed. Alle stoffelijke resultaten zullen mede door mijzelf kunnen worden bepaald.

Ik heb nu gesteld, dat de mens eigenlijk zelf de kleur van zijn aura voor een deel kan bepalen. Hij kan dus door zijn instelling en concentratie de kleurwaarde ervan veranderen. En dat betekent ook, dat de actiewaarde ervan verandert. Een mens, die weet dat hij aan bepaalde stralingen van buitenaf bloot staat (of dit nu de meer algemene stralingen zijn, zoals deze kosmische lichtstralen of de uitstraling van bepaalde entiteiten, personen of zelfs een omgeving), zal door zijn instelling op de juiste wijze te veranderen een inwerking op zichzelf kunnen verwerven, die voor hem altijd aanvaardbaar en beheersbaar blijft.

Leer uw instelling mentaal, emotioneel en tevens uw houding stoffelijk aan te passen aan uw omgeving, aan de inwerkingen op uzelf, die u vermoedt of eventueel vreest. En hier zijn ook weer enkele meer praktische aanwijzingen van belang. '

Indien u lichamelijk een zekere regulatie tot stand wil brengen, dan zijn daarvoor houdingen, die u zo goed mogelijk afschermen tegen alle directe beïnvloeding van het lichamelijke deel van uw aura. De meest ideale daarvan is natuurlijk de lotushouding, maar wij kunnen niet verwachten dat een westerling dit gemakkelijk tot stand brengt. Ik geef daarom een paar eenvoudige richtlijnen voor degene, die zich wil afsluiten.

1. Zorg ervoor, dat de knieën elkaar niet beroeren, maar kruis de enkels. Laat de handen rusten aan de buitenzijde van de dij; en wel zo, dat zij met de vingertoppen net de knieën beroeren. En -indien u dit onopvallend kunt doen - sluit duim en wijsvinger tot een cirkel. Strek de andere vingers. Laat de top van de middelvinger de knieschijf beroeren, terwijl duim en wijsvinger gesloten liggen net boven de knieschijf. Zit verder zo recht mogelijk, zodat de ruggegraat zoveel mogelijk één rechte lijn vormt. Laat het hoofd daarbij iets naar voren zakken, zodat u gemakkelijk kunt kijken naar het punt, waar de enkels elkaar kruisen.

Deze houding is een lichamelijk afscherming, die vooral zeer bruikbaar is, indien u te maken heeft met geestelijke invloeden en er geen gezelschap in de buurt is, dat zou kunnen helpen een meer ontspannen mentaliteit te bereiken.

2. Concentratie en daarmee ook de beheersing van het geestelijke deel der uitstraling geschiedt het best niet door aan niets te denken. Dit is praktisch onmogelijk en leidt vervolgens alleen maar tot een versterking van alle impulsen, die tot u komen en het u daarvan bewust worden. Richt u op een voorstelling, die u zeer aangenaam is. Dit kan een zuiver stoffelijke voorstelling zijn: een schilderstuk, een bloem, een plant, een kleur, onverschillig wat. Beschouw deze contemplerend. Zolang u dit doet, bent u niet alleen afgezonderd van de storende invloed, maar u verzamelt gelijktijdig een reserve aan kracht, waardoor bij de verbreking van de concentratie uw weerstand aanmerkelijk groter is en een aantasten van uw wezen door geestelijke entiteiten of door magisch gezonden krachten veel minder lonend en daardoor ook minder waarschijnlijk wordt.
3. Afscherming kan mentaal tot stand worden gebracht, mits er een emotionele nevenwerking bestaat; want om een juiste afscherming te bereiken, heb ik niet genoeg aan mijn verstand. Dit kan alleen de tweede laag van de aura ten dele concretiseren en daarin werkingen ontdekken en afwijzen. Zodra ik echter geestelijk een eenheid, een gevoel van harmonie bereik en daarbij het doel "afscherming" vooropstel, treedt niet alleen mijn geestelijke waarde op als een versterking van de buitenkant van de aura, doch de aura zelf wordt iets teruggetrokken en geladen met geestelijke kracht. Dit is het z.g. magische schild, dat ook wel wordt gebruikt om magische aanvallen van anderen af te slaan of af te wijzen.

Dan heb ik nog een eenvoudige tip voor u, indien u meent dat u niet gezond bent of indien u het gevoel heeft dat u erg neerslachtig bent enz.

Om de stoffelijke aura harmonisch te maken is een erkenning van de kwaal noodzakelijk. Deze erkenning behoeft niet omschreven te worden, maar zij moet tenminste een erkenning van de symptomen inhouden. Als ik dit eenmaal weet, dan concentreer ik mij erop (dit is dus een mentale werking om alle kracht juist op deze punten harmonisch te doen vloeien. De mentale delen van de aura gaan nu compenseren voor de z.g. waarde- of trillingsverschillen (ook wel kleurverschillen

genoemd in de in het stoffelijk deel van de aura optredende afwijkingen. Het resultaat is een egalisatie van astrale en tot het levenslichaam behorende krachten en daarmee een vitalisering van de delen die zijn aangetast.

Als er sprake is van zenuwspanningen, die aansprakelijk zijn voor de kwaal (ook dit komt vaak voor, zal de egalisatie de overvloedige kracht uit de betreffende delen van het lichaam via de aura afvoeren en over het gehele lichaam verdelen. Dit is een zeer eenvoudige en praktische methode. Zij vergt echter als alle in onze cursus beschreven methoden natuurlijk wel enige oefening

4. Daar mijn eigen straling (geestelijk, z.g. mentaal en zuiver stoffelijk altijd haar tegenwicht heeft in alle mij omringende wereld en sfeer, kan ik met elk dier stralingen - mits ik haar bewust gebruik - mijn eigen ontvankelijkheid voor anderen vergroten. Een receptiviteit voor - laat ons zeggen de gedachtenstraling van anderen kan ik het best vergroten door mij lichamelijk te ontspannen. Ik heb met hetgeen er in het lichamelijke deel van de uitstraling gebeurt niets te maken. Ik gebruik het mentale deel van de uitstraling nu om bewust daarin één zwak punt te scheppen. Ik zal dus geen algehele ontvankelijkheid nastreven (dit zou overigens alleen maar tot zeer verwarde indrukken leiden), maar slechts op één bepaald punt. Om dit te doen,, kan ik verder gebruik maken van een voorstelling (ik denk aan iets, aan iemand, aan een plaats) en stel mij daarvoor geheel open. Het resultaat is, dat in die richting ontvankelijkheid gaat optreden.

Eén waarschuwing echter: U kunt zich nooit voor één persoon alleen openstellen. De openstelling gebeurt op een bepaalde basiswaarde (of dit nu communicatie is, een boodschap, wel willen of iets anders) u stelt zich open voor alle daarmee harmonische waarden, die a.h.w. in dezelfde lijn liggen. En dat betekent, dat u altijd een veelvoud van indrukken zult opdoen. Door u echter het beeld van de plaats, het voorwerp of de persoon sterk voor ogen te houden zal één daarvan gaan domineren. Zolang u zich daarop concentreert, ontstaat er voor u een gedachtengang (het is geen horen van woorden, maar een gedachtengang), die in de praktijk voldoende gelijk loopt met hetgeen u aan de ander wilt mededelen of van de ander verwacht, dat van een feitelijk telepathisch contact kan worden gesproken.

Wilt u werken met krachten, dan geldt precies hetzelfde. Het openstellen voor krachten is dat nimmer voor één persoon of één plaats alleen. Het is altijd een openstellen voor harmonische waarden. Door de concentratie op de persoon, de plaats of het voorwerp kan echter worden bereikt, dat de in het "ik" optredende gevoelens (vaak prikkelingen) de weergaven zijn van die speciale kracht.

Omgekeerd voor het zenden: Er wordt eerst een afgeslotenheid voor de gehele wereld in het denken geschapen, gepaard gaande met een scherpe concentratie op persoon, plaats of voorwerp. Daarna wordt het "ik" eveneens opengesteld. Op dit punt van openstelling en vandaar uit wordt dan rustig maar met grote concentratie en een gevoel van grote stuwkracht datgene, wat men wil mededelen (dus wil uitstralen) uitgezonden. Het is niet van belang, dat dit lange tijd wordt volgehouden. Wel is het van belang, dat de intensiteit groot is. Een eenmaal tot stand gebracht contact is dan over het algemeen - vooral als het een overdracht van krachten betreft - betrekkelijk eenvoudig gedurende lange tijd te handhaven.

Wilt u dan nog met het volgende rekening houden; Bij telepathische contacten komt het heel vaak voor, dat u met verscheidene personen of entiteiten (want ook geesten kunnen daarbij betrokken zijn) gelijktijdig in contact staat. Het is daarom verstandig voortdurend vóór het begin van een boodschap of zelfs maar een antwoord uzelf zowel als de ander tot wie het is gericht te definiëren. In de eenvoudigste vorm door u een voorstelling van de persoon of van uzelf te maken, of door de namen te noemen, die meestal een automatische associatie inhouden. Op deze wijze is het mogelijk zowel wat betreft de overdracht van krachten of van gedachten als van emoties een behoorlijk grote zekerheid van contactwaarde te verkrijgen.

Daarmee hebben we eigenlijk alles gezegd, wat in dit bestek voor u van belang is. Het is een wat lang hoofdstuk. Maar daar, waar wij te maken hebben met praktisch occultisme, zullen wij straling en stralingswaarden voortdurend weer ontmoeten. Dit zijn basisbegrippen. Datgene,

wat ermee wordt bereikt, is altijd een persoonlijke ervaring. Men kan met bepaalde methoden werken. De wijze waarop zij voor het "ik" een meer concrete vorm krijgen, moet echter zelf worden ervaren. Ook hier geldt:

Werk vanuit de grondbeginselen en tracht uw eigen systeem, uw eigen contactmogelijkheid en werkwijze op te bouwen.

Nog een ding om misvatting te voorkomen. Onthoudt u één ding goed De menselijke aura wordt door het gewone magnetisme (van een magneet) niet beïnvloed t.a.v. polariteit. De aura van man en vrouw reageren beide volkomen gelijk en gelijkwaardig op noord- en zuidpool, zonder daartussen enig verschil te maken. Magnetische werkingen worden echter wel aanvoeld. Statische electriciteit beperkt tijdelijk de gevoeligheidswaarde en kan een gevoel van opgesloten-zijn veroorzaken. Maar als de spanning niet meer is aangelegd, ontstaat daarna een verbreiding en vergroting van vermogen, zodat in sommige gevallen het zich bevinden in een statisch veld grote voordelen heeft voor later werken en optreden.

MAGIE EN PSYCHOLOGIE

De moderne psychologie heeft geprobèèrd door te dringen in de diepste roerselen van de mens. Het resultaat is, dat men inderdaad begint te begrijpen hoe vele innerlijke werkingen en spanningen in het menselijk leven ook een directe en daadwerkelijke uitdrukking zijn. Men komt er achter, hoe verschillende traumata kunnen ontstaan door zuiver psychische inwerking. Men begint zich te realiseren, dat suggestie van zeer groot belang kan zijn voor het wereldbeeld, waarin de mens leeft; en dus ook voor de reacties, die hij t.a.v. de werkelijkheid zal tonen. Men wil zelfs wat verder gaan dan dit en klopt -zij het zeer bescheiden - aan het onbekende deel van het ego, waarin zich niet nader te omschrijven krachten en werkingen schijnen te verhullen.

De magie nu heeft eigenlijk altijd gewerkt met de waarden, die de psychologie tegenwoordig begint te ontwikkelen en waarmee zij tracht het leven te verklaren.

Men leeft in een wereld van begoocheling. Het is voor de mens als het begin van het heksen: 1 x 19 neem 1 en 0, maakt 2 (?) Neem God en neem de illusie (de imaginatie); voeg 3e samen en er ontstaat de wereld van tegenstelling, waarin we kunnen leven. En 2 maakt 3. Dat is ook heel begrijpelijk. Int we komen eigenlijk uit deze imaginatie plus de goddelijke werkelijkheid tot c.e persoonlijke reactie, tot de openbaring van onze versie van leven

De magiër heeft altijd als punt van uitgang genomen; de beïnvloeding van de nul, van de imaginatie, de begoocheling. Als ik mijn begoochelingswaarde (dus mijn wereldvoorstelling) hoe dan ook verander, dan zal God en daarmee de werkelijkheid onaangetast blijven. Maar voor mijzelf wordt het resultaat daarvan een totaal andere. De krachten, die volgens waan A. absoluut niet te uiten zijn, blijken plotseling dominant. geworden te zijn, indien ik een ander beeld voor deze waan in de plaats stel.

Het gaat er in de magie niet om de werkelijkheid te omschrijven. Men heeft dit wel eens gedacht. Von Nettesheim b.v. heeft pogingen in die richting gedaan. Maar alles, wat met de magie samenhangt, is illusie. Het is echter met de gewone illusie van de goochelaar. Het is niet het handige trucje, waarmee je een ander in de waan brengt dat er een wonder gebeurt. Het is eenvoudig het verschuiven van je eigen werkelijkheidsaanvaarding, waardoor nieuwe mogelijkheden ontstaan. Van die nieuwe mogelijkheden maak je gebruik. En als je dan later terugkeert tot het normale, meer algemeen aanvaarde beeld. van leven, dan is er dus een soor mirakel gebeurd. Dat wonder is volkomen natuurlijk geschied Het was door de wijze, waarop je die wereld beleefde, voor jou op dat moment volkomen natuurlijk.

De psychologie leert ons, dat vanuit het standpunt van het sujet elke reactie redelijk is. De krankzinnige handelt vanuit óns standpunt niet-redelijk. Maar in zijn eigen wereld zijn zijn reacties wel degelijk redelijk. Ze zijn een direct reageren op zijn eigen wereld. En als de

krankzinnige daardoor dingen doet, welke wij niet kunnen aanvaarden in een normale wereld, zo zegt de psycholoog dan moeten wij proberen de aanvaarding van de krankzinnige terug te brengen naar 'onze aanvaarding.

De psychiatrie is niet gebaseerd op het genezen van bepaalde aspecten in de persoonlijkheid, maar eenvoudig op het terugbrengen van die aspecten naar de algemeen aanvaarde werkelijkheid. Met andere woorden: iemand, die gek is, blijft net zo gek als tevoren; alleen hij ziet het nu zo, dat het de anderen niet opvalt, omdat ze op die manier allemaal een beetje gek zijn.

De magiër is dus ergens eigenlijk. ook een soort krankzinnige .vanuit het standpunt van de wereld, van de maatschappij. Hij verschuift eenvoudig maar alle erkende basiswaarden. Hij stelt een totaal ander begrip van licht en duister, van goed en kwaad, van moraliteit. Hij schept een ander beeld van werking en van kracht. Hij kent aan zijn gedachten en woorden een heel andere inhoud toe. Hij gaat zelfs zover, dat hij het redeloze en het zinloze tot het toppunt van redelijkheid verheft. Dat is waanzin .vanuit de moderne wereld gesproken.

Maar nu blijkt, dat die waanzin resultaten heeft; en daarmee ontstaat een conflict. Want als de magiër resultaat heeft en dat past niet binnen de werkelijkheid van de anderen, dan moeten zij op de een of andere manier dat resultaat aanvaardbaar maken. En daar zien wij dus in deze moderne- wereld de rationalisatie ontstaan. Zij is eenvoudig bedoeld om alles weg te praten, wat niet zou passen binnen de algemeen bestaande en vereerde waanvoorstelling. Het is maar goed, dat wij in de magie en in het normale leven die ene waarde hebben, waar zelfs de psychiatrie in de laatste tijd, niet omheen kan, laat staan de psychologie; nl. God, het Onbekende. Maar een onbekende waarde, die als energie, als kracht, als bestaan voor ons toch wel een bijzonder grote betekenis heeft.

Als ik nu magisch wil gaan werken en ik kan dat niet meer doen, zoals in de oudheid door eenvoudig maar iets te geloven of iets te accepteren als waar, dan kan ik misschien gebruik maken van de methoden, die de psychologie heeft ontwikkeld om voor iemand, die buiten de gemeenschap staat, de waarde van de gemeenschap weer aanvaardbaar te maken. Anders gezegd:

De vormen van suggestie, van hypnose, van zelfopenbaring, van zelf uitleven, van het "acteren" a.h.w. van eigen leven of droomleven, die bestaan in de psychiatrie als middelen om terug te komen tot de werkelijkheid, zijn evenzeer bruikbaar als middelen om uit de menselijke werkelijkheid de magische werkelijkheid te betreden. Het ligt er maar aan wat we nastreven. Zo gezien is de magie in feite niets anders dan een vorm van toneelspelen.

De magiër acteert voor zichzelf zijn werkelijkheid. Hij maakt haar daardoor voor zichzelf zo volkomen reëel, dat hij alle waarden, die in hem liggen, daarin kan afreageren. De agressiviteit kun je - zo zegt de moderne psychiatrie vaak door dit z.g. inspiratief toneel doen afreageren. Laat de mensen hun spanningen op elkaar ontladen in een toneelspel, iets wat ze zelf zien als een spel; zij kunnen er gemakkelijker in binnentreden.

Door de magie zouden we dus ook. kunnen zeggen. Naarmate een mens meer het ritueel durft beleven als ritueel, wetend dat het een spel is, wetend dat het eigenlijk geen enkele betekenis heeft in de maatschappelijke zin van het woord, maar gelijktijdig daarin zijn innerlijke waarde verbeeldend en uitend, zal hij die innerlijke waarde voor zichzelf tot werkelijkheid gaan maken. En daarmee betreedt hij dan de wereld van het occulte, van het onbekende.

Wij zien de laatste tijd in uw wereld een voortdurend teruggrijpen naar die wereld van het onbekende. Een modern schilder, die zich "actie-schilder" noemt, probeert niet meer een voorstelling weer te geven. Hij probeert meta' kleuren een actie uit te drukken; m.a.w. de verhouding:zichzelf tot de wereld. Het resultaat zal voor velen misschien niet interessant of belangrijk zijn, maar dat doet niets ter zake. Hij heeft daar een magisch element geschapen. En hij kan uit dit magisch ageren met deze actie en met de kleuren voor zichzelf een toestand van bevrediging bereiken.

Maar stel nu eens, dat hij een stap verder wil gaan. Stel eens, dat hij deze actie maakt tot de benadering van een doel, dat voor hem anders onmogelijk is. Zal hij dan niet in zichzelf door

dit in feite magisch ageren een tijdelijke vervlochtenheid bereiken met alles in zich, wat normalerwijze voor hem onmogelijk is?

De magie kan u geen gaven schenken, die u niet bezit. Dat is een volkomen verkeerde opvatting. Maar de magie maakt het u mogelijk alles, wat er in u bestaat en waarmee u dus in de wereld kunt ageren, te gebruiken. Magie is niet een middel om anders of, meer te worden dan je bent, maar om van die delen van jezelf gebruik te maken, die je nodig hebt.

En wat doet nu de psychologie? De psychologie probeert de mens aan te passen aan de bestaande noodzaak. Als men u vertelt, dat er nog steeds welvaart in de wereld is, dan is dat in feite ergens een leugen; en dat weten we allemaal. Maar als we nu voortdurend blijven doen, alsof die welvaart er wel is, dan zal de mens zich blijven oriënteren op die welvaart, zo denkt men. Zijn reactie t.a.v. het bestaan zal dus zijn, alsof hij welvaart geniet. Daardoor zal de schijn van welvaart, die we nu handhaven, weer de achtergrond krijgen van de menselijk aanvaarding en het menselijk streven; en zij wordt weer tot realiteit. Dit noemt men dans sociale psychologie. Maar is het feitelijk niet zuiver magie?

Laat ons in de magie van óns standpunt uitgaan. Laten wij zelf proberen niet om het onmogelijke te bereiken, maar eenvoudig om een tijdlang aan te riemen, dat het onmogelijke mogelijk is; dat het onvoorstelbare, waarvan we toch innerlijk wel een voorstelling dragen, waar is.

Hier krijg je dan ineens de psychologie als achtergrond voor je magisch werken en streven. Het is niet een kwestie van; bedrieg jezelf voortdurend. Het is gewoon een kwestie van: bedrieg jezelf voor een ogenblik in zoverre, dat je ongehinderd je wezen en je krachten kunt inzetten en gebruiken.

We weten, dat dit in het verleden vaak op een heel andere wijze is gebeurd. Wij kennen daar de wat orgiastische erediensten, waarin de mens in een verrukking van zinnen, van dans, van geluid, van kleur, van geuren en wat dies meer zij, zichzelf prijs gaf. Een prijsgeven, dat niet - zoals men denkt ten doel had zich uit te leven, maar om zichzelf los te maken van de normale werkelijkheid; om binnen te treden in een wereld, waarin het andere reëel zou zijn.

Op gelijke wijze maakt men nog in deze dagen gebruik van allerhande middelen. Uw beat-muziek en vooral de nieuwste vormen ervan met lichteffecten erbij zijn in feite niet veel anders. Ook zij zijn een middel tot werkelijkheidsvervreemding. En degenen, die naar de middelen grijpen als LSD, marihuana of wat er dan ook verder wordt gebruikt, tot het ethersnuiven toe, doen in feite ook niets anders dan proberen hun band met de bestaande werkelijkheid te verbreken. Nu is mijn betoog alleen maar dit:

Alle methoden, die men daarvoor normaal gebruikt, zijn een vlucht voor de werkelijkheid, waarbij de tweede werkelijkheid niet wordt beleefd als iets, wat kan worden gebruikt in de werkelijkheid, die men verlaat.

De psychologie spreekt hier van een massale werkelijkheidsvlucht bij de bevolking, die meer en meer toeneemt. En men noemt daarbij zelfs-radio, film, literatuur. Men zegt: De mens kan die werkelijkheid niet aan en probeert eruit weg te komen.

Dan zeg ik: Laten we dan magisch denken. Laten we dan niet alleen die werkelijkheid ontvluchten. Laten we - al is het maar tijdelijk - een andere werkelijkheid ervoor in de plaats stellen, waardoor wij kunnen doen wat ons anders onmogelijk lijkt.

En als je dan toch bezig bent, waarom zou je dan de grens alleen maar stellen in het stoffelijke? Waarom zou je alleen maar een beetje sterker, een beetje vlugger of een beetje gezonder willen worden? Waarom zou je niet meteen de geestelijke krachten inschakelen? Je hebt ergens een mentale wereld en je hebt een geestelijke wereld. Voeg die dan in die nieuwe schijnwerkelijkheid in. Werk daaruit. Het klinkt misschien krankzinnig te zeggen: Een mens, die met een volledig geloof aan zijn droom kan dromen, kan zichzelf gezond dromen. Hij kan voor zichzelf geestelijke en zelfs stoffelijke beschermers dromen, zo intens, dat als hij in nood komt, ze hem inderdaad zullen bijstaan. Dat ze voor hem - al zijn ze nog zo subjectief t.a.v. de wereld - zo concreet worden, dat hij daardoor wordt beschermd of dat hij er kracht uit put.

Waarom zou men dat dan niet doen? Waarom zou men die mogelijkheid afwijzen? De gehele situatie wijst ons uit een psychologisch standpunt natuurlijk weer op de vervreemding van de werkelijkheid. Men zegt. Het is niet concreet, wat je droomt. Ik voor mij zeg dat wat ik magisch beleef, wat ik emotioneel doormaak, wat ik met mijn daden uitdruk, waar ik in opga, voor mij wel degelijk een werkelijkheid is.

Men kan, zeggen, dat een krankzinnige, die door een duivel wordt achtervolgd, alleen maar droomt. Maar is het wel een droom? Is het "voor die mens niet een realiteit? Waarom dan alleen duivels? Waarom niet een engel, die ons bijstaat? Laat ons die dan zo reëel maken. Dan zullen we het goede en de kracht ervaren, zoals de krankzinnige de nadelige gevolgen ervaart, die hem ten slotte in een soort coma doen vervallen.

Waarom zouden we dan alleen dingen moeten dromen, die krachten nemen en niet dingen dromen, die kracht geven? Laat ons dan niet zwakker worden, zoals velen die door de droom worden gekweld. De psychiatrie spreekt hier immers van complexen, die over het algemeen in een droombeleving mede tot uiting komen. Laat ons iets dromen, wat ons sterker maakt. Want als die dromen krachten kunnen wegnemen, dan kunnen ze ook krachten geven.

Men zal waarschijnlijk erover vechten, of dit allemaal nu wel aanvaardbaar is. Men zal zeggen: Als de magiër in feite niets anders doet dan op de meest grove wijze door middel van zelfhypnose en zelfsuggestie de werkelijkheid terzijde .schuiven, mogen wij dat dan wel aanvaarden? Mogen wij dit dan wel als positief stellen?

Mijn antwoord is; Mijne vrienden, indien u door middel van hypnose, van suggestie op de divan van de psychiater genezing krijgt, dan is dat ook een zeer subjectief proces; dan is dat ook niet reëel. Er wordt dan ook gewerkt met allerhande voorstellingen in waarden, die in een concrete wereld, zoals anderen die kennen, in feite geen betekenis hebben. En toch kunt u daardoor genezen. Waarom zou de psychiatrie wel gebruik mogen maken van die dingen en de magie niet? Waarom zou het algemeen bedrog en de algemene suggestie in de handelswereld wel aanvaardbaar zijn en niet bij de mens, die in en vanuit zich tot een nieuwe bereiking tracht te komen? Waarom mogen staatslieden wel een volkomen verkeerd beeld van de werkelijkheid tekenen en dit als een noodzakelijkheid voor de gezondheid van de verhouding der volkeren schetsen? En waarom mag de magiër niet voor zichzelf een ander beeld van de wereld ontwerpen om daarin krachten te vinden om die werkelijkheid aan te kunnen en te overwinnen?

De argumenten; dit is maar zelfbedrog; dit is alleen maar zelfmisleiding; dit is een vlucht voor de werkelijkheid, gelden niet meer, indien wij ons realiseren dat de mens niet leeft in een concrete werkelijkheid. Hij leeft in een objectief niet bestaand Al. Hij leeft in een wereld, die wordt gecreëerd door hem en voor hem. Zijn hele bestaan is niet gebaseerd op feiten, maar op een interpretatie van feiten.HPt is niet gebaseerd op werkelijke noodzaken, maar op interpretaties, waarin wenselijkheden zijn verwerkt. Hij wordt'gebiologeerd door allerhande dingen, die goed en voornaam heten en die het in feite niet zijn. Zijn hele werkelijkheid is een samenstel van onwerkelijkheden, waarachter de werkelijkheid schuil gaat. Juist daarom meen ik te moeten zeggen:

Deze middelen, deze toegepaste psychologie, die zo'n deel is geworden van uw maatschappij, mag wel degelijk ook magisch worden gebruikt. Wij mogen wel degelijk ook buiten de aanvaarde normen om voor onszelf kracht, gezondheid, genezing, nieuw inzicht, nieuwe vreugde zoeken. Alleen .we moeten begrijpen (en dat is zeer belangrijk) dat de wereld, waarin we die krachten en mogelijkheden vinden, niet gelijk is aan de werkelijkheid, die wij met anderen delen. We moeten in staat zijn steeds terug te keren tot die wereld van-de anderen. Wij mogen onszelf niet vervreemden van wat samenleving, maatschappij is, wat mensheid heet. Maar wij mogen dus wel-. gebruik maken van onze niet-geopenbaarde mogelijkheden en krachten, van onze contacten, inzichten en begrippen om buiten die werkelijkheid om de mogelijkheid te vinden, die binnen onze gezamenlijke werkelijkheid niet bestaat.

De magie is niet - ik herhaal het - alleen maar het werken met de machten van goden en demonen. Het is eenvoudig het terzijde stellen van de algemene werkelijkheid, van de algemene wereld, om tijdelijk in een eigen wereld het "ik" te ontplooien en de contacten en

mogelijkheden van dit "ik" (en niet alleen de toch in feite ook subjectieve opvatting van anderen het eigen bestaan te laten regeren.

Wie contacten weet te zoeken in de magie en beseft wat hij doet,-zal tot zijn verbazing moeten erkennen: ik word. niet alleen steeds meer magiër, ik word niet steeds meer alleen de mens, die het schijnbaar onmogelijk kan doen of die de omstandigheden weet te dwingen, maar: ik word ook de mens, die steeds meer inzicht heeft in de werkelijke achtergrond van anderen. Want de magie beoefenen, zonder dat je psychologisch inzicht in anderen groter wordt, is niet denkbaar. Juist hij, die voortdurend de ene werkelijkheid voor de andere ruilt, gaat zien welke concrete waarden er zijn verbonden aan beide werkelijkheden. En hij zal ook in een ander erkennen, wat de objectieve waarde van zijn persoonlijkheid is achter de subjectieve projectie, die men in de wereld werkelijkheid noemt, maar die in feite niets anders is dan de maya, de imaginatie, de fantasie, waarin men gezamenlijk leeft.

MAGISCHE WERKELIJKHEID

Al wat ik ben in de oneindigheid is deel van mijn wezen.

Al wat ik niet beseft en ken, behoort tot mij. Al datgeen, waarvan ik mij gescheiden acht, is net. mij verbonden.

Al wat oneindig lijkt, is eindig, omdat ik het kan beseffen en beleven.

Er zijn geen grenzen, indien ik mij kan ontworstelen aan de grenzen, die ik mijzelf heb gesteld. Indien ik kan ontkomen aan de beperking van mijn zoeken naar mijn opvattingen; indien ik mij kan bevrijden van de schijnbaar ondraaglijke drang der dagen, treed ik binnen in het rijk van de magische werkelijkheid.

Het is geen God, die mij tegemoet treedt, eerder een vage schemering van flikkerende kracht, waarin ik voortdurend mijzelf hernieuwd laad-met vermogens, waarin mijn gedachten worden tot de communicatie,. die antwoord vindt uit duizend punten tegelijk.

Ik ben ontgroeid aan mijn grenzen. Ik heb in mij het vermogen om al wat ik beseft waar te maken. De wereld van mijn gedachten is niet meer een droom. Zij is de vormende kracht, waarmee ik de. werkelijkheid haar vorm geef, zoals de pottenbakker zijn pot op de draaischijf.

De wentelingen van het noodlot, die mij schijnen te beheersen, zijn geworden tot een erkende functie, waarmee ik de wereld vorm en schep. En mijn innerlijke waarheid is geworden tot de uitdrukking van een oneindigheid, die zelfs in de tijd kan worden bevestigd.

Arme mens, die niet zijn magische werkelijkheid kan beseffen. Die gebonden aan stoffelijk denken en begeren, gebonden vooral ook aan zijn beseft van onvermogen, niet in staat is de vrije wereld van krachten te betreden, die zijn werkelijk erfdeel is.

De magische werkelijkheid is de wereld, waarin "onmogelijk" niet meer bestaat. Het is de wereld, waarin "tekort-schieten" alleen als een bewuste actie kan bestaan. Het is de wereld, waarin een angst slechts een erkenning is van datgene, wat onmiddellijk harmonisch met het "ik" wordt weergegeven en waarin de begeerte slechts de erkenning is van wat in jezelf leeft en dat - erkend in jezelf - reeds de bevrediging inhoudt.

De magische werkelijkheid is de oneindigheid teruggebracht tot de beleving van een mens. Het is de grenzeloosheid van het Al, toegelaten in de beperkte vormuitdrukking van het menselijk bestaan. Het is het "ik", dat reikende van een schijn van samengebalde vorm en chaos tot het absoluut ongevormde -kiest wat het wil zijn, wat het wil betekenen en wat het kan waar raken.

Het is moeilijk deze werkelijkheid te betreden. Maar wie leert daarin langzaam binnen te gaan, is méér dan mens. Zijn menselijke vorm is nog slechts de onbelangrijke weergave van zijn totaal en waarlijk leven en bestaan.

MAYA

Als ik word geboren, is de werkelijkheid Gods zo groot, dat ik haar niet kan zien. Ik spiegel mijzelf in God en noem mijzelf de werkelijkheid. Naarmate ik meer anderen erken die deel hebben aan mijn bestaan, zal ik ons gezamenlijk beeld werkelijkheid noemen. En hoe groter mijn besef en hoe groter mijn wereld, hoe groter Maya, de moeder van de werkelijkheid, die in haar uiterlijk de begoocheling is. Want wie spreekt over de begoocheling, vergeet vaak dat ze alleen kan bestaan, omdat haar kern de waarheid, de werkelijkheid is.

Wie van u werkelijkheid wil zoeken, zal - hij kan niet anders - beginnen bij de waan. Wie zoekt naar de waarheid, begint met de illusie. Het is niet kwaad of verkeerd te beginnen met waan of illusie, indien wij slechts beseffen, dat de uiterlijkheden de werkelijke inhoud niet bepalen.

Als wij zelf leren God te vinden, niet meer als óns beeld of evenbeeld, maar als een werkelijkheid waarvan wij deel zijn, zodra wij kunnen deelhebben in het werkelijk denken Gods, als de scheppende kracht Gods voor ons een werkelijkheid wordt waarin wij slechts een deel zijn, dan begint Maya langzaam maar zeker weg te drijven als een fata morgana. Dan lijkt het een ogenblik, of we in het Niet staan. Maar zij, die ooit in de woestijn het spiegelbeeld in de lucht hebben zien hangen, weten: het spiegelbeeld hangt altijd tussen mij en de werkelijkheid.

En zo is het ook hier. Juist degeen, die op de begoocheling toestreeft en haar voor zich ziet vervluchtigen, weet dat erachter een werkelijkheid ligt, die van het droombeeld slechts in details en niet in concrete waarde zal verschillen.

Gods werkelijkheid is onmetelijk. Alle mogelijkheden. en alle waarheden zijn erin bevat. Niet zoals wij denken. Niet zoals wij ze menen te zien. Ons zien is Maya. Maar achter ons zien ligt de Werkelijkheid, die wij eens bereiken, wanneer wij de woestijn van het onaanvaardbaar feit zijn doorgetrokken, de spiegeling der mogelijkheden zijn voorbij gegaan en zijn gekomen aan de bronnen der waarheid.

LES 8 - KRACHTVELDEN

Hoofdstuk XV

Nu wij hebben gezien hoe er uitstralingen en dus ook krachten kunnen bestaan, gaan we ons realiseren, dat krachtvelden moeten worden gevormd. Een krachtveld zal bestaan uit alle factoren van kracht, die geconcentreerd of gericht zijn op één enkel punt. Nu is er altijd voor de vorming van een krachtveld een directe concentratie nodig. Deze directe concentratie aan de eigen uitstraling van de mens en - gezien zijn wilsoverwicht - vaak ook een deel van de uitstralingen van magische waarde in de omgeving samentrekken op één enkel doel of. op één enkel gebied.

Een dergelijk krachtveld nu kan zeer verschillende werkingen en mogelijkheden in zich dragen. Iets hebben wij daarvan misschien reeds gezien, toen wij spraken over de planchette en over kruis-en-bord. Ik zou echter vanavond juist omdat dergelijke krachtvelden eenvoudig kunnen worden geproduceerd en tevens vaak zeer ruime toepassingsmogelijkheden bieden - wat nader willen in gaan op de geaardheid van die krachtvelden, de wijze waarop zij tot stand kunnen worden gebracht en kunnen worden gebruikt. Ik ben mij ervan bewust, dat niet alle door mij genoemde gebruiksmethoden voor u onmiddellijk van toepassing zijn. U gelieve ze dan ook te beschouwen als een voorbeeld van wat er met een krachtveld kan worden gedaan en daarmee ook als aanleiding om uw eigen experimenten met krachtvelden te richten volgens de in de voorbeelden mede uitgedrukte gebruiksaanwijzingen,

Allereerst kennen wij het z.g. communaal krachtveld.

Een communaal krachtveld ontstaat, wanneer een aantal mensen bijeen is met één algemeen gedeelde wens, emotie, verlangen of belangstelling. Dit impliceert, dat zo'n krachtveld ook daar kan ontstaan, waar mensen hetzelfde voelen, b.v. theaters, bioscopen, voetbalvelden, publieke bijeenkomsten, lezingen e.d. Normalerweise wordt er van deze krachtvelden weinig of geen gebruik gemaakt, omdat daarin geen bepaalde intentie wordt gelegd. Indien wij echter bewust van zo'n krachtveld gebruik willen maken, dan kunnen wij als volgt te werk gaan:

Wat wij nodig hebben is een aandachtige, geconcentreerd gerichte groep. Zolang luidruchtigheid, die niet direct in verband staat met een punt van concentratie optreedt, zullen wij beter doen niet te werken. Zodra de spanning er is, kunnen wij in gedachten een scherp gericht beeld uitzenden. Wij realiseren ons, dat wij één blijven met de spanning van de groep. Naarmate wij ons doel duidelijker omschrijven, zal een groot 'gedeelte van de kracht, die dus onbewust door de groep wordt gegenereerd, gestalte aannemen en daarmee kunnen bijdragen tot de verwezenlijking van hetgeen wij willen.

De meest bekende voorbeelden hiervan zijn helaas niet die uit theater en bioscopen. Maar ik zou er toch op willen wijzen, dat wij in plaatsen als b.v. Lourdes (bedevaartsplaatsen) horen van vele wonderen en van onverwachte en wonderlijke gebeurtenissen; dat wij van dergelijke verschijnselen horen in bepaalde kerken, waar men met spanning wacht op b.v. het vloeibaar worden van het bloed van de H. Januarius. Dergelijke spanningen hebben in zichzelf een gerichtheid, zodat in het bedevaartsoord meestal een genezing geschiedt of b.v. het bloed inderdaad vloeibaar wordt.

Indien wij echter beseffen, dat hetzelfde kan worden bereikt met de algemene kracht, die op elke plaats van publieke samenkomst aanwezig is, dan kunnen wij, als wij b.v. een proefpersoon hebben, die wij willen genezen of helpen, deze eenvoudig meenemen naar een bijeenkomst, lezing, theater of wat anders, waarvan we bijna zeker zijn dat er vele momenten van concentratie en grote spanning zullen zijn.

Gedurende het eerste optreden trachten wij aan te voelen hoe de sfeer, de mentaliteit a.h.w., daar is. Als daarna hernieuwd de stilte, de geboeidheid intreedt, concentreren wij ons- op onze

proefpersoon en omschrijven het doel. Tot verwondering van velen zal dan blijken, dat er inderdaad ook gedurende een eenvoudige lezing, in een bioscoop, bij een voetbalwedstrijd dezelfde mirakelen kunnen gebeuren als b.v., bij gebedsgenezingsdiensten e.d.

De communale velden hebben echter één nadeel: zij zijn niet gesloten. De sterke wil en de sterke concentratie kan misschien een vierde tot een vijfde deel aan het beoogde doel dienstbaar maken. Verder zou bij een grote krachtinspanning door verscheidene personen bewust in zo'n omgeving gedaan, bij velen een soort uitputting, een soort vermoeidheid kunnen optreden, die enige tijd aanhoudt. Wij zullen daarom voor werkelijk grote magische intenties van dergelijke bijeenkomsten bij voorkeur geen gebruik maken. Wel voor kleinere zaken, die van belang zijn, en eventueel - indien dat ons noodzakelijk lijkt - voer het ontvangen van de nodige kracht, ook voor onszelf.

De tweede soort velden wordt meer bewust gegenereerd. Zij kan het resultaat zijn van b.v. bidden of mediteren. Hier spraken wij van een statisch veld. Het veld zelf is namelijk gelijkblijvend. Een communaal veld is dat zelden. Een statisch veld is praktisch gelijkblijvend, omdat ook de emotie van de groep een ongeveer gelijke is. Hier hebben wij wèl te maken met een begrensd en daarmee ook beter bruikbaar veld; maar ook hier kunnen wij de ontlading slechts op een enkel punt richten.

Wanneer wij deel zijn van de groep (en dat is in dit geval noodzakelijk), zullen wij de meditatie of het gebed met de groep moeten volbrengen. Zijn wij van plan dergelijke acties te ondernemen, dan zullen wij ons van tevoren een voorstelling moeten maken van hetgeen wij tot stand willen brengen en de wijze, waarop wij ons dit voorstellen. Hier is het belangrijker dan in het eerste geval, dat er een zeer nauwkeurige voorstelling wordt gemaakt. Deze behoeft niet te stroken met de feiten, maar zij moet een volledige, uitgebeelde omschrijving zijn van het doel, dat men zich stelt. Als er dan bij die meditatie een ogenblik van stille overpeinzing of een pauze intreedt, terwijl men voelt dat er sfeer is, dan bouwt men het voor het "ik" reeds gerealiseerde beeld sterk in zichzelf op en verbindt daaraan een wilsacte. Daar het veld - al is het statisch - van een veel grotere homogeniteit en intensiteit is dan een communaal veld, kunnen wij het in dit geval ook projecteren op redelijke afstand. Het is niet mogelijk met deze kracht iemand aan de andere kant van de wereld te bereiken; maar binnen een straal van ongeveer 50 km vanaf het punt van uitgang zou men over het algemeen zeer redelijke resultaten krijgen. Dit laatste mag ik misschien even verduidelijken.

De voorstelling van afstand is hier in onze benadering van het probleem nog van te veel invloed. Als wij de afstand volledig kunnen negeren, zal deze beperking van werkingsafstand dus niet bestaan. De doorsnee-mens echter, blijft zich half-bewust (of onderbewust) op de grote afstand baseren. En daar afstand betekent: verzwakking van kracht, zal buiten de door mij genoemde straal gewoonlijk geen groot resultaat worden bereikt.

Dan hebben we een derde vorm van krachtveld, dat wij meestal omschrijven als het z.g. roterend veld.

Een roterend veld zien: wij b.v. optreden in een kring, waar men zoals hier in een enigszins cirkelvorm (althans in een gesloten keten heeft plaats genomen. Men kan deze werking vaak versterken door het handcontact of de gesloten keten, waardoor bepaalde fluidieke krachten dus ook veel sterker kunnen worden overgedragen. Wat er in feite ontstaat, doet denken aan een soort draaikolk. Daarin is de bewegingsintensiteit bij de leden van de kring het grootst en buiten de kring praktisch niet meer merkbaar.

We hebben hier te maken met een veld, waarin alle kracht voortdurend in beweging is. Wanneer wij een afleidingspunt scheppen - hetzij bij de aanwezigen of elders - dan krijgen wij een bewegende kracht, die haar totale stuwingsrichting op het punt van werking. Afstandsbeperkingen spelen hier geen rol. Dergelijke werkingen kunnen van zuiver geneeskundige aard zijn. Ze kunnen echter even goed een andere, soms meer magische betekenis hebben.

Dan krijgen wij het z.g. meningsveld.

Een mengingsveld ontstaat altijd> indien er sprake is van een gemeenschappelijke actie. Een voorbeeld daarvan kunt u zien bij een voetbalteam, dat zeer goed op elkaar is ingespeeld en gezamenlijk gegrepen is door een en hetzelfde verlangen tot winnen. Wij zien dan niet alleen dat de leden a.h.w. voorvoelen waar de bal terecht zal komen of waar de medespelers op een bepaald moment zullen zijn, maar wij ontdekken ook dat zij gemiddeld een grotere snelheid dan normaal ontwikkelen. Wij zien, dat hun functie veel logischer is dan eigenlijk kan worden verwacht. Onder dergelijke omstandigheden zal b.v., een vierderangs team een wedstrijd kunnen spelen, die eigenlijk in de topklasse thuishoort.

Dit, is slechts een voorbeeld. Maar hoe vaak komt het niet voor, dat mensen gezamenlijk actief zijn. Als deze activiteit alleen de actie ten doel heeft, dan zal zij daarin bepaalde elementen kunnen wekken, inderdaad. Er kan daardoor een verandering van betekenis plaats hebben. Maar verder gaat dit niet. Indien echter de actie met een zeer bepaald, buiten de actie en de actieven liggend doel wordt gevoerd, dan kan de totaliteit van gevoel van eenheid en energie, optredende in de actie, worden geprojecteerd in praktisch elite vorm en daarbij uitstijgen boven het astrale vlak en het vlak van levenskracht. Een dergelijke activiteit kan dus tot in hogere sferen reiken, kan de reflexwerkingen vanuit hogere sferen tot stand brengen en heel dikwijls dienen als het begin van een lawine, van kracht, die door mensen eenvoudig niet is voort te brengen. U zult begrijpen, dat deze velden alle tezamen wel enige mogelijkheden bieden.

Nu moeten wij daarbij echter ook rekening houden met het menselijk denken voorstellingsvermogen. Als ik iets: exceptioneels wens, iets wat voor mijn denken zeer bijzonder is, dan zal ik gebruik moeten maken van een veld, dat eveneens volgens mij van bijzondere geaardheid is. Het is niet voldoende eenvoudig een b.v. meditatief veld te vormen en dan een gedachte te projecteren. Ik moet komen tot een meditatie, die ook voor mij een zeer speciaal karakter heeft. Ik moet er een bijzondere betekenis aan toekennen. De beleving moet een zeer bijzondere zijn. Zonder dat kan ik niet komen tot de maximale gerichtheid. Men zou daarbij kunnen opmerken, dat degeen, die richting geeft aan een veld, gelijktijdig geheel deel moet zijn van het veld. En daar ligt iets in, dat een nadere beschouwing - ook voor de praktische occultist - waard is.

Als ik mij vereenzelvig met iets, dan kan het totaal van mijn wil en eigenschappen in dat andere worden overgedragen. Dat is stoffelijk uit te voeren. Wij zien die wetten van vereenzelviging en overdrachtelijkheid bij zeer vele, vaak primitief magische begrippen, maar ook bij bepaalde sacramenten. Dit overdrachtelijkheidsbegrip, zien wij b.v. in de katholieke kerk bij de H. Communie. Elders zien wij dit bij de doop en ook in de wijze; waarop men bepaalde acties volbrengt; b.v. de zeventvoudige ommegang rond de Kaaba in Mekka. Hier is dus sprake van een opgaan in het geheel. Door dit opgaan, waarbij ik mijzelf niet meer als een afzonderlijke eenheid beschouw, word ik - daar de anderen over het algemeen die intentie niet of niet zo sterk hebben als ik - de feitelijke persoonlijkheid van het veld.

Er is een kracht. Wanneer ik in die kracht een persoonlijkheid wil stellen, wordt zij een handelingsbekwaam wezen; en wel handelingsbekwaam tenminste op het niveau, waarop het veld wordt georigineerd. Daarin ligt dus een zeer belangrijk deel van alle pogingen om gemeenschappelijk via samenkomsten bovennatuurlijke waarden te bereiken of paranormale resultaten tot stand te brengen.

Als u te maken hebt - om nog een voorbeeld te geven - met een z.g. psychometrist, dan zult u ontdekken dat op sommige avonden een buitengewoon goed resultaat wordt bereikt, terwijl op andere avonden het resultaat van dezelfde psychometrist in feite maar ternauwernood voldoende kan worden genoemd. Gaat u na wat de oorzaak daarvan is, dan zult u zien, dat deze ligt in de sfeer van de bijeenkomst of van de zaal. De psychometrist werkt nl. niet alleen met de voorwerpen; hij werkt met het totale veld, dat zijn gehoor genereert. Het is duidelijk, dat naarmate het veld sterker en geconcentreerder is de vertolker van bepaalde trillingen in voorwerpen tot meer definitieve en meer omvattende uitspraken komt.

Voor ons houdt dit in, dat ook wij - als wij deel zijn van een veld - daardoor onze bekwaamheden a.h.w. veelevoudig zien worden. Het typische is daarbij, dat dit niets te maken heeft met weten of begrip. Ik behoef de dingen niet te weten. Wanneer het veld als

zodanig in staat is om de kracht te geven en de afstemming van deze kracht is goed, dan volgt daaruit het weten. Wij krijgen dan te maken. met -volledig intuïtieve handelingen, waardoor - om maar weer een voorbeeld te geven - ingewikkelde reparaties door leken goed kunnen worden verricht. Taken, die door een leek schijnbaar niet te volbrengen zijn, worden vaak feilloos uitgevoerd. Ik herinner u aan een klein mannetje, dat nooit in zijn leven had gevlogen en als passagier van een vliegtuig de besturing daarvan overnam, toen door een ongeval de voorruit werd verbrijzeld en beide piloten niet in staat waren tot ingrijpen. (Het was een klein vliegtuig. Ik meen type D.C. 6.) Hij heeft dit vliegtuig niet alleen 150 km door de lucht juist naar zijn basis geleid, maar hij maakte een uitstekende driepuntslanding. Niemand heeft begrepen hoe dat kon. Maar dit mannetje was één geworden met het vliegtuig. De totale emotie van de passagiers bij dit gebeuren, hun radeloosheid, werd door hem gevoeld en gemaakt tot de wil om het vliegtuig te besturen. En daarmee beschikte hij over bekwaamheden, waarvan de bron later niet was na te gaan, al heeft men verondersteld, dat hij waarschijnlijk vroeger wel eens vliegersverhalen zou hebben gelezen. Ik geef dit als voorbeeld voor iets, wat je praktisch kunt doen.

Bevindt u zich in een menigte die in paniek is, in een angst die u deelt, maak die angst tot besluitvaardigheid. U zult tot uw verbazing ontdekken, dat u over capaciteiten beschikt, die u voordien nooit hebt vertoond en nadien waarschijnlijk nooit meer kunt terugvinden. U zult ontdekken, dat u de juiste kennis hebt omtrent alles, wat nodig is (zoals b.v. uitgangen) of de juiste reactie op een verschijnsel, indien u zich daarop instelt.

Ik geloof, dat dit op zichzelf al voor iemand, die het occultisme meer praktisch wil begrijpen, van buitengewoon groot belang is. U bent niet gebonden aan uw eigen capaciteiten. Wanneer er een emotioneel veld is - of dit nu een communaal (massa.-) veld is, een statisch veld of een roterend veld - is dat altijd voldoende, indien ik bewust van die kracht, van die emotie uitga er- daarmee mijzelf tot verpersoonlijking maak van die tezamen uitgestraalde krachten. U zult dit waarschijnlijk voor uzelf voorlopig nog niet kunnen geloven, maar in meer onschuldige gevallen, zoals b.v. genezing of de oplossing van een bepaald probleem, kunt u er toch wel gebruik van maken.

Er is hier eigenlijk alleen nog gesproken over velden, die door mensen worden gegenereerd. Maar krachtvelden - binnen deze bepaling - kunnen ook vanuit de geest worden geproduceerd, Zij kunnen uit een verwantschap of een gevoel van samenwerking met de geest of met delen van de geest ontstaan. Zij kunnen zelfs deel zijn. van z.g. kosmische werkingen en daarmee dus behoren onder de Heren van de Stralen zonder meer. Belangrijk is steeds weer:

- a. dat ik het veld aanvoel;
- b. dat ik het onderga (er één mee wordt en het niet alleen van buitenaf beschouw;
- c, dat ik mij maak tot de verpersoonlijking van deze kracht, voor zover mij dit mogelijk is.

Een juist opgebouwd beeld van het doel - ook indien dit niet aan de feiten beantwoordt - is voldoende om de intentie om te zetten in een uitvoering.

Dan krijgen wij te maken met de z.g. gemengde velden.

De gemengde velden komen op zeer verschillende manieren tot stand. Wij vinden deze even goed bij de magische praktijken, de natuurriten van bepaalde volkeren',. als. in de gemeenschappen van bepaalde kloosters, waarin een religieus verhoor (?) eigenlijk wordt tot een soort hysterie.

Een gemengd veld behoeft nooit een grote omvang te hebben. Het heeft nl. één eigenaardig voordeel: Omdat het veld - ofschoon klein - meestal van . grote intensiteit is, zal die intensiteit z.g. reflexen wakker roepen. Dat wil zeggen, dat alle omliggende krachten en velden mede door de intentie worden beroerd. De gemengde velden -ongeacht hun origine - hebben de neiging alle omliggende velden te brengen tot een gelijke gerichtheid. Het is goed u dit te realiseren, wanneer u met enkele personen bezig bent met meditatie of wat anders.

U bent zo vaak geneigd aan te nemen, dat dit verder niets uithaalt. Maar een gezamenlijke handeling, al is het maar: handje-op-de-schouder door de kamer lopen, kan (hoe belachelijk

het misschien lijkt voldoende zijn om veld en wil om te zetten in een actie, die zeer ver buiten het "ik" en eigen veld om reflexen wekt. En daar alle reflexen worden bepaald door de originerende wil, zullen zij elk van hun kant op hetzelfde doel terecht komen en daarmee de gewenste werking mogelijk maken. Hier is dan een tweede punt naar voren gebracht, dat wel van belang kan zijn voor iemand, die aan praktisch occultisme doet.

Er zijn ogenblikken, dat onze eigen kring of de sfeer of de spanning, die wij willen gebruiken, niet sterk genoeg is. Dan kunnen wij door een actie tot stand te brengen, die door velen wordt gedeeld, heel vaak wèl de gewenste spanning krijgen. Bijvoorbeeld- Als er bij een voetbalwedstrijd een doelpunt wordt gemaakt, dan heb je een actiemoment. Iedereen danst en springt. De gerichtheid blijft hetzelfde. Indien dat enthousiasme niet alleen maar is gericht op hetgeen is gebeurd maar ook op het volgende doelpunt, dan is het zeer waarschijnlijk dat dat binnen enkele minuten valt. Voorbeelden daarvan vindt u in de voetbal-literatuur te over. Ik geloof niet, dat ik u allen hier voetbaldeskundigen mag noemen, maar dit voorbeeld zult u ongetwijfeld kunnen vatten.

Het is dus heel duidelijk. Indien ik meen, dat mijn eigen kracht of het veld dat ik kan gebruiken niet voldoende is, moet ik trachten een mengveld tot stand te brengen, waardoor het veld, waarmee ik mij één ben gaan voelen, via een actie tot uitdrukking komt. Komt in deze actie de kracht voldoende sterk tot uiting, dan krijgen wij een versterkingsfactor, die niet te bepalen valt, daar zij afhankelijk is van alle omringende aanwezige krachten.

Indien u zich afvraagt, of daaraan een bepaalde reikwijdte in afstand te geven is, moet ik dit helaas ontkennen. De reikwijdte is wel te bepalen aan de hand van de daarboven of daaronder liggende trillingswaarden. Een veld zal op een dergelijke impuls reageren, indien het niet méér dan één sfeer hoger of lager is georiënteerd dan het originerende gemengde veld. En dat houdt in, dat we hierin zonder meer al een enorme hoeveelheid dingen in beweging kunnen brengen.

Stel nu, dat ik mij als doel stel: het doordringen tot een hogere sfeer. Dan zal ik een vermogen verkrijgen, waardoor ik mijn wil, mijn bewustzijn en mijn weten kan uitdrukken in een sfeer, die veel hoger is dan de normaal voor mij bereikbare. Bewustzijn speelt hierin feitelijk geen rol meer. Een rol speelt alleen nog het beeld, dat ik mij gevormd heb. Door dit beeld te projecteren dwing ik in deze hogere sfeer (die normalerwijze buiten mijn bereik is) een reactie af; en deze reactie zal op de door mij, geprojecteerde doelstelling (het beeld worden gericht én via mij en de wereld op de aarde terecht komen.

Dan zijn er nog een paar punten, die misschien niet direct met' de velden samenhangen' maar die toch belangrijk zijn, indien men daarmee wil werken.

1. Men kan slechts tot vereenzelviging met een veld of met een waarde komen, indien men daarin opgaat. Sympathieën en antipathieën zijn misschien in wezen van geen betekenis, maar onder de omstandigheden kunnen zij bepalend zijn voor falen of slagen. Zoek dus altijd naar een sympathische omgeving of een sympathisch moment. Daar, waar u alles aanvaardt als vriendschappelijk, als prettig, - mijnentwege begeerlijk krijgt u goede resultaten. Daar, waar u zich a.h.w. opoffert, omdat u het veld tot stand wilt brengen, heeft u zoveel remmende werkingen in uzelf, dat de concentratie nimmer volledig, het veld van onvoldoende kwaliteit en het resultaat navenant zal zijn.
2. Om met een veld te kunnen werken heb je een voorstelling nodig. Deze voorstelling kun je natuurlijk willekeurig kiezen. Maar voor de meeste mensen en ook voor velen in de geest is daarbij gelóóf mede van belang. Wat ik geloof, kan ik het best als basis nemen voor het beeld, dat ik ontwerp. Want indien ik in God geloof en mij Hem werkzaam kan voorstellen, dan is dit iets, dat voor mij natuurlijk is. Ik zal het beeld dus vollediger opbouwen en mij er meer één mee voelen, dan wanneer ik mij b.v. een geest of een mens voorstel, waarin ik niet zo volledig geloof.

Wilt u werken via de geest of met andere krachten' kies een voorstelling, die u eigen is, waarmee u zich verwant voelt. Als u .komt tot het stellen van daden in gemengde velden of bij het richten van gemengde velden, dan moet u onthouden: Een daadstelling kan nimmer juist zijn, indien zijmoor u betekent: een pijn of een ongemak,

dat u in feite verwerpt. Er moet altijd sprake zijn van een daad of een beweging, die voor u natuurlijk en aanvaardbaar is. Ik nam zo even het voorbeeld van rondansen door de kamer. Ik kan mij voorstellen, dat zo iets voor velen van u belachelijk is. Wanneer u zich daarbij belachelijk gevoelt (het is het niet;), dan kunt u beter een andere wijze van werken, van gezamenlijk handelen zoeken. U moet u altijd zeker voelen in hetgeen u doet; dan pas krijgt u de juiste resultaten.

3. U wordt - of u het weet of niet - voortdurend, door velden omringd. Er is u al het een en ander verteld over afscherming en afschermingsmogelijkheden. Ik zou u de raad willen geven om voor uzelf in uw eigen gemeenschap een veld te zoeken, dat u past en aan dit veld wederom een voorstelling te verbinden. U kunt daarvoor het eenvoudigst een klein symbool nemen: b.v. een bloem, een teken, de ster van de Orde of iets dergelijks. Wanneer u zich in een atmosfeer bevindt (in feite dus in een spanningsveld, want heel vaak zijn dat psychische waarden, die u niet bevalt, concentreer u dan op dit symbool. Het zal u helpen om uw eigen sfeer te handhaven en daarmee voorkomen, dat u wordt meegesleurd door spanningsvelden, waarin u in wezen niet past.

WILSCONCENTRATIE

Hoofdstuk XVI

Wij hebben steeds weer, als wij het occulte bezien, het begrip "kil" ontmoet. Daarnaast hebben wij gehoord over concentratie en het vormen van beelden en voorstellingen. Wij horen over vereenzelviging met waarden. Laat ons daarom de concentratie van de wil een ogenblik nader beschouwen.

In de eerste plaats: Willen komt voort uit begeren. Dit begeren kan op ideale of materiële basis zijn geschoeid; dat maakt geen verschil uit. Ik kan mij alleen maar juist concentreren, ik kan mij slechts juist richten, indien ik iets volbreng wat ik ook begeer. Als u spreekt over vrede en dit begrip is voor u vaag, zoek dan een voorstelling van vrede, die voor u spreekt, wat u werkelijk kunt begeren. Het is dikwijls beter je te concentreren op één enkel ding, waar je werkelijk je hele wezen naar voelt uitgaan, dan je te concentreren op de gehele wereld; want in dat kleine wordt de juiste wilsvorming beïnvloed. Doordat dit verlangen op de achtergrondstaat, wordt ook de concentratie op datgene, wat met het willen samenhangt, eenvoudiger.

In de tweede plaats: Wanneer wij willen, dan weten wij wat wij willen. Dat wil zeggen: het willen is niet alleen maar een vage omschrijving van een algemene geneigdheid, maar een gedetailleerde uitdrukking van een vaste gerichtheid, een vaste doelomschrijving.

Om u te concentreren, zoek dus allereerst naar datgene, wat voor u begeerlijk, aanvaardbaar is; iets, wat u werkelijk met heel uw wezen wilt. Of dit regel mogelijk is of niet, doet niet ter zake. Belangrijk' is, dat u erin opgaat.

Concentratie betekent het uitsluiten van de werkelijkheid. Indien men dus het juiste verlangen heeft gevonden en daardoor tot willen komt, moet men alles, wat buiten het begeerde, het gewilde staat, tijdelijk terzijde stellen. Men heeft met niets meer te maken. Hierdoor treedt tien a.h.w., op als de verwezenlijking van hetgeen men wil. Astraal gezien, zou men kunnen zeggen: De persoonlijkheid en de eigen uitstraling en vorm maken tijdelijk plaats voor een vorm, die is ontleend aan hetgeen men wil waarmaken.

Dan moet u verder rekening houden met het feit, dat de wilsc concentratie op zichzelf dus ook een omschrijving van node heeft; en dat die omschrijving zoveel mogelijk in overeenstemming moet zijn niet alleen met hetgeen wij wensen, maar ook met de kracht, waarmee wij werken. Om het heel eenvoudig te zeggen: Als u werkt met Islamieten, neem dan een voorstelling van God, want u kunt niet in Mohammed geloven mét Christenen kunt u ook aan Jezus denken. Zoek dus een voorstelling, een uitbeelding van uw wil (maar ook van di acties) in een modus, een gebruiksvorm a.h.w., die voor allen even aanvaardbaar zou zijn. Hierdoor voorkomt u discrepantie tussen het door u georgineerde willen en de werking van het veld (de harmonische waarden daarvan). U voorkomt verder grote krachtverspilling, doordat u eerst uw beeld a.h.w. aan het veld moet opleggen. Zoek dus algemene beelden, maar detailleer deze zodanig, dat uw eigen voorstelling tevens die van de anderen is.

En hier is dan het vormen van het beeld misschien ook nog afzonderlijk te beschrijven. Om een beeld op te bouwen heb ik nodig

- a. een begrip van al datgene, wat voor een ieder in de gemeenschap aanvaardbaar zou zijn;
- b. een voorstelling, die als het even kan mede ligt in de richting van de concentratie.

Als u in de bioscoop zit waar een moordfilm wordt vertoont, stel u dan rustig een man met een pistool voor, die in plaats van kogels een leven-gevende straal bij wijze van spreken afvuurt. Dan blijft u zo dicht bij datgene, wat de concentratie tot stand brengt, dat u vanzelf ook de wil uit dit beeld kunt overbrengen. En dat houdt dus in, dat we in het beeld nodig hebben het

beginpunt van de ontwikkeling van de kracht. Ik moet mij altijd de bron van de kracht voorstellen. En als het even kan die bron dicht bij mijzelf en in overeenstemming met de basis van de concentratie.

Dan heb ik een voorstelling nodig van het doel. Dit doel kan iemand of iets zijn, waarvan ik absoluut geen beeld ken. Dit is niet belangrijk. Bouw u een willekeurig beeld op. Als u b.v: een negerin achter in Tunesië moet genezen, die Mina heet, en u weet niet hoe u zich haar moet voorstellen, dan denkt u mijnentwege aan Gina Lollobrigida, zo in die stijl. Maar noem haar Mina. Stel haai zo goed u kunt in de omstandigheden, waarin de persoon, die u wilt helpen of beïnvloeden, verkeert. Dan is er ook een doelvoorstelling; en deze is afgestemd op de persoon zelf. De voorstelling doet dus minder ter zake dan het gevoel dat die voorstelling één is met hetgeen met wil bereiken. De meest fantastische beelden kunnen hiervoor worden gebruikt. Typerend hierbij is overigens wel, dat bij gemeenschappelijke pogingen zich uit de vele deelvoorstellingen op den duur een soort beeldtaal ontwikkelt, die voor allen voldoende spreekt en bruikbaar is.

Indien u in een bepaalde groep van genezers of mediterenden regelmatig met krachtvelden zou werken, dan is het dus ook wel belangrijk, dat u langzamerhand een aantal gemeenschappelijke voorstellingen opbouwt. Dit vereenvoudigt de zaak ten zeerste.

Een beeld opbouwen is misschien niet voldoende. Wij moeten het beeld uitdrukken. Die uitdrukking kan zijn door de wil. "Nu" is een uitdrukking, die heel vaak daarbij kan worden gebruikt. Omdat het woord "Nu" het begrip is van het loslaten van kracht, een start, een begin. Onthoudt u daarbij, dat een beeld, dat overlegd en geconcentreerd is opgebouwd ook bij een algemeen oproepen ervan (enkel maar, als een flits) voor u onderbewust inhoudt: het invullen van de eens gevormde details. En daarom is het dus ook verstandig, dat u leert bepaalde voorstellingen op te roepen en deze steeds weer te gebruiken, voor zover dit mogelijk is. Dit is belangrijker dan een juist beeld te hebben van uw patient b.v. of desnoods van degenen, die u het geluk van te slagen voor een examen of iets dergelijks gunt.

Bij het willen moeten wij verder onthouden, dat zodra ons willen een volledige onvrijheid van onszelf inhoudt., het willen voortdurend blijft bestaan. Dus ook wanneer het krachtveld is verdwenen of de actie is afgelopen, zou de wil daarop gericht moeten blijven. Van de wilsconcentratie kan dus kort en goed worden gezegd

1. Tracht nooit iets waar te maken, wat u niet met heel uw wezen kunt begeren.
2. Maak u daarvan altijd een voorstelling, die bij u zo concreet en reëel mogelijk is. Dit bevordert de bruikbaarheid,
3. Concentratie betekent: uitsluiten van de buitenwereld; reageer op niets. Indien uw gedachten afdwalen, leid ze terug naar het doel. Het is dus niet belangrijk alle gedachten terzijde te schuiven, maar alle denkbeelden te brengen in één beeld.
4. Houd altijd rekening met de krachten in de omgeving, waarmee u werkt.

Baseer u zoveel u kunt daarop. Dit zal zowel uw eigen concentratie en daarmee de juiste uitdrukking van uw wil ten goede komen als ook het harmonisch richten en gebruiken van velden.

BEVRIJDING

Men realiseert zich gewoonlijk niet hoezeer liet denkbeeld van bevrijding (dus vrijmaking) een grote rol speelt in het totaal van de kosmos: Het bevrijden van mensen is over het algemeen het scheppen van een illusie. Maar in de magie, in het occultisme is bevrijding het vrijmaken van banden van mensen, denkbeelden, geesten of krachten:

Om een kracht vrij te maken moetje dus in staat zijn datgene, wat die kracht instand houdt - al is het maar op één punt -'te doorbreken. Het lijkt wel, of je een feestballonnetje doorprijkt, waarop alle onder spanning daarin gebrachte lucht, onmiddellijk begint te ontsnappen.

Bevrijding is in dit geval helemaal geen overwinningsfeit, Het is eenvoudig het doorbreken van een bepaald denkbeeld. Het is eigenaardig, dat er beelden zijn, waarin enorme krachten (ook occulte krachten) gelegen zijn, die zelden of nooit tot ontlading komen. Als ik mensen zie samenkomen in grote kerken, die daar werkelijk intens en eerkilt bidden, dan vraag ik mij wel eens af of ze dat werkelijk ondergaan. Maar er is kennelijk, niemand, die in staat is het beeld van het gebed op zichzelf te doorbreken met het idee van een doel. En toch, als je dat zou dóén, zou die totale kracht eerst werkelijk vrij worden. Nu ontstaat ze voor een ogenblik en langzaam maai zeker verdampt ze zonder dat ze nut heeft.

Als ik te maken heb met mediums dan zie ik zo vaak mensen, die worden geplaagd door bepaalde geestelijke invloeden, die soms van astrale geaardheid zijn (vaak zelfs van eigen schepping), maar daarnaast zien we ook gevallen van aanhechting. Indien je beseft hoe dit in elkaar zit, dan kun je ook hier een bevrijding tot stand brengen, die dikwijls niet alleen de persbon op aarde, maar ook de geest een nieuwe kans,- een nieuwe mogelijkheid geeft. Want die gebondenheid bestaat niet alleen maar voor de mens. Die mens is verstrikt in het besturend organisme van de beheersende of aanhechtende geest, die zijn denken en handelen beïnvloedt: De geest echter is gebonden aan het reageren van die mens. Hij kan zich in feite niet meer voorstellen, hoe je je eigenlijk moet uitdrukken. Degeen nu, die in staat is het besef van vrijheid bij beiden of desnoods bij één van beiden te wekken, die bereikt alleen maar door het scheppen van het denkbeeld, dat er een bevrijding tot stand komt, zijn doel; en beiden kunnen weer hun eigen weg gaan. U zoudt hen dan kunnen wijzen op hun eigen mogelijkheden.

Men zou het kunnen betwijfelen, of dit nu een bruikbaar idee is om te bespreken; Maar op zichzelf is de mogelijkheid van een scheiding tussen een beheersende geest en de mens een terugkeer tot het normale. Begrijpen beiden dat ze vrij zijn, ach, dan heb je verder weinig moeite. Maar als ze ergens terughunkeken naar de verbondenheid, omdat ze zich niet anders kunnen zien (zoals dit ook bij mensen wel voorkomt), dan is het dus wel zaak erop te letten, dat de band niet weer ontstaat: Vier of vijf keer verbreken is vaak nodig, voordat het idee van verbreking (bevrijding) werkelijk wordt aanvaard:

Hebben we te maken met b.v. spoken of demonen, dan zien we ook weer hetzelfde; Deze zijn gebonden aan astrale vormen. Misschien zijn ze alleen maar uitstralingen, die onder invloed van een medium astrale vormen aannemen. Als we nu in staat zijn de bron te vinden, waaruit die kracht voortkomt,- dan kunnen .we eenvoudig die kracht verbreken. Dan kunnen we zeggen: Het is áfgelopen. Dit huis wordt niet meer door spoken belaagd. Dan is de sfeer vrij.

Het idee "bevrijding" komt dus ook wel voor in het occultisme. In de magie gaan we zelfs nog veel verder.

In de magie vangt men a,h.w, bepaalde dingen. Bij het oproepen van een geest worden er lijnen getrokken (een pentagram). Daarin moet de geest zich manifesteren. Ze is daarin gebonden, Maar doorbreek één lijn en de hele figuur wordt waardeloos. En dat is iets, wat de meeste mensen eigenlijk niet goed begrijpen. Ze denken: bevrijding, dat is een algemene vrijmaking. Neen, bevrijding is het scheppen van een nieuwe mogelijkheid. Het doen wegvallen van de betekenis van het oude.

De bevrijding van 1945 heeft dat zeker niet gedaan. Integendeel, ze is gewoon een terugkeer tot de oude gewoonte geworden. De mensen, die allemaal hadden samengewerkt, die het allemaal eens waren, waren plotseling weer even verdeeld en even vol ruzie als voordien. En dat kunnen we geen bevrijding noemen. Hier is niet werkelijk de keten doorbroken.

Nu is dat voor een volk wel erg moeilijk. Maar voor jezelf in geestelijk of in occult opzicht is het gemakkelijker. Bevrijding betekent eenvoudig: een bepaalde voorstelling of denkbeeld laten wegvallen op één punt, zodat het geheel niet-meer werkt, en daarvoor in de plaats stellen een ander, minder begrensde geheel.

Een mens is een wezen, dat eeuwig is. Het menselijk bestaan op aarde is slechts één enkele fase in het totaal. De begrenzingen, die wij zoeken of menen te kennen, zijn niet helemaal reël. Maar we hebben ze als werkelijkheid aanvaard,

Als ik tegen mijzelf zeg, dat ik niet kan genezen, dan stel ik een grens. Maar als ik één keer heb gedacht dat ik iemand heb genezen (ik heb het dus geprobeerd), dan zal - ook indien ik niet geslaagd ben - hierdoor misschien een denken of een reageren ontstaan, waardoor ik het wel kan doen.

Als je zegt, dat je niet kunt psychometreeren, ach mensen, als je het probeert en denkt dat het niet gaat, dan gaat het ook niet en zit je voor gek. Maar als je denkt dat je het wel kunt, dan zul je misschien de eerste keren teer fabuleren dan werkelijkheden aflezen. Je hebt echter een nieuwe denkwereld, geopend. Daardoor ben je gevoeliger geworden en kun je leren ermee te werken.

Als je denkt dat magie onzin is, dan zul je er nooit iets van terecht brengen. Maar als je beseft dat magie eigenlijk niets anders is dan het niet-erkennen van bestaande grenzen en het eenvoudig daarvoor aannemen van andere mogelijkheden, dan heb je de mogelijkheid tot slagen.

De mens zou zichzelf moeten bevrijden van heel veel dingen, die hem vasthouden of waaraan hij zich gebonden heeft. Dingen, die eigenlijk niet zo belangrijk zijn. Het is zo, dat menig een eigenlijk wordt geboren en opgevoed in een bepaald milieu (en dus ook in een denkwijze) en meent, dat die denkwijze voor alle dingen al-beslissend is, terwijl ze in feite maar voor één punt, nl. zijn eigen omgeving, geldt. Beseft je dat, dan ben je vrij. Dan behoeft je jezelf nog niet eens te veranderen. Maar dan wordt de natuur anders. Je zult haar krachten anders beleven en anders ondergaan.

Als ik in het wetenschappelijk denker. (ook esoterisch bestaat er iets dergelijks, vol stellingen en filosofieën) een trap van bewustwording voor mij nog noodzakelijk acht, dan ben ik eenvoudig blind voor alle andere mogelijkheden van bewustwording (tot zelfs de realisatie van de hoogste waarden), die er voor mij zijn. De trap, welke ik trede voortrede moet beklimmen, is een voorstelling, die ik mijzelf maak. Het is een voorstelling, die voor menig mens bijna onvermijdelijk is, omdat hij zich zonder de idee van trap of trapjes de oneindigheid niet durft voorstellen. Maar als die mens zijn begrip van beperktheid kan loslaten, dan heeft hij die trap ineens niet meer nodig en ligt de hele wijde wereld rond hem.

Men spreekt over verlicht wordt op duizenderlei manieren. Men maakt er iets moois van. Maar in feite is bewustwording niets anders. dan het uitbreiden van je besef van de wereld.

En dan zeggen ze: inwijding. Inwijding is ook alleen maar een bevrijding van de beperkingen, waarin je leeft. Het is een steeds meer leven met het geheel en met de omstandigheden. Zodra we terugkeren tot de nuchtere logica van het oude, zijn we gebonden, geketend. En dan kunnen tienduizend geesten trachten ons te bevrijden en het lukt niet.

Als Jezus hier zou staan en zou zeggen: "Om mij te volgen moet je alles achterlaten" en de mens zou zeggen. "Ja, maar dit horloge heb ik van mijn vader gekregen; dat wil ik houden." dan is de zaak al verloren. Maar als iemand dat hoort en terwille van diezelfde Jezus ook maar één dingetje weggeeft, dan is het idee van "mijn eigendom" al veranderd. Dan is dat eigendom een functie van de taakvervulling geworden, die Jezus biedt. En op dat ogenblik is het een zaak van bevrijding: Maar die bevrijding gaat veel verder dan het alleen maar geven. Want dan geldt ook wat Jezus zegt: "Ga uit, drijf de duivelen uit, genees de zieken in mijn naam en de naam des Vaders. Dat geldt dan op dat ogenblik.

De bevrijding op deze wereld van de ene vorm van dictatuur voor een andere interesseert mij niet. Het is misschien erg onvriendelijk van mij, dat ik uw grote bevrijdingsstrijd tegen de Duitsers, uw bevrijding door de Canadezen (die ons althans de mogelijkheid tot incarneren hebben gegeven niet zo hoog kan aanslaan als u doet. Voor mij is de bevrijding het vinden van een geestelijke vrijheid. Het vinden van een vrijheid van denken en van leven, waardoor je in staat bent om alle mogelijkheden, die je hebt, op een juiste manier te benutten en waardoor je jezelf kunt waarmaken.

Ik ben helemaal geen advocaat voor bevrijding van alle banden in deze maatschappij. Maar ik zou wel willen zeggen. Op het ogenblik zijn er duizenden deuren gesloten. De mens zit in een cel, in een gevangenis. Een gevangenis, die het hem onmogelijk maakt oei gebruik te maken van zijn capaciteiten, ja, zelfs van zijn denkvermogen, van zijn gevoelens. En omdat je zo onnoemelijk veel kunt doen met emoties, is dat zo belangrijk in het occultisme. Als de mens nu eindelijk die deuren zou kunnen openmaken, zodat hij tenminste naar buiten kan gaan, wanneer het nodig is. Het is belangrijk, dat de mens de grenzen, die hij om zijn bewustzijn, zijn denken en zijn geestelijk leven heeft getrokken, doorbreekt.

De tijd is een vliedende illusie. Of we nu mensen zijn of geesten, maakt eigenlijk geen verschil. We kunnen werken met de krachten Gods. We kunnen putten uit de heren der Stralen. We kunnen ons begrip doen groeien, waardoor onze gedachten uitgaan tot in de oneindigheid. We kunnen spreken met mensen op verre afstand, waarbij onze dromen de sleutel worden tot het totaal erkennen van een mogelijkheid tot ontwikkeling.

U zoudt uzelf moeten bevrijden van al uw beperkingen en vooroordelen. Niet door anders in de wereld te gaan staan, maar door uw beperktheid niet meer te aanvaarden. Zodat u weet: Als de noodzaak komt, dan kàn ik. En dan niet alleen maar denken, maar dan kan ik ook handelen buiten alle wetten van de mensheid om desnoods, wanneer ik weet dat het een noodzaak is,-dat het de waarheid van mijn wezen is.

We weten dat u vrij bent alleen al, stelt u in staat veel meer te presteren. Soms beleeft u iets en bent u voor een ogenblik vrij. Dan durft u dingen te doen, die niet meer gewoon zijn. En dan keren de normale omstandigheden terug en u mist dat vertrouwen. U heeft niet meer het geloof in uzelf en in de krachten boven u. U heeft niet meer de openheid voor de krachten: En gaat u verder, dan kunt u niets meer.

Ik wens u toe, dat u een andere bevrijding vindt dan die men nu viert. Niet de bevrijding van een heerschappij. Die wordt weer vervangen door een andere heerschappij. Maar de bevrijding van uw te grote begrensdsheid, waardoor u leert alle krachten, die er in u zijn op de juiste wijze te gebruiken en uw eigen geest te brengen tot de verwezenlijking van uw totaliteit.

HET NUT VAN HET NUTTELOZE

Dit is den paradox. Kan het nutteloze nuttig zijn? Het feit, dat het nutteloos is, ontnemt het in wezen alle nut. Maar nutteloosheid is een relatief begrip. Datgene, wat onnut is voor de een, kan nuttig zijn voor de ander. En als zodanig moeten wij stellen, dat het nut van het nutteloze vaak is gelegen in het feit, dat wij het onnut-zijn daarvan beseffende het aan anderen overlaten, die er wel hun nut van kunnen hebben.

Dit moge spitsvondig lijken, maar wij moeten wel begrijpen, dat - indien wij, het onnutte niet aan anderen willen overlaten, maar het voortdurend willen behouders, ook als wij erkennen dat het in feite overbodig is - wij daarmee het aantal onnutte dingen in ons leven steeds vermeerderen.

Een mens., die een in feite onnut beleefdheidsleugentje gebruikt, ziet zich vaak genoopt een heel web van beleefdheidsleugens daaraan vast te knopen om niet door de mand te vallen. De mens, die begint een in feite onnutte administratieve handeling te verrichten, zal zich genoopt voelen deze handeling te rechtvaardigen en daardoor een systeem te bedenken, waarin steeds meer onnutte handelingen worden opgenomen en een steeds grotere dupliciteit van handelingen optreedt. Wie dit begrijpt, zal dus moeten toegeven, dat het onnutte altijd onnut is, zolang wij er geen onmiddellijk nut van kunnen hebben.

Indien wij het echter daarom niet geheel verwerpen, maar erkennen dat het voor anderen betekenis en nut kan hebben, dan zullen wij het onnutte tot een nuttig iets maken. Daarbij zou ik dan willen wijzen op het feit, dat nimmer een onnuttig iets nuttig is, als het alleen maar dient voor aanzien, prestige of zelfs maar als werkverschaffing e.d. Want degene, die een

dergelijke taak verricht of daaraan prestige ontleent, is zich van de schijn, waarin hij leeft en werkt, bewust en zal als zodanig daarin nimmer vrede en geluk kunnen vinden. Maar zodra iemand dat volkomen au sérieux neemt, kan hij in dit voor anderen volledig onnutte en overbodige zijn geluk, zijn taak en zijn persoonlijkheidsuitdrukking gewinnen. Zodra dit gebeurt, kan ook het onnutte zijn nut hebben en dan kunnen wij zeggen:

Het onnutte is voor degeen, die het onnut-zijn daarvan nog niet beseft, vaak een middel tot bewustwording, waardoor hij op den duur beseft dat hetgeen hij nuttig achtte in feite onnut was; en daarmee heeft het nutteloze zijn nut bewezen.

Als ik daaraan nog één les mag toevoegen: Vele mensen doen dingen, omdat zij die altijd hebben gedaan, terwijl ze geen zin meer hebben. Anderen laten dingen na, omdat zij die altijd hebben nagelaten, terwijl deze terughoudendheid in feite geen zin meer heeft. Degeen, die wijs is, beseft wat op dit moment voor hem nuttig is en handelt daarnaar, zonder zich af te vragen wat de daaruit voortkomende consequenties zijn, steeds het grootste nut nastrevende.

Door zo te handelen zal hij het onnutte aan anderen overlaten, die daaruit misschien dan wel waardevolle dingen kunnen putten.

LES 9 - WIL EN INTUÏTIE

Hoofdstuk XVII

Wanneer wij ons bezighouden met de praktische mogelijkheden van het occultisme, zo kunnen wij natuurlijk de wilskracht trachten te ontwikkelen en te versterken. Maar de wil alleen is nimmer voldoende: Te allen tijde zijn wij verplicht om ons te richten op een doel, dat wij tevoren moeten zien. Dat doel moet bovendien in overeenstemming zijn met de verschillende waarden, die men als mens "werkelijkheid" noemt en als zodanig kan aanvaarden. Het zal u duidelijk zijn dat wij, indien we de wil op de juiste wijze willen concentreren en voldoende tot ontwikkeling brengen, daarnaast ook aandacht moeten besteden aan het ontvangen van de juiste impulsen, zodat wij op de meest juiste wijze kunnen reageren op alles, wat er rond ons geschiedt. Onze kracht heeft alleen zin, indien zij doelmatig wordt gebruikt. Daarom wil ik u allereerst enkele meer praktische voorbeelden geven van intuïtie en het gebruik ervan.

Dan stel ik allereerste Een intuïtie is gebaseerd op feiten, waarbij het bewustzijn en eventueel het onderbewustzijn of het geestelijk weten een overbrugging schept in logische zin van de hiaten, die in het weten voorkomen. Dambij kan worden aangenomen dat voor iemand, die intuïtief voldoende begaafd is, 10 % aan feiten voldoende is, om een intuïtieve, beredeneerde, maar volledig juiste prognose dan wel een duiding van feiten tot stand te brengen.

Wat speelt zich nu af bij deze intuïtie?

In de eerste plaats mag ik mij niet inspannen. Zodra ik op enigerlei wijze krampachtig ben, zal mijn intuïtie niet willen werken. De inspanning brengt zelfs met zich mede, dat ik naar verbandingen zoek waar deze er niet zijn. Het resultaat is op z'n minst genomen twijfelachtig. Vind ik echter de juiste ontspanning (het mij op de juiste wijze a:h.w. losmaken van alle feiten en feiten-combinaties), dan kan mijn bewustzijn op de juiste wijze reageren.

Voorbeeld I,

Ik bevind mij in een toestand, waarin het voor mij belangrijk is de reacties van enkele mensen of hun karakter op de juiste wijze te schatten. Ik beschik over betrekkelijk weinig gegevens. Indien ik mij een oordeel aanmatig over de persoon op grond van voorkomen, handschrift of iets dergelijks, dan is de kans zeer groot, dat mijn belichting eenzijdig is. Indien ik het probleem alleen zie aan de hand van de mij bekende feiten, dan is de mogelijkheid zeer groot, dat ik het ofwel onoplosbaar zal vinden, dan wel een zeer eenzijdige oplossing zal treffen, die het probleem eigenlijk alleen maar verplaatst.

Ik neem dus op. Ik oordeel niet. Ik blijf - waarnemende - ontspannen; Ik neem kennis van alle feiten, maar ik tracht die niet in een verband te brengen. Ik absorbeer, zoals een spons water kan opnemen. Ik vul mij met de feiten, voor zover zij er zijn of met de indrukken, die ik heb opgedaan. Daarna - en hier komt de wil mede in het geding - schakel ik elke bewuste overweging uit. Wanneer ik na verloop van enige tijd (voor een klein probleem kan dat enkele minuten zijn, maar voor een ernstig probleem of een zeer belangrijke analyse is een half uur tot een uur minstens noodzakelijk) wederom begin de gegevens na te gaan (als het even kan op dezelfde wijze en in dezelfde volgorde, waarin ik dit reeds heb gedaan), dan blijkt dat zich op grond van deze feiten een niet-volledig redelijk, maar toch logisch: aanvaardbare oplossing suggereert. Deze oplossing is voor mij dan de juiste.

Voorbeeld II.

Ik heb een bepaald doel voor ogen. Ik weet niet hoe ik dit zal verwezenlijken. Ik wil mijn intuïtie gebruiken om dit tot stand te brengen. Procedures Allereerst en zeer noodzakelijk is de omschrijving van het doel. Beperk uw doel zoveel mogelijk, opdat u werkelijk nauwkeurig kunt omschrijven wat u wilt. Besteed hieraan desnoods enige tijd. Daarna begint u niet weer het doel voor ogen te nemen of zelfs maar te overwegen, maar gaat u alle bestaande condities,

waarin uw daad beperkt zou kunnen worden of uw streven vrijer, na. Besteed ook hieraan enige tijd. Voeg daarbij eventueel nieuwsberichten, de mening in uw omgeving, de erkenning van het weer, de sfeer, uw eigen stemming. Al deze gegevens neemt u op. Ook dit weer zonder dat u daaraan nu reeds enige conclusie of consequentie verbindt. Schakel dan met uw wil het probleem wederom uit. Houdt u met iets totaal anders bezig. Dwing uw gedachten zich niet verder met het opgenomen bezig te houden. Eerst na een periode van ongeveer een uur (misschien een half uur, indien het geval niet belangrijk is) gaan wij wederom de omstandigheden nogmaals na. Wij vragen ons dan af: Hebben wij ons daarbij niet vergist?

Na de omstandigheden overdacht te hebben, denken wij over het doel na. Wij trachten zo nauwkeurig mogelijk de eerst gegeven omschrijving terug te vinden. Pas daarna laten wij in ons een verbinding ontstaan tussen de huidige omstandigheden en het doel. Wij zien dan doorgaans een algemene richtlijn ontstaan, die is gebaseerd op de mogelijkheden, die wij in het heden hebben geconstateerd en op de noodzaken, die voortvloeien uit het gestelde doel. Dit betekent, dat handelen volgens deze algemene richtlijn en de eigen mogelijkheden zeer zeker zal bijdragen tot de bereiking van het doel, terwijl tevens in de intuïtie vaak bepaalde voorbehouden zijn opgenomen, waardoor men zich zal afwenden van middelen en wegen, die de bereiking van het doel eerder zonden benadelen of tegenhouden dan bevorderen.

Dit zijn twee praktische voorbeelden, gegoten in een vorm, waarin een ieder ze kan gebruiken.

Wat is nu in dit geval de functie van de wil?

Ik moet mijn wil een, zekere mate van concentratie geven. Natuurlijk. Het is noodzakelijk,, dat ik eerst tot een zekere mate van zelfbeheersing ben gekomen. Eerst als ik die zelfbeheersing bereik, is het nl. mogelijk voor mijzelf de rust af te dwingen, die noodzakelijk is voor het tot stand komen 'van de intuïtie. De wil moet dus regelmatig worden geoefend. Maar daarnaast is het betrekkelijk eenvoudig om - desnoods op grond van algemene gegevens en feiten (mijnentwege een wereldprobleem, dat op dit moment actueel is) - na te gaan wat uw intuïtieve reacties zijn,

Wil men zijn intuïtie ontwikkelen, dan zal men natuurlijk moeten uitgaan van het feit, dat de intuïtieve beslissing en richtlijn worden vastgelegd. Want om met een redelijke mate van zekerheid uit betrekkelijk weinig feiten een volledig juiste conclusie te kunnen trekken, heeft men zelfvertrouwen nodig. Zelfvertrouwen en ook het gebruik van de procedure kunnen alleen worden geleerd door een voortdurend in praktijk brengen van het proces der intuïtieve erkenning. Vandaar dat de volgende regels voor u in dit verband belangrijk zijn;

1. Willen is begeren met uitsluiting van al het-andere. Indien u wilt tracht met intuïtie iets tot stand te brengen, dan zult u eerst moeten begeren uw eigen wezen te beheersen; en wel zodanig, dat u het gevoel hebt, dat dit het belangrijkste in de wereld is.
2. Wanneer u voelt deze toestand te hebben bereikt en niet eerder, volgt u de procedure van overweging,, zoals die in de twee voorgaande voorbeelden is neergelegd. De rust,, die u afdwingt, kan natuurlijk door hulpmiddelen worden vereenvoudigd. U kunt uzelf een bezigheid geven, waarbij u geen tijd hebt om na te denken. U kunt ook een totaal andere gedachtengang volgen. De beste methode is echter: een ontspanning, waarbij geen overdadige denk-bezigheid noodzakelijk is. Dus bij voorkeur niet een zeer, spannende roman leen of zo iets.
3. De intuïtie is in het begin voor u niet te onderscheiden van een droom, een illusie.-Het vraagt enig vertrouwen in uzelf en in uw mogelijkheden om zo'n intuïtie op de proef te stellen. Toch is het belangrijk, dat u dit doet. Stel uw intuïtieve vermogens voortdurend op de proef. Tracht daarbij vooral in het begin problemen te nemen, die slechts een geringe tijd van overdenking vergen. Voorbeelden zijn; Mensen gadeslaan. Trachten hun eerstvolgende reactie af te leiden. Dit. kan worden gedaan met de beschouwing van de persoon, het stellen van de vraag, een rust van enkele minuten. U zult ontdekken, dat u op deze wijze, langzamerhand een vaardigheid verkrijgt. Gebruik uw vaardigheid voortdurend, ook indien. dit kennelijk niet noodzakelijk is. Oefening is in dit alles een van de belangrijkste waarden.

4. Als u bent gekomen tot een intuïtieve vaststelling, beslissing of prognose, dan vraagt het enige wilskracht om alle andere overwegingen terzijde te stellen. Om te komen tot een juist beproeven is dat echter noodzakelijk. Zeer u aan op die terreinen, waarop dit voor u belangrijk en noodzakelijk is, elke beoordeling van anderen, alle gangbare denkwijzen en opvattingen, ja, zelfs alle logica terzijde te stellen, opdat u in staat zult zijn hetgeen u wilt volbrengen op zijn eigen merite te beoordelen. Dit is zeer belangrijk.
5. Als u wilt werken met intuïtie, is het vaak goed daarbij rekening te houden met de mogelijkheid kleine prognoses te stellen. Het geven van een kleine voorspelling - al is het maar t.a.v. het weer van morgen - is in zeer vele gevallen bevorderlijk voor uw ontwikkeling. Het overbruggen van de hiaat tussen 't bewust erkende feit en de onbewuste waarden is aanvankelijk moeilijk. Daarom niet alleen voortdurend oefenen, maar stel kleine prognoses. Indien u die maakt, onthoudt u van elke prognostiek, die alleen is gebaseerd op getallen en kansberekening. Eerst zult daarmee intuïtief niets kunnen doen. Baseer al datgene, waarvoor u een intuïtieve beslissing zoekt, op:
  - a. bestaande waarden, die niet erkend zijn,
  - b. acties.

Om een voorbeeld te geven: Het is in het begin niet mogelijk intuïtief vast te stellen wie een paardenrace zal winnen. Maar als men een course ziet, kan men wel nagaan wat de geldomzet is. De geldomzet is een reeks acties in vaststaan de waarden. Naar de geldomzet kan het winnende nummer worden voorspeld. Aan de hand daarvan kan dus wel een juiste intuïtie worden gevonden; niet aan de hand van de beschouwing der deelnemers. Hier is nl. een te grote hoeveelheid niet-overzienbare reacties. En vooral in het begin zult u niet in staat zijn daarmee iets te doen. U kunt niet zeggen op welk nummer van een lot de hoofdprijs van de loterij valt. Wel zult u na zeer korte tijd met zeer grote waarschijnlijkheid kunnen constateren in welke steden of in welke delen van het land de prijzen zullen vallen. Deze mogelijkheid bestaat weer wel. Het is. dus altijd weer een zoeken naar datgene waarmee men zelf kan werken. Wie werkt met getallen, werkt ergens met dode waarden. Een prognose kan worden weergegeven in getallen, maar ze kan nimmer worden gevonden op basis van getallen. Ze kan worden gevonden op grond van emotionele achtergronden, waarden uit het gemeenschappelijk bewustzijn, geestelijke invloeden en tendensen, kosmische stralingen. Al deze dingen kunt u aanvoelen, voorvoelen en combineren, ook buiten het logische om. Maar u kunt geen rekensom met te veel onbekenden oplossen; dat wordt mathematica en heeft met intuïtie niets meer te maken.

Ik wil erop wijzen, dat onze intuïtieve reactie niet alleen maar een exceptioneel te ontwikkelen gave is. Zij is wel degelijk iets, wat in het dagelijks leven een grote rol speelt. Maar wij weten eenvoudig niet hoe daarop te reageren. Een eenvoudig voorbeeld: Men speelt roulette. Iemand wil op rouge et noir spelen, de twee kleuren. Als hij denkt "nu komt rood uit," dan komt zwart uit. Als hij denkt "nu komt zwart uit", komt rood uit. Dit blijkt vaak 7 à 8 maal juist uit te komen; dus dat de tegenovergestelde kleur uitkomt, als je inzet.

Wij hebben hier te maken met een invertie intuïtie, een omkering. Wij hebben de begrippen winst en verlies niet voldoende uit elkaar gehouden. Wij zijn onbewust uitgegaan van het totaal begrip winst. Dat ligt bij de bank. Het is altijd de bank, die de meeste winst maakt. Het is de bank, die profiteert. Ik voor mij, ik speel tegen de bank. En ik heb zelfs op een schijnbare kans van half-half in feite misschien een mogelijkheid van 1 op 3 of 4. Ik moet mij dus associëren. En als ik dit kunstje ken, dan kan ik op rouge et noir (indien ik die intuïtie normaal invert heb) komen tot de juiste intuïtie en ik. kan daarop een hoeveelheid winstpunten boeken. Dit is zelfs mogelijk, wanneer men wil spelen op de kolom.

De kolom geeft drie mogelijkheden. Maar van die drie mogelijkheden is het bijna altijd zeker op de vier keer drie keer juist te reageren, indien men weet hoe men moet bepalen. Daarvoor is een kennis van het spel nodig, maar ook van de eigen verhouding t.a.v. het speelveld. Als ik zie, dat op één kolom zeer veel is ingezet, dan kan ik alleen spelen, als ik uitga van de maximale winst, die zal moeten worden uitbetaald. Aangenomen natuurlijk, dat het een eerlijke roulette is. Anders wint de kolom, waarop de grootste inzet staat, nooit. Als u dus

reageert op de grootste winstmogelijkheid, dan krijgt u "ja" of "neen". Heeft u dat geconstateerd, dan kunt u reageren met uitsluiting hiervan op mijn grootste winstmogelijkheid, die nog twee kolommen omvat.

In het begin vraagt dat te veel tijd. U zult dat zelden kunnen doen tussen inzet en inzet. Maar als u dat meermalen hebt geprobeerd, dan gaat het wel vlug genoeg en kunt u voor het "les jeux sont faits" klinkt inzetten op de kolom, waarop voor u persoonlijk de maximale winstmogelijkheid ligt. Het is dus eerst een elimineren van de maximale mogelijkheid, daarna uit de mindere mogelijkheden persoonlijk het grootste voordeel intuïtief nagaan. De winstkansen zijn dan betrekkelijk groot.

Er zijn mensen, die weten dat je dit spel alleen kunt spelen, zolang men zelf een zekere afstand houdt van het spel. Overal in de casino's kent men de z.g. broodspelers. Zij zetten enige tijd betrekkelijk geringe bedragen in en als zij voor een bepaald bedrag aan winst hebben binnengehaald, of het gevoel hebben dat zij vermoeid zijn, dat zij niet meer kunnen reageren, dan breken zij het spel af en verlaten ook het casino. Dat is begrijpelijk. Deze mensen - al kennen zij deze truc niet - werken in feite met de intuïtie, zoals ik probeer u duidelijk te maken. Hieruit blijkt, dat wij de wil nodig hebben om onszelf voortdurend onder controle te houden. Het voorbeeld zal hier in Nederland, waar men immers alleen maar ten bate van de staat mag spelen, misschien niet zo gemakkelijk worden gevolgd. Maar u kunt zich wel de toestand indenken.

Als ik bezig ben met intuïties, die mij voortdurend resultaat kunnen brengen, wordt mijn wezen steeds meer betrokken bij de mogelijkheid tot winnen. Ik zal moeite moeten doen om mijzelf en mijn begeerte naar winst te bedwingen en daarvoor in de plaats steeds weer te komen tot alleen de overweging van de mogelijkheden. Doe ik dit, heb ik die wilskracht, dan kan ik winnen. Doe ik dit niet, dan kan mijn intuïtie mij in het begin helpen. Maar dan zien wij het bekende-patroon van elke beginnende speler. Deze komt binnen als gebiologeerd door het spel. Hij is eigenlijk niet uit op het maken van winst; hij wil ervaren. Door het ervaren stelt hij zich in op intuïtie. De beginner wint dikwijls. Maar nu ziet hij winst. Hij begint te denken aan het geld en niet meer aan het spel. Hierdoor verliest hij veel meer dan hij ooit heeft gewonnen. Dat te weten (te weten afstand te houden) is een van de belangrijkste dingen. Of dit nu gaat om een prognose voor het getal dat uitkomt op het rad, of dat het een kwestie is van wat er zal gebeuren in de komende maanden in Israël, Egypte, Turkije of Viet-nám, dat is allemaal hetzelfde. Als ik mij persoonlijk te veel bind aan hetgeen ik wil bereiken, kom ik altijd weer verkeerd uit. Mijn instelling is niet juist. Als mijn punt van uitgang te persoonlijk wordt, is het verkrijgen van de juiste intuïtie onmogelijk.

Dan moeten wij nu proberen te zien waar deze intuïtie bruikbaar is, aangenomen dat wij de wilskracht hebben om ons steeds te distanciëren van al datgene, wat te persoonlijk is.

Dan stel ik:

In de eerste plaats: Op het ogenblik, dat de persoonlijke occupatie met het gebeuren terzijde kan worden gesteld, is een realisatie van de eigen werkelijke relatie met en de verhouding tot de totaliteit aan de hand van geestelijke, astrale, mentale en materiële waarden mogelijk.

In de tweede plaats. Indien men met alle geweld een b.v. telepathisch contact probeert af te dwingen, sluit men zich af. Elk forceren, zelfs als men haast heeft, is fataal voor de uitkomst, Behersing is noodzakelijk.

In de derde plaats: Als ik wil bereiken en ik kan mijzelf beheersen, dan zal ik in mijn conclusie altijd een punt van uitgang vinden. Is dit punt van uitgang bereikt, dan moet er onmiddellijk worden gereageerd. Een voorbeeld, U zit aan de roulette. U wilt op een kolom zetten. U heeft uitgemaakt: deze kolom heeft de grootste kans te winnen. U vraagt zich nog een ogenblik af: zal ik de inzet doen? Op dat moment is het al "les jeux sont faits" en is de mogelijkheid voorbij. Snelle reactie, wanneer de intuïtie er is, is noodzakelijk.

In de vierde plaats Wanneer ik gebruik maak van mijn vermogen tot afstand nemen (ook t.a.v. de menselijke denkwijze), zal elk bewustzijn dat ik kan delen (dus ook de hoogste geestelijke waarden, bewustzijnsvormen uit de geest, opgebouwde bewustzijnsvormen van

een gemeenschap of een volk, waarin ik mij bevind) een directe aanvulling geven aan mijn beperkt punt van uitgang. Mijn weten wordt vollediger, ook wanneer dit niet verstandelijk is uit te drukken. Op deze wijze kan de intuïtie worden gebruikt om in alle omstandigheden van belang snel en juist te reageren.

Methode van training.

Oefen u om een bepaald begrip te overwegen en dan terzijde te stellen. Kijk naar buiten. Vraag u af: Gaat het regenen of niet? Dwing uzelf een half uur niet uit het raam te kijken. Vraag u af: Hoe warm is het? Maak een schatting. Kijk uit de verte naar een thermometer, maar ga niet kijken, voordat er een half uur is verlopen. Leer uzelf om in die tussentijd elk bezig zijn met de vraag "regen of niet", "hoe warm" en al die dingen meer voortdurend te onderdrukken. "Iet gaat mij nu niet aan.", zegt men in Holland. Dit moet u begrijpen. Leer bepaalde punten eenvoudig uit te schakelen: "Dit gaat mij nu niet aan". Pas wanneer de door mij gestelde tijd is verstreken, zal ik constateren; niet eerder. U kunt dit ook doen door b.v. een krantenartikel dat u interesseert halverwege weg te leggen, uzelf te dwingen daaraan enige tijd niet te denken, vervolgens het gelezene te recapituleren en dan pas verder te gaan. Oefeningen, die noodzakelijk zijn.

Op deze wijze wordt men getraind in het uitschakelen van alle persoonlijke reacties in de tijd, die noodzakelijk is om de processen in onderbewustzijn, in geestelijke en andere waarden binnen het ego te laten verlopen.

Oefen u in omschrijven. Als u een bloem gaat kopen, omschrijf voor uzelf wat u wilt hebben. Ik wil b.v. een iris. Hoe ziet een iris er uit? Zij is lila van bloemblad. Daarin zit een-witachtige streep, waarin een gelige tongstreep voorkomt. Omschrijf de kelkvorm. Omschrijf de eigenaardige wijze, waarop de tong-achtige bloem zich openplooit aan de bovenkant. Omschrijf het blad, de stengel. Probeer te visualiseren.

Als u brood hebt, stel u dat brood voor. Kijk er even naar. Vraag u af: Hoe ziet dit brood er uit? Hoe zal dit smaken. Is het knapperig? Is het niet knapperig? U moet zich een voorstelling maken van de meest eenvoudige dingen. Hoe beter u omschrijft, hoe juister u formuleert, des te gemakkelijker het voor u wordt problemen op te nemen. Want een juiste formulering betekent ook het juist opnemen in het geheugen. Het betekent het juist opnemen van gegevens, ook van anderen.

Leer observeren. Leer, wanneer u leest, de betekenis van elk woord te overwegen. Als u luistert, probeer, nadat een zin is gesproken (als u de tijd heeft) te recapituleren: Wat is er precies gezegd? Wat is de intonatie? Door u op deze manier te trainen krijgt u het vermogen de bekende gegevens juist te recapituleren en te omschrijven en komt u tot een meer objectieve weergave van de gegevens.

Oefen u in het precies omschrijven van hetgeen u wilt of waarheen u gaat. U stapt b.v. in een autobus. U weet het eindpunt. Waar precies is dat eindpunt? Waar staat de haltepaal? Wat voor een huis staat daar bij? Omschrijf dat. Weet u het niet? Kijk dan, als u bent aangekomen. Omschrijf het voor uzelf nauwkeurig. Wilt u naar een theater gaan? Wat verlangt u van dat theater? Precies omschrijven. Na afloop u afvragen: Wat is het verschil tussen wat ik heb gezien of gehoord en wat ik mijzelf heb voorgesteld? Definieer het verschil. Leer uzelf om concreet en kort te omschrijven- wat is het verschil? Hierdoor bent u in staat, als u voor een bepaald doel intuïtie nodig hebt, u dat doel zo volledig voor te stellen, dat daardoor een gerichtheid in uw denken, maar ook in de werkzaamheid van het onderbewustzijn en de geest tot stand wordt gebracht.

Het volbrengen van deze oefeningen vraagt wilskracht. Het lijkt eenvoudig, als ik u vertel: zo doe j:e dit. Maar het is niet zo eenvoudig, omdat u dit langere tijd voortdurend moet doen. Wie de genoemde oefeningen ongeveer drie à vier weken elke dag enkele malen doet, heeft een beginpunt bereikt en kan voor het eerst trachten meer bewust een intuïtie te verwerven en te controleren.

In de training is het belangrijk, dat wij de intuïties nagaan. Intuïties nagaan is in het begin over het algemeen een kwestie van constatering. Een eenvoudige, methode: U staat bij een

verkeerspunt. Neem 1 à, 2 minuten het verkeerspatroon waar. Tracht dan uzelf af te vragen. Welk openbaar lijnvoertuig komt het eerst voorbij? Welk nummer? U zult zien, dat u de eerste malen misraadt. Als u het enkele malen heeft gedaan, dan blijkt het voorkomen van het door u voorspelde nummer steeds vaker te gebeuren. Dit is een van de eenvoudigste methoden. Als u iemand on (u kent deze niet), maak enkele conclusies. Niet ten aanzien van diens karakter, dat heeft nog geen zin. Maar b.v.: Hoe zal deze mens reageren op een van de andere aanwezigen, die ik ken? Probeer deze dingen te doen. Allemaal kleine intuïties met een betrekkelijk gering tijdsverloop.

Op deze manier schoolt u zich in het gebruik van de intuïtieve gaven en vermogens; en dit is noodzakelijk. Want eerst wanneer dit voor mij een normaal iets is geworden, kan ik afstand houden, waardoor ik in staat ben. ook bij grotere problemen, zonder al te lang eerst mijn wil te moeten oefenen, zonder te veel te worden gestoord door het weerkeren van het probleem, innerlijk deze zaak te verwerken.

Misschien vraagt u zich af, waarom deze intuïtie juist nu weer op uw programma is gezet? Men heeft u gesproken over allerhande waarden in het occultisme en daarbij is (als ik juist ben voorgelicht) in een vorige les gesproken over de verschillende krachtvelden, waarin u zich bevindt.

Die krachtvelden waarin u zich bevindt, mijne vrienden, zijn invloeden, die u - maar ook uw omgeving - kunnen bepalen. Zij zijn het, die uw gedrag a.h.w. in een zekere richting stuwten, maar ook dat van anderen. U erkent deze velden en stromingen meestal niet zo heel bewust. Maar toch kunt u die werking erkennen. Er is in u iets, dat een dergelijk veld constateert. Het is duidelijk, dat alle verloop van het gebeuren hierdoor mede al wordt beperkt. En er zijn vaak vele van dergelijke krachten in één en dezelfde tijd aanwezig. De beperking van de mogelijkheden van het werkelijk gebeuren wordt steeds kleiner, terwijl de theoretische mogelijkheid even groot blijft. De intuïtie maakt het ons mogelijk deze beperking te constateren. Zij maakt het ons mogelijk door het waarnemen van de feiten n gelijktijdig de geestelijke begrenzingen, de geestelijke achtergronden van eigen wezen te komen tot een definitieve conclusie, waarbij de constatering van het feit bijna puntnauwkeurig kan zijn. En wat heeft u aan al uw geestelijke gaven (,helderhorendheid, helderziendheid, het vermogen tot hypnotiseren e.d.), wanneer u ze niet kunt gebruiken? De intuïtie is het leid snoer, dat wij nodig hebben om ons totale wezen en kunnen in het occulte op de juiste manier te richten.

Het is geen wonder, dat een dergelijk onderwerp in de verschillende disciplines in het rijk van het occultisme. steeds weer naar voren komt- Het is als het ware de weg, waarlang zich de ontwikkeling verplaatst.

Al wat ik uit de geest ontvang, wat ik in de geest waarneem, wat ik erken of tot uiting breng aan geestelijke vermogens, aan genezende kracht, moet in overeenstemming zijn met de weg. Op het ogenblik, dat ik - ook in de z.g. occulte wetenschap - tegen de dingen inga, die door alle invloeden a.h.w. worden afgedwongen, kan ik zelden een blijvend resultaat bereiken. In de meeste gevallen is het mij niet mogelijk, iets blijvend tot stand te brengen. En wat ik bereik kost mij veel meer kracht, moeite en vaak strijd in mijzelf dan noodzakelijk is.

Wie gebruik maakt van de begaafdheden van de mens, wie wil handelen volgens de occulte wetten, moet beginnen met te weten: in welke richting kan ik nu gaan? Indien de richting niet in overeenstemming is met het doel, kan men misschien door het doel iets te verleggen toch wat bereiken, dat buiten de algemene tendens ligt. Maar gaat men regelrecht tegen een bestaande tendens in, dan zal men bijna nooit - of men moet vol-ingewijd en zeer sterk zijn - iets tot stand brengen. Het gebruik van occulte macht heeft alleen zin, indien men iets kan bereiken.

Ik hoop, dat dat in dit hoofdstuk voldoende begrijpelijk en duidelijk is gemaakt.

SPONTANE REACTIE

Hoofdstuk XVIII

Wij hebben gesproken over intuïtie. Nu zal het u duidelijk zijn, dat daar een aanvulling bij is; en dat is spontane reactie.

Wanneer een mens spontaan moet reageren, dan zal hij in vele gevallen juist reageren zolang hij niet onder pressie staat van grote angst of gevoelens van onzekerheid. Spontane reactie omvat voor een deel onbewuste intuïtie, want zij treedt ook op t.a.v. personen, van gebeurtenissen en kan vaak beslissend zijn voor de eigen reactie op personen en zelfs voor de eigen daden.

De spontane reactie ontbeert de beheersbaarheid, die wij in de door de wil geleide en bewust,gebruikte intuïtie aantreffen. Maar dit neemt niet weg dat de spontane reactie bij ons toch dikwijls van groot belang kan zijn. Aangezien niet alle reacties, die spontaan in ons opwellen, de weergave zijn van al hetgeen kosmisch waar en goed is, zou ik in dit tweede en zeer korte stukje enkele regels daarvoor willen geven.

1. Elke spontane reactie is zinvol en bruikbaar, indien zij een vergroting van harmonie ten gevolge heeft, dan wel het ontstaan van een disharmonie voorkomt. Daarom is het belangrijk, dat bij het spontaan reageren men zich tenminste afvraagt. Bevordert dit harmonie of vermindert dit deze? Blijkt dit laatste het geval te zijn, dan is het vaak mogelijk door een bewuste reactie de spontane reactie zodanig aan te vullen, dat te grote disharmonie wordt voorkomen.
2. Een spontane reactie welt op. Men kan haar niet omschrijven. Zij hangt zelfs niet geheel samen met gevoelens, met lichamelijke mogelijkheden of noodzaken. Zij is. Zij is de uitdrukking voor het "ik" van een in de totaliteit van eigen lot, karma en persoonlijkheid bestaande mogelijkheid, noodzaak of toestand. De spontane reactie is altijd een uiting van mijzelf. Zij zal de evenwichtigheid der dingen vaak schijnbaar verstoren. Laat ik mij daardoor afschrikken, dan verlies ik alle spontaniteit en daarmee ook alle mogelijkheid om zonder bewuste overwegingen of zelfs maar intuïtief te reageren. Spontaniteit is in zekere mate begeerlijk en wenselijk. Maar zij mag het evenwicht niet werkelijk verstoren, alleen schijnbaar. Daarom geldt: Elke spontane actie en reactie diept achteraf te worden gecompenseerd. De compensatie zal kunnen liggen in een geestelijke benadering van het gebeuren en een eventueel stoffelijk aanvullen van de daarin geestelijk erkende of aangevoelde tekorten. Daarnaast zal de evenwichtigheid worden bevorderd, indien op geen enkele wijze aan een spontane reactie achteraf eisen worden verbonden, noch op grond daarvan verwachtingen worden gekoesterd. Spontane reactie moet worden geaccepteerd zoals zij is> een ogenblikkelijke weergave van het "ik", die - zolang zij harmonisch blijft - altijd voor het "ik" gunstig is.
3. Onder spontaniteit verstaat men al te veel ongebondenheid. Deze zijn niet hetzelfde. Spontaniteit wil zeggen, dat het opwellen van impuls en gevoel in het "ik" zo wordt uitgedrukt, dat het binnen het kader van de omgeving valt. Daarom moet gelden: Elke spontane opwelling moet worden omgezet in een desnoods nog juist aanvaardbare reactie in verband met alle omringend bewustzijn. Elke verstoring van evenwicht in het omringend bewustzijn zal onmiddellijk haar weerslag vinden in degeen, die het tot stand brengt.
4. Juist wanneer wij zeer veel werken met occulte lichten en daarnaast ook leren intuïtief te werken, zullen wij dikwijls zeer spontaan reageren vanuit het standpunt van anderen. Deze spontaniteit geeft ons het voordeel van vitaliteit. Wie spontaan is, is ook vitaal. Wie in alles terughoudend en berekenend is, heeft geen werkelijke vitaliteit.

Daarom; Wie vitaal wil zijn, móét leren onmiddellijk en scherp te reageren. Het maken van plannen is in vele gevallen schadelijk, indien spontaan reageren eveneens mogelijk zou zijn

U heeft hier een klein overzicht gekregen van punten, die met intuïtie in verband staan. Ik neem aan, dat uw leraar u een volgende maal een afsluitende rede zal geven, waarin het praktisch occultisme dus nogmaals wordt samengevat. Ik hoop echter, dat deze korte, door mij gegeven les. door u allen zal worden bestudeerd in samenhang met alle andere lessen en voorschriften. Het zal u dan blijken, dat zowel spontaniteit als het werken met intuïtieve vermogens kan bijdragen tot de ontwikkeling van de door u misschien begeerde geestelijke gaven en het juister gebruiken van de in u aanwezige levens- en andere krachten.

HET SATANISME

Er is in de laatste tijd weer wat drukte geweest over duivelverering zwarte missen e.d. Het is misschien goed na te gaan wat - occult gezien - de betekenis van dergelijke dingen kan zijn, waaruit ze voortkomen en ook waartoe ze leiden. Ik zal trachten dit'in kort bestek weer te geven.

De z.g. zwarte missen zijn ontstaan in het jaar 1400. Ofschoon oorspronkelijk in Italië plaatsvindende en waarschijnlijk daar deel uitmakende van nog resterende heidense godsdiensten, werden ze al snel hoofdzakelijk via Zwitserland, Oostenrijk ook naar het noorden toe verbreid. Deze duivelverering vindt dan ook haar hootepunt in de 15e en 16e eeuw, wanneer gehele kloosters (voornamelijk in de Rhenpfalz.) deze duivelverering aanhangen en de zwarte mis regelmatig wordt gelezen.

Men schrijft aan dit satanisme vele duistere bedoelingen en praktijken toe. Het is niet mijn taak om hier te oordelen over datgene, wat de geestelijk zieken onder de vorm van duivelverering hebben bedreven, zoals b.v. Giles de Reiz. Wel wil ik erop wijzen, dat er in de mens in bepaalde tijden een grote innerlijke onzekerheid ontstaat. Deze komt vaak voort uit een zekere overvloed met daarnaast een gebrek aan eigen problemen. Zodra dit gebrek aan werkelijke problematiek ontstaat, verplaatst het zoeken naar weerstand zich naar het geestelijk terrein. En onze grootste vijand is dan over het algemeen God.

Dit klinkt een beetje vreemd, maar het zal u duidelijk zijn, dat wij aan de ene kant God moeten aanvaarden (Hij is almachtig) en dat wij aan de andere kant het maar heel zelden met Hem eens zijn. God doet de dingen wel en wij leren dat wat God doet welgedaan is, maar wij vinden heel vaak, dat Hij het beter anders had kunnen' doen. Het resultaat is dan, dat men zoekt naar een invloed of kracht, die kan helpen om het eigen denkbeeld van juist en goed te verwezenlijken. Als men moet kiezen, dan moet men wel kiezen voor de tegenstander van God. Want God trekt Zich - althans in Zijn algemene raadsbesluiten - kennelijk maar weinig van ons aan. Wanneer Hij Zich iets van ons aantrekt, dan doet hij dat op Zijn eigen wijze en houdt daarbij blijkbaar heel weinig rekening met datgene, wat wij nu toevallig belangrijk vinden.

Het ontstaan van deze duivelverering is dus eigenlijk primair een verzet tegen een te grote rigiditeit in het geloof. Dat juist kloostergemeenschappen deze verering overnemen, is eveneens begrijpelijk. De kloostergemeenschappen dienen in de periode, waarin zij ook de duivelverering gaan verbreiden, als een sociaal centrum. Zij hebben een groot gedeelte der scholen in handen en zij zijn van groot belang voor de politieke situatie. Zij hebben grote rijkdommen. Deze kloosters zien dat wat er in de wereld gebeurt niet in overeenstemming is met hun eigen verlangen. Hun zwarte mis is oorspronkelijk alleen het lezen - in omgekeerde volgorde, maar door een gewijd priester en in een gewijde kerk - van het normale misformulier. Dat men daarvoor het middernachtelijk uur kiest, is ook al weer begrijpelijk. Dat is nl. de tijd, dat duivels en demonen het gemakkelijkst bereikbaar heten te zijn volgens de legende.

Er worden bij deze diensten oorspronkelijk geen bloedoffers gebracht. Later brengt men onder bepaalde omstandigheden wel bloedoffers; en wel speciaal met de bedoeling augurie te bedrijven; d.w.z. voorspellingen te vernemen.

Men heeft dit satanisme heel vaak verward met heksengedoe en dergelijke. Ik geloof niet, dat dit juist is. Wij moeten dit zien als een direct verzet tegen de maatschappij en daarbij een beroep op de satan, op de duistere macht, die wèl met de mens rekening wil houden, opdat de mens met die duistere macht rekening zal houden. De handel, die je moeilijk met God kunt drijven, is met de duivel kennelijk gemakkelijker te doen.

Dit satanisme nu is niet dood. Het leeft voort tot in de huidige tijd en is daarbij zeker niet altijd negatief gericht. Het heeft vaak een zeer positieve bedoeling. Wij kunnen het niet "goed" heten. Want wat is het gevolg?

Als ik met een duivelverering begin en dit blijft op een vrijblijvende basis, dan kunnen we zeggen- Nou ja, er is eigenlijk niets gebeurd. Dan is dit alleen maar een binnen de christelijke religie passende uiting van het normale natuurgeloof. En vele van de rituelen, die ook plaats vinden bij de Z.g. zwarte-missen, zoals wat men noemt sexuele misdragingen e.d., passen dus ook direct in het natuurgeloof en de daar voorkomende magie. Maar het belangrijke is, dat de mens zich gaat binden. Hij voelt zich steeds meer verbonden met het demonische, omdat hij begrijpt, dat - een beroep. gedaan hebbende op de satan -, hij niet meer in staat is om vrijelijk een beroep te doen op God. De mens maakt zich dus tot tegenstander van God. Maar niet alleen van God. Hij gaat op den duur al datgene, wat goddelijke ordening uitdrukt, eveneens beschouwen als iets, wat schadelijk is voor zijn eigen mogelijkheden. Zonder te spreken van een morele achteruitgang (daarvan is in het satanisme heus niet zo vaak het geval, kunnen we wel spreken van een totale omkering van waarden,

Het bestrijden van al wat goddelijk is, betekent ook het bestrijden van al wat vrij is. Bandeloosheid wordt aangemoedigd; niet omdat zij vrijheid zou betekenen, maar omdat zij een satanische wet zou zijn. Al datgene, wat vrijheid betekent in de normale zin van het woord, wordt daarentegen belemmerd. Want dit is een uiting, die binnen het goddelijk patroon kan vallen. En de mens, die eenmaal zover gebonden raakt in deze denkwijze, komt tot een filosofie, waarbij op den duur niets anders meer belangrijk is dan het "ik" en de duistere meester, die men voor zichzelf heeft gekozen.

De weg van het satanisme is er een, die - beginnende vaak met altruïsme - voert tot een bijna absoluut egoïsme; en die - beginnende met bedoelingen ten goede van de gehele gemeenschap langzaam maar zeker voert tot een zich alleen bepalen tot zelfverheerlijking en soms ook zelfbevrediging. Dit alles dus wat de geschiedenis betreft.

Nu is er een grote vraag; en die is altijd weer deze: Geloof ik aan God of niet? Wie ziet wat er op de wereld gebeurt en moet aanvaarden dat God dit toelaat, zal zich vaak van die God willen afwenden. Maar te zeggen, dat God niet bestaat, dat God geen zinrijk wezen is, geen kracht, dat is te veel. Men keelt zich dan tot iets anders en maakt daarvan - helaas - het zoeken van het tegengestelde van het Goddelijke.

Wat is nu de magische werking, die we bij het satanisme krijgen?

Als we in de normale gemeenschap tot God bidden, dan doen we iets, wat algemeen aanvaard is. We blijven dus eigenlijk binnen de sporen, die reeds voor ons zijn getekend. We hebben daarmee geen bijzondere moeilijkheden. Wij zien daarin geen bijzondere gevaren. Het is duidelijk, dat wij tegenover die God dus veel minder actief zullen staan dan tegenover het duister, dat - omdat het een verweer is tegen de bestaande orde - in feite ook een grote dreiging, een gevaar inhoudt. Er is dus een veel sterkere en veel grotere geestelijke overgave.

Als men een zwarte mis leest met een bepaald doel voor ogen, dan is het duidelijk dat juist de spanning, het gewaar, de sensatie en daarnaast ook het gevoel misschien van uitgesloten zijn, dat langzamerhand ontstaat, de mens tot een bijna wanhopige overgave brengt, een wanhopige inspanning van zijn eigen wezen. Dat zal hij niet doen, indien het gaat tegen God. Hij zal daardoor op grond van de gewone magische wetten, de gewone occulte wetten zelfs, veel grotere krachten in het geweer kunnen brengen 'dan een normaal mens.

Het is duidelijk, dat het beroep op het magische, komende uit deze wanhoop, dit absolute verzet, dit afgescheiden zijn van het gangbare, veel intenser, veel krachtiger is en veel grotere resultaten oplevert. En die resultaten zijn voor de gelovige weer een bevestiging van de juistheid van zijn eigen weg.

Dat ik dit in deze dagen te berde meen te mogen brengen - en dat nog wel binnen net kader van een cursus over praktisch occultisme - heeft zijn reden. Wij behoeven niet tot het duivelse, het demonische te roepen om toch buiten het gangbare te staan.

Dit is langzaam maar zeker zozeer geformaliseerd, dat elke stap naai de realiteit van het Goddelijke en de wetten van het Goddelijke die heersen in feite al inhouden dat je je buiten die gemeenschap plaatst. Als je dan in verweer tegen de vrome ritens een soort satanisme invoert, betekent dat helemaal niet dat je werkelijk duistere machten aanroept. Een dergelijke zwarte mis is geen zwarte mis inde volle betekenis van het woord. Het is een betrekkelijk zinloos protest geworden. De mens echter, die zich buiten de maatschappelijke normen en wetten gaat stellen, krijgt een intensiteit van levenshonger en daarmee ook een intense bewogenheid, die de norm ver te boven gaat. Hij verkrijgt dus inderdaad een groter magisch vermogen, als hij maar weet hoe het te gebruiken.

Dat veel minder mensen in deze tijd die mogelijkheden beseffen dan eens de mónniken, is begrijpelijk. De mens van vandaag denkt veel materialistischer en is veel minder opgevoed. in de toch dikwijls ook op magie stoelende kerkelijke dialectiek.

Als wij buiten de gemeenschap stappen en een eigen gemeenschap vormen, die voor het geheel niet helemaal aanvaardbaar is, als wij in die gemeenschap een intentie leggen - ook al richten we die op God en niet op de duivel dan zullen wij door het gevoel van afgeslotenheid en ook van - zullen we zeggen -een zeker gevaar (de mogelijkheid van moeilijkheden) veel intenser kracht uitstralen en daarmee ook veel meer kunnen doen dan een mens, die gewoon bidt.

Het satanisme zou in deze dagen wel eens zeer sterk kunnen gaan toenemen. Want de neiging om te protesteren tegen het leven, zoals het vandaag aan de dag is, wordt steeds sterker. De verachting of de haat, die velen koesteren voor de kerken (vaak ook de kerken in wier geloof zij zijn opgevoed), mag in deze dagen zeker niet worden onderschat. Juist daarin is het goed een onderscheid te maken tussen de positieve benadering van het leven en de negatieve. Binnen de gemeenschap kun je alleen werken volgens het gemeenschappelijk gemiddelde. Dit is geestelijk gezien te laag om werkelijk resultaten op te leveren.

Wanneer ik het satanisme zie, dan zal ik hierdoor mijzelf verbonden gevoelen met krachten, die mij steeds meer afsnijden van de Bron van alle leven, van de mogelijkheid tot een vreugdig, eeuwig leven misschien ook. Ik kan mij hoogstens nog een stoffelijk voortbestaan denken in een soort andere wereld. Doe ik dit, dan móét ik wel egoïst, egomaan, worden en word ik een vijand van de gehele wereld. Ga ik echter uit van het feit, dat God Zijn wetten anders gegeven heeft dan de mens ze pleegt te interpreteren, ga ik uit van het feit, dat de kracht Gods niet kan worden uitgedeeld via kerken en priesters, maar dat zij een persoonlijke beleving is, dan kan ik door het verlaten van de middelmatigheid van de massa, door het zoeken van een zuiver persoonlijke beleving, desnoods van een persoonlijke ritus, een expressie van grote krachten wekken, zonder dat ik mij daarbij verlaten gevoel. Integendeel, mij verbonden gevoelend met de Eeuwige, met de Levende Kracht, zal ik mij eveneens in staat gevoelen om die gemeenschap te helpen om een grotere geestelijke en ook stoffelijke betekenis voor die gemeenschap te verkrijgen. Ik zal verantwoordelijkheden voor de gemeenschap kunnen, willen en leren dragen, die ik zonder dit niet zou kunnen volbrengen. Ik kan maatschappelijke plichten aanvaarden en volbrengen, die mij anders te zwaar zouden zijn.

Het satanisme was eens een verweer tegen het absolute gezag van de kerken. Het was een poging om de gebondenheid te ontvluchten. En zij, die zich daaraan hebben overgegeven, hebben zeker niet altijd beseft, dat zij daardoor zichzelf ook uitsloten van het vermogen om te leven vóór de totaliteit.

Wie in deze dagen zoekt naar nieuwe wegen en mogelijkheden, zal ze moeten zoeken buiten de gangbare moraal, buiten de gangbare geloofswaarden, ja buiten de gangbare regelingen en

wetten van de gemeenschap om. Dat is wel zeker. Maar hij zal ze moeten zoeken met God als bewegende Kracht en achtergrond. Op deze wijze kan het verzet vrucht dragen; kan het nieuwe en grote geestelijke waarden in de wereld brengen. En op deze wijze kunnen vele dingen, die nu haast instinctief gebeuren, die eigenlijk meer een bijna onbewuste reactie zijn op het leven en de problemen daarvan, worden gemaakt tot een bewust werken met lichtkrachten en een bewust uitstralen daarvan.

Het satanisme is in de schijn van nieuwe waarden en nieuwe harmonie eigenlijk een disintegratie van eigen verbondenheid met het geheel van de schepping. Het zoeken naar God op eigen wijze met ontkenning van de negatieve aspecten van het geestelijk bestaan betekent daarentegen een groeien naar God toe en een steeds meer bewust deel uitmaken van de goddelijke totaliteit. Dit laatste zal in deze dagen ook als praktisch occultisme hand over hand gaan toenemen. Het zal een nieuwe vorm van Godsbeleving worden en daarmee ook een nieuwe mogelijkheid zijn om in een wereld, die is vastgelopen in haar onbesef, God weer als een levende waarde te doen bestaan voor de mensen.

Meer dan kerken, meer dan z.g. revival-bijeenkomsten, ja, meer dan alle streven naar positief mens-zijn, kan het erkennen van een eigen waarde, die buiten de wetten en machten staat, die de gemeenschap hanteert, maar gebaseerd op de God, waaruit ook die gemeenschap leeft, bijdragen tot de geestelijke gezondwording van een wereld, die dreigt te verdrinken in haar technische bereikingen en haar eigen onvermogen zich aan haar bereiking en weelde aan te passen.

EPILOOG

LES 10 - PRACTISCH WERKEN

In de vele lessen die wij in deze cursus hebben gegeven in rond 18 lessen, waarin u voortdurend bent voorgelicht over de verschillende waarden en mogelijkheden, die er in het occultisme schuilen, hebben wij getracht na te gaan op welke wijze de mens ook in de praktijk iets kan doen met de vele schijnbaai geheimzinnige waarden, die men duister of occulte pleegt te noemen.

Indien wij een kort ogenblik nadenken over al hetgeen met het. occultisme is verweven, zo moeten wij tot de conclusie kómen; Er is, hier sprake van een wetenschap. In ontelbare geslachten heeft de mens geleerd wat op hem en zijn omgeving invloed heeft. Hij heeft door praktisch ondergaan, zoeken en streven erkent, op welke wijze geestelijke krachten zich openbaren. Daarnaast is de eigen ,persoonlijkheid van de mens vooral in vroegere tijden sterkin contact geweest met wezens uit een andere werelDs -de wereld van de geest.

Als u met occulte werken wilt beginnen, dan moet u allereerst begrijpen, dat .ook het occultisme op zijn eigen wijze redelijk en logisch moet zijn. Er is sprake van wetten. Er is sprake van regels, En jrzist hierdoor. is het zeer belangrijks dat men - als men eenmaal een procedure heeft gekozen - deze ook voortdurend en met de grootste nauwkeurigheid blijft volgen. De ervaring zal u nl. leren wat voor u het meest werkzaam is. De een zal meer kracht vinden in een meditatie, een endex misschien in contemplatie, terwijl weer een ander op meer daadwerkelijke manier zijn contact krijgt met andere werelden, andere krachten en andere mogelijkheden. Belangrijk is hierbij, dat het eigen bewustzijn voortdurend juist is ingesteld. Daar een groot gedeelte van de mogelijkheden van hét occultisme is gebaseerd op de z.g. wetten van harmonie, zullen wij vóór alles moeten streven naar harmonisch werkzaam zijn. Zelfs indien wij die harmonie niet altijd kunnen bewaren, is het noodzakelijk dat wij ons harmonisch gevoelen en gedragen gedurende de periode, dat wij trachten volgens de occulte wetten en regels iets te bewerkstelligen. Hier kunnen wij dan de bekende splitsing maken

- a. wij kunnen in het occultisme werken via een kracht;
- b, wij kunnen vanuit onszelf. werken onder aanroeping van een kracht.

Indien wij vanuit onszelven werken en daarbij krachten aanroepen, dan zijn daar ook inbegrepen alle prestaties, die wij op beheerste wijze zelf tot stand brengen, zoals helderziendheid in ruimte en in tijd, helderziendheid t.a.v. geestelijke verschijningen, helderhorendheid, telepatie, telekinetische verschijnselen door onszelf gedirigeerd.

Hier hebben wij te maken met het."ik" als krachtbron. Waar het `ik" als krachtbron fungeert, is het noodzakelijk dat het doel bekend is en nauwkeurig overwogen. Het is goed, als het doel bovendien ook wordt uitgebeeld of althans aangeduid op een zodanige wijze, dat het "ik" zich daarmee onmiddellijk verbonden kan gevoelen.

Als wij vervolgens trachten te komen tot een prestatie, die anderen beroert, dan moeten wij rekening ermee houden, dat wij de ander moeten domineren. En dat domineren is alleen mogelijk op basis - alweer - van een harmonie. Nu. mag deze harmonie in grondslag bestaan zonder daarom in verschijnselen en meningen geheel aanwezig te zijn.

Ik heb mijn wil nodig. Alleen indien ik iets begeer met uitsluiting van al het andere, ben ik in staat mijn gehele wezen en alle krachten, die daarvoor noodzakelijk zijn, te richten op het doel. In andere gevallen kan ik dit niet bereiken. Werk ik met krachten, die van buiten mij komen of - en dat is ook mogelijk - die ik mij voorstel als buiten mij bestaand, dan is het begrijpelijk dat mijn harmonie niet in de eerste plaats gericht moet zijn op datgene, wat ik wil bereiken (de persoon, het doel). Ofschoon mijn doel eveneens voldoende bekend moet zijn, is mijn eerste noodzaak tot harmonie dan altijd met de bron van mijn kracht. Indien ik mij met

die krachtbron verbonden gevoel, kan ik aannemen, dat de krachtbron zelf uit mij of door mij de harmonie tot stand gaat brengen.

Hier is dus een aanmerkelijk verschil. In het eerste geval: werk ik vanuit mijzelf, dan ben ik verplicht om zelf: a. doelomschrijving te geven; b. harmonie tot stand te brengen; c. wil tot stand te brengen. Die wil moet dan op het doel gericht zijn.

Werk ik met krachten buiten mij of die ik buiten mij heb geprojecteerd, dan is het doel wel bekend (dit is noodzakelijk). De omschrijving van het doel is vlinder belangrijk. Mijn harmonie is gericht op de gestalte, de figuur of de kracht waaruit ik wil werken. Mijn wil is gericht op deze harmonie; niet op het doel zelf.

Het is begrijpelijk, dat er naast deze betrekkelijk algemene indeling een groot aantal verschillende mogelijkheden zijn om de occulte verschijnselen te classeren. Ik geloof echter, dat men verstandiger doet deze classificatie terzijde te stellen. Het is niet belangrijk wat een grotere of een kleinere prestatie is. Belangrijk is, dat men presteert. En wie wil presteren, moet niet uitgaan van de gaven, die hij voor zichzelf gaarne zou willen bezitten; Hij zal altijd moeten uitgaan van datgene, wat hij reeds tot stand kan brengen.

Wie een occulte ontwikkeling nastreeft, zal niet in de eerste plaats moeten zeggen: Ik wil b.v. helderziend worden. Hij zal moeten zeggen: Ik wil uitgaande van mijn mogelijkheden, zoals die nu bestaan zoveel mogelijk tot stand brengen.

Occultisme (het binnen dringen in een wereld van wetten en waarden, die op aarde nog niet algemeen erkend zijn) houdt nl. in, dat elke bemoeiing op occult terrein een uitbreiding van besef en ook van vermogen met zich brengt. Iemand, die werkelijk goed magnetiseert, krijgt op den duur daarbij een sensitiviteit, die helderziendheid nabij komt. Hij zal, daarnaast vaak een zeker telepathisch vermogen ontwikkelen. Als hij die krachten dan bewust tracht te gebruiken, zijn helderziendheid en helderhorendheid bijna onvermijdelijk. Gaat hij uit van het behandelen op afstand, dan is gedachtekracht, maar ook gedachteprojectie onvermijdelijk. U ziet, het ene vloeit uit het andere voort. Begin dus bij de gave, die u het gemakkelijkst activeert. Begin eerst praktisch te werken met datgene, wat u bezit.

Daarnaast is het misschien goed op te merken, dat ons doel zodanig gekozen moet zijn, dat het materieel niet evengoed en even snel is op te lossen. Als wij de neiging vertonen alles via occulte krachten te doen, verwerpen wij in feite een eenvoudiger weg en distanciëren wij ons van de realiteit, waarin wij leven. Maar die realiteit is nu eenmaal de basis van ons bestaan. Indien wij méér dan het normaal-bereikbare kunnen presteren, wordt het occult werken eerst belangrijk. Dan bok zal het occult werken een contact brengen en instand houden met de eigen wereld. Uw wereld breidt zich uit. Waar u naar het occultisme grijpt met uitsluiting van eenvoudiger en vaak gemakkelijker bruikbare stoffelijke middelen, zult u zich van uw stoffelijke wereld distanciëren. Er ontstaat dan een aantal waanvoorstellingen, waarin de occulte kracht pleegt te verzanden.

Men is bij het occultisme over het algemeen nogal huiverig, voor woorden als. magie. Ik kan dit wel begrijpen. Ofschoon het woord magie komt van de stam der magi, die zich opwerkten tot een geslacht van vorsten en wijzgeren, Hun magie was wetenschap. En ook de hedendaagse magie is wetenschap. In deze wetenschap gaat men ervan uit, dat niet de eigenschappen van de kracht, waarmee men werkt, bepalend zijn, maar het resultaat, de fusie, waartoe men die krachten beweegt.

Belangrijk in de magie is altijd:

- a. werken zonder vrees;
- b. werken zonder eigenbaat (hierdoor voorkomt men aantasting van de persoonlijkheid);
- c. werken zonder enig voorbehoud van redelijke of anders geaardheid. Dit laatste klinkt veeleisend. Maar de wereld van de magie is in feite een wereld vare symbolen. In symbolen worden de vroegste ervaringen en belevenissen van de mensheid uitgedrukt. In de rituelen, de symbolen, de tekens,, de tekeningen en woorden ligt a.h.w. de gehele ervaring t.a.v.

geestelijke en andere waarden van een mensheid, die ernaar streefde zich te ontworstelen, aan het zuiver stofgebonden bestaan.

Wie hiermee wil werken, behoeft niet bevreesd te zijn.,Magie is niet duister, tenzij u haar zelf duister maakt. Want in de magie zijn er tenminste twee wegen:

1. de weg van de onzelfzuchtige magiër, die in feite gelijk komt aan een esoterische bewustwording, welke voortdurend in de praktijk wordt uitgedrukt;
2. de weg van de zwart-magiër, waarbij een egocentrisch denken eveneens voortdurend in de praktijk wordt uitgedrukt.

Daar tussenin staat een neutrale figuur (de grijze magie), die zelden grote resultaten geeft. Het is beperkt zelfzuchtige magie, waarbij men eigenbaat, niet uitsluit en ook wel eens iets voor een ander wil doen.

Laat u nooit afhouden van een streven dat magisch wordt genoemd, alleen omdat er een ritueel aan verbonden is; omdat het zich onttrekt aan wat normaal en gangbaar heet. Indien u door een tekening te maken resultaat heeft, dat u zonder dat niet krijgt, bent u een dwaas als u het nalaat,. Indien u door een ritueel met machtwoorden enz. iets voor anderen kunt bereiken, dat zonder dat niet mogelijk is, dan schiet u tekort, indien u van die middelen geen gebruik maakt. Maar alweer, magie is géén speelgoed. Zoals het occultisme geen speelgoed is.

Wie in de praktijk werkt, zal moeten constateren, dat - zo hij lichtzinnig en speels met de occulte krachten en waarden omgaat -.hij daardoor schade lijdt. Het is een zaak van grote ernst. U laat geen atombom ontploffen om te zien wat mogelijk de resultaten daarvan zouden zijn. Op dezelfde wijze zult u zich moeten onthouden van het uitzenden van bijzondere intenties en het aanroepen van bijzonder grote krachten, tenzij u er werkelijk een doel mee heeft; Anders zijn de gevolgen maar al te vaak ontstellend.

De gehele theorie van het occultisme is gebaseerd - zoals u bekend aal zijn - op de stelling van de twee elkaar beroerende werelden, waarvan de eerste van een macro-kosmische, de andere van micro-kosmische gedaante is. .Waar beide werelden elkaar beroeren en overlappen, ligt de wereld van de mens, Hij is deel van beide werelden. Door zich te beroepen op dát deel van zijn wezen, dat macrokosmisch is, kan hij werkingen en krachten uit de grote kosmos voor zich activeren. Door zijn wil te richten op de micro-kosmische wereld, waaruit hij is opgebouwd en waarvan hij deel is, kan hij 3n de micro-kosmos zeer veel bevelen en dirigeren. En naarmate zijn kennis en besef groter zijn, zal hij meer tot stand kunnen brengen.

God is hierbij de vage, ons al-omgevende kracht. Die God komt eigenlijk niet in het bijzonder te pas. Hij IS. Wij kunnen ons op Hem beroepen, als wij macro-kosmische krachten gebruiken. Hij is onze steun, onze reserve, wanneer wij uit onszelf werken. Maar Hij is niet een omschreven Wezen. Dit kan ook niet. In het occultisme leven wij met een wereld van verschijnselen.

Of deze verschijnselen nu volgens de nu bestaande opvattingen behoren tot de wereld van het wonder, het paranormale of het psychische, maakt geen verschil uit. Het is een wereld van feiten. En een wereld van feiten ligt in de Goddelijkheid, in de openbaring, Zij is daar geen afzonderlijke kracht in; zij is er deel van. Ons beroep op de Godheid is een erkennen van onze weg en onze mogelijkheid in alle dingen; niet een aanroepen van de Godheid in erkenning van Zijn Wezen. Wie zich dit alles voor ogen stelt en ook de vele lessen, die wij gezamenlijk in de afgelopen jaren over dit onderwerp hebben behandeld, komt waarschijnlijk tot het besef, dat hij in vele dingen - juist waai het het occulte betreft - tekort schiet. Het lijkt mij daarom goed, voordat wij deze cursus besluiten, een aantal eenvoudige regels te geven, Zeer eenvoudige punten, die bij de beoefening van alle occultisme van groot belang kunnen zijn. Enkele daarvan heb ik reeds in het voorgaande kort aangestipt. Ik herhaal ze echter eenvoudigheidshalve.

1. Werk niet met de krachten van de geest daar, waar ge kunt werken met de krachten van de stof, die tot uw eigen wereld behoren.
2. Indien gij werkt met de krachten van de geest, doe dit uit volle overtuiging.

3. Werk met de krachten van de geest, zoals gij kant, niet zoals gij zoudt willen.
4. Alle dingen hebben voor u een persoonlijke betekenis en een persoonlijk belang. Kies uw symbolen, uw „acties, uw eventuele rituelen, uw overwegings- en concentratiepunten niet aan de hand van buiten u gegeven leringen (zelfs niet indien die van ons stammen). Kies ze uit uw eigen wezen.
5. Vorm uw eigen levensweg, uw eigen behoeften, erkenningen, gebreken tot een magisch, een occult machtsmiddel.
6. Gebruik uw gaven altijd defensief en nimmer agressief. U moogt ook anderen verdedigen; u moogt echter nimmer iemand aanvallen.
7. Gebruik de macht van het occulte nooit 'om een ander te dwingen.
8. Beroep u op de geest zoveel ge wilt, maar bedenk dat degen, die t.o.v. de geest tracht dwang uit te oefenen, uit die geest verzet tegen de dwang zal ontmoeten. Hoe groter de dwang is die wij trachten uit te oefenen, des te sterker de kracht, die wij tegenover ons vinden. Ga daarom niet uit van dwang, tenzij dit onvermijdelijk is.
9. Zoek zelf uw helpers uit. Indien deze helpers reëel zijn, is dat wel het beste, maar het is niet noodzakelijk. Zolang een mens een voorstelling heeft van een geestelijke kracht, een figuur, een gedaante, die in staat is hem bij te staan in zijn bestrevingen, zal hij daarop een beroep doen; en dit beroep zal nimmer tevergeefs zijn. Wie zich op een kracht beroept zelfs indien zij uit eigen voorstellingsvermogen is ontsproten - schept daarmee harmonieën in de kosmos, die antwoordend - hen zullen helpen zijn doel te verwezenlijken. Indien u wilt beginnen met werken, zoek eenvoudige proefobjecten uit. Hoe eenvoudiger de proeven waarmee u begint, des te groter de mogelijkheid dat u zult slagen.
10. Gebruik zelfhypnose en zelfsuggestie alleen dan, indien u tot beschouwing van uzelve wilt overgaan en nimmer voor andere middelen. Zelfsuggestie kan nl, zeer snel leiden tot vervalsing van de feiten, Overtuiging behoeft nog geen zelfsuggestie te zijn. Zij moet gebaseerd zijn op bereikingen, op erkende feiten.
11. Gebruik nimmer hypnose of suggestie op anderen, tenzij u ervan overtuigd bent, dat deze suggestie of hypnose niet strijdig is met hun wezen, hun werkelijk wil en hun verlangen. Op deze wijze bereikt u in de eerste plaats snelle resultaten; in de tweede plaats voorkomt u weerstanden in uw sujet en daarmee voor uzelf onverwachte wisselwerkingen.
12. Leer observeren. Oefen u in die observatie in het dagelijks leven, maar tracht die daarnaast uit te breiden tot wat men uw droomleven pleegt te noemen. Naarmate u, in staat bent meer te observeren en vast te houden om later te constateren, neer te schrijven en te overwegen, zult u ook in staat zijn beter te begrijpen waar uw wezen, weg en mogelijkheden liggen.
13. Houd er rekening mee, dat uw wezen, dat niet in staat is via de rede volledig tot u door te dringen, in vele gevallen gebruik maakt van dromen, symbolen, onbegrepen drangen en driftwerkingen om u duidelijk te maken wat voor uw wezen werkelijk noodzakelijk is; of wat voor u de juiste houding en: bestreving zijn, Acht daarom op dromen en dagdromen. Let erop, welke associaties bij u snel optreden en vraag u af, wanneer zij optreden. U zult dan ontdekken op welke wijze u uw wezen het eenvoudigst en het snelst kunt aanvullen en vervolmaken.
14. Streef nimmer naar volmaaktheid. Wie streeft naar volmaaktheid, stelt zich een eindig doel, want de voorstelling van volmaaktheid in de mens is eindig. Streef altijd naar een primaire werking en laat alle verdere resultaten open. Hierdoor brengt u een werking tot stand, die niet is afgeremd of beperkt en die - bepaald door het oorspronkelijke doel - voortdurend actief zal kunnen blijven.

Wanneer u de regels, die alle tamelijk algemeen en eenvoudig zijn, beschouwt in samenhang met al hetgeen in de voorgaande lessen is gebracht, dan zult u nog meer dan tevoren

beseffen: Deze lessen hebben alleen zin, indien u er iets mee kunt doen. En of u er iets mee kunt doen, is een kwestie van willen. Wie werkelijk wil, kan ook. Maar werkelijk willen betekent: al het andere zo nodig terzijde stellen. En ook dan zult u alle mogelijkheden vinden. De ontwikkeling en ontplooiing van eigen gaven en capaciteiten zijn niet gebonden aan een voortdurende activiteit in die richting. Wel aan een veelvuldige activiteit. Vrije ogenblikken kunt u heel vaak gebruiken om in de eerste plaats uzelf even vrij te maken van uw problemen en zorgen, waardoor u zo dadelijk beter verder kunt arbeiden; en in de tweede plaats om u in te stellen op het door u gekozen deel van de occulte mogelijkheden. Die keuze - ik herhaal het nogmaals - moet gebaseerd zijn op uw vermogens.

U zult begrijpen, dat praktisch werken betekent hard werken. In deze wereld krijgt u weinig voor niets. U kunt soms door een handigheidje dingen krijgen bijna voor niets: Maar dan betaalt u er altijd ergens toch weer tol voor; hetzij in spanning, hetzij in gevaar, hetzij in mislukking. Dit geldt ook voor het occultisme. Indien u iets wilt bereiken, werk eerlijk. Tracht zelfbedrog te voorkomen, Tracht nimmer iets te krijgen zonder er iets voor te geven. Integendeel, zet steeds in uw werk uw gehele persoonlijkheid in. Stel voor uzelf geen eisen, zelfs niet t.a.v. resultaten. Constateer. Dan kunt u, nadat uw werk is afgelopen, nagaan of het zin heeft verder te gaan in deze richting.

Laat u niet verleiden de vele verschillende wegen en paden te volgen, die men u voorstelt als "tot onmiddellijk gevolg leidend". Er is natuurlijk in elke leer voor iemand wel iets te vinden. Maar wie een leer kiest en zich daaraan bindt, kan alleen bereiken wat in die leer voor hem qua kracht, begrip, vermogen en aanvaarding redelijk is; en dat is meestal zeer weinig. Er is geen redelijke basis voor veel van hetgeen u zult trachten te bereiken. Occultisme, redelijk en logisch opgebouwd, berust op een aantal onbewezen stellingen, een aantal aangenomen feiten, Het is duidelijk de basis van alle occultisme is een vorm van geloof. Een geloof moet oprecht en diep zijn, wil het een bron van kracht zijn. Geloof liever weinig, maar dit volledig, dan dat u tracht vele dingen te geloven zonder erin te kunnen opgaan.

Dit zijn alle misschien te eenvoudige richtlijnen. Ik zou uw les veel zwaarder en volgens velen van u belangrijker kunnen maken. Maar is niet de eenvoud het einde blz 127blz 128

begin van alle dingen? Laat ons dit praktisch occultisme desnoods nog eens even terzijde stellen en ons afvragen wat praktisch werken in het leven betekent.

Practisch werken in het leven betekent in de eerste plaats: besef, weten wat je doet, In de tweede plaats: indeling. Met een zeker systeem werken; ook wanneer dat een zuiver persoonlijk systeem is. Wie een systeem heeft, kan opschieten en voorkomt dubbele arbeid. Wie praktisch wil werken, zal naast zijn denken ook zijn lichaam voortdurend moeten inschakelen. Er is geen activiteit, die alleen geestelijk kan worden volbracht, Zelfs degene, die zich bezighoudt met abstracte wetenschappen zoals de meest abstracte mathematica, zal op een gegeven ogenblik moeten neerschrijven, moeten construeren, Hij zal datgene, wat in zijn gedachten leeft, uitdrukking moeten verschaffen om vandaar uit verder te gaan. Besef, dat de samenwerking van materiële en geestelijke waarden altijd - ook in het gewone leven - noodzakelijk is. En als u praktisch bent, dan betekent dit vooral ook, dat u het overbodige uitschakelt.

U kunt u natuurlijk in veel van hetgeen u doet laten leiden door uw eigen voorkeur, uw eigen behoeften. Maar zelfs daar zult u beperkingen aanbrengen. De zaak moet enigszins opportuun zijn. Het moet mogelijk zijn op dit moment. Er moeten geen andere belangrijkere waarden zijn. Al datgene, wat wij voor praktisch werken in het normale leven zeggen, is eveneens en even volledig van toe passing op alle occult werk.

Als u zware arbeid moet verrichten, dan kiest u uw voeding in overeenstemming met die arbeid, Als u occult geestelijk werk wilt verrichten, dan is het logisch dat u ook hier tracht de noodzakelijk voeding te verkrijgen, ook wanneer deze van meer geestelijke geaardheid pleegt te zijn. En daarom zou ik u willen raden:

1. Tracht nooit geestelijk werk te doen met een lichaam, dat grote behoeften toont, tenzij u in staat bent dit lichaam geheel door uw gedachten te beheersen.

2. Tracht nooit, indien u vermoeid of ziek bent, te werken, tenzij het niet anders kan.
3. Kies voor uw occult werk die ogenblikken uit, waarin u voor uzelf reeds een gevoel van vermogen en kracht heeft, heeft u deze gevoelens of deze mogelijkheden niet en is het occulte werk noodzakelijk of volgens u wenselijk, begin met uzelf voor te bereiden. Ontspan u zo goed u kunt. Zorg, dat uw lichaam niet belemmerd of gekweld wordt, hetzij door noden, hetzij door te nauwe bindingen. Zorg ervoor, dat uw lichaam zich zo weinig mogelijk in het vuil van de dag bevindt. (Om een voorbeeld te geven: In vele gevallen zal het goed zijn occult werk te verrichten met tenminste schone onderkleding; en het te verrichten nadat men het lichaam behoorlijk heeft gezuiverd.)
4. Indien u begint met werken, is het verstandig uw ademhaling eerst te regelen, Gebruik daarvoor de eenvoudige reinigende ademhaling van de yoga. Haal 2 of 3,keer langzaam en overlegd adem. Laat uzelf daarna tot rust komen en ga niet onmiddellijk tot werken over. Wanneer u het gevoel hebt dat u rustig bent - niet eerder - dat u op dit moment niets van node heeft, dat u geen storingen vreest, begin dan.

U ziet, het is alles nogal erg praktisch, wat ik u zeg. Maar het is duidelijk, dat een mens. alleen goed kan werken, indien hij op zijn werk redelijk is voorbereid. Als men zich op zijn werk voorbereid, zal men niet alleen een risicofactor geringer maken, maar men zal bovendien zijn mogelijkheden uitbreiden. En dit is voor u allen geloof ik toch wel het doel.

Hoe belangrijk sfeer daarbij is, hebben wij u in het verleden reeds uitvoerig uiteengezet. In deze laatste les wil ik er u nogmaals aan herinneren: De sfeer, die u rond u schept, is van het grootste belang. Ook deze sfeer moet in overeenstemming zijn met hetgeen u wilt bereiken. Indien u een grote krachttuitstorting noodzakelijk acht, dan kunt u niet volstaan met b.v. een gedragen, gewijd lied aan te heffen om daarmee de sfeer te bepalen. Dan moet u in die sfeer de spanning proberen op te bouwen.

Indien u een rustgevend, een harmonisch werk tot stand wilt brengen, dan zult u alle storing en ergernis moeten uitschakelen. Dan zult u niet alleen uw geest tot rust moeten laten komen, maar u zult trachten zoveel mogelijk de trillingen, die voor u met rust geassocieerd zijn; in uw omgeving te wekken. Hiervoor is geluid en muziek vaak van groot belang.

Indien u bepaalde krachten nodig heeft, is het vaak goed om - en dan hardop - namen of woorden uit te spreken, die voor u betekenis hebben. Hiervoor kan men incantaties gebruiken - zo ze althans voor u een gevoel van spanning opwekken. Men kan heiligen-namen ervoor gebruiken of eventueel zelf gevonden klankreeksen, Beschouw uzelf niet als een dwaas. Geluidstrillingen hebben een grote invloed zowel op uw omgeving als op uw eigen chakra's, Hierdoor kunt u meer en beter bereiken.

Laat u door niemand vertellen dat het anders moet. U moet uw eigen weg zoeken. U moet uw eigen kracht vinden. Niemand kan voor u helderzien. Niemand kan voor u genezen. Niemand kan voor u tot stand brengen wat ge u voorneemt. Onthoud dat. En dat betekent, dat u zelf aansprakelijk bent voor uw taak en dat u juist daarom ook het recht heeft zelf uw middelen te kiezen. Kies alle middelen in overeenstemming met uw wezen, met uw wijze van leven en denken.

Besef, dat uw werken met het occulte een erkenning inhoudt van grotere en hogere werelden, Besef eveneens, dat elke occulte uitwerking, die u tot stand brengt in uzelf of in anderen, een erkenning van uw wezen is uit het occulte.

De weg van het occulte voert tot een versmelting met andere werelden. Deze weg wordt door weinigen op aarde volledig afgelegd. Maar zij, die de weg ten einde toe leren gaan, zijn altijd degenen, die de moed hadden om eenvoudig en in de praktijk te beginnen. Het zijn altijd degenen, die hun innerlijke weg en waarheid hebben gesteld boven elke richtlijn van anderen.

Zo wil ik deze laatste les besluiten met de opmerking, dat een goed occultist t.a.v. zijn middelen eigenzinnig is; t.a.v. zijn doelstellingen is hij altruïst; en t.a.v. zijn geloof vertrouwt hij in de onbekende Macht, in zijn God.

Dit, mijne vrienden, is dan onze laatste les in deze cursus. Ik hoop dat u vele, vele malen de lessen zult nalezen, opdat u bij uw streven voortdurend weer gestimuleerd zult worden door de vele gegeven denkbeelden en mogelijkheden. Want de verovering van de occulte kracht betekent voor een ieder, die niet slechts zichzelf zoekt, ook het begin van het ontwaken in een grotere, betere en voor de mens vaak nieuwe wereld, waarin licht en kracht het-werkelijke leven vormen.

Ik dank u allen voor de belangstelling en aandacht aan deze cursus gegeven.

INNERLIJKE BEVRIJDING

Als we het woord bekijken, dan is het eigenlijk al een vreemd iets. Innerlijke bevrijding neemt aan, dat we innerlijk gevangen zijn, Innerlijk gevangen zijn, is een kwestie van gevoelens, Dat kan nooit een kwestie van. boeien e.d. zijn, Dus moet innerlijke bevrijding in de eerste plaats zijn: een de wegvinden in je eigen gevoelens. Er is dus sprake van emotie. En daarnaast zeer zeker ook van aanpassing van die emotie aan de praktijk van eigen bestaan.

Als je de mensen bekijkt, dan. zijn er enkele aspecten, die juist in dit verband naar voren springen. Veel mensen zijn b.v. schuldbewust, En het vreemde daarbij is voor mij, dat ze meestal meer schuldbewust worden naarmate ze minder werkelijke schuld hebben. Mensen, die tienduizend soldaten de dood hebben ingestuurd, zonder dat het nodig was, hebben het gevoel dat ze grote helden zijn en gedecoreerd moeten worden. Maar mensen, die per ongeluk een klontje suiker te veel hebben gegeten, voelen zich schuldig, Hoe komt dat?

De mens regelt zijn leven niet aan de hand van zijn persoonlijkheid, Hij probeert het leven te regelen aan de hand van de wereld buiten hem. Hij stelt zijn normen dus niet naar zijn persoonlijke mogelijkheden, maar naar de eisen, die anderen stellen. Dan zult u begrijpen, dat schuldbewustzijn in feite een soort handel is, Een handel, waarbij je per ongeluk er verkeerd bent afgekomen. Want de maatschappij zegt: Geef mij zoveel trouw aan mijn wetten en ik zal u mijn goedkeuring geven.

Die wetten zijn echter vaak volledig strijdig met de mens zelf. De mens kan dus de prijs voor die goedkeuring niet bepalen; hij kan die ook niet betalen; hij kan er niet mee werken. En waar die goedkeuring van de wereld dus niet aanwezig zou zijn, gaat de mens zich al schuldig voelen. Maar erger nog, men heeft dit oordeel niet als een menselijk oordeel willen spreken. Want wat de burens zeggen, ach, daaraan kun je je meestal nog wel ontworstelen, Men heeft de buurman gemaakt tot de spreekbuis van God, van het Onzichtbare, En zo heeft men een keurslijf van wetten en regels geschapen uit de naam van God, uit de naam van de maatschappij, van de sociale rechtvaardigheid e.d. abstracte begrippen, waarmee je als mens maar moet zien klaar te komen.

Dat valt meestal moeilijk. Vandaar dat de mens altijd weer dingen anders doet dan hij meent ze te moeten doen; en dan voelt hij zich schuldig. Door deze schuld heeft hij het idee, dat zijn God hem niet wil kennen. En daag ligt nu het grote gevaar, Want die God - of wat wij ook innerlijk vereren en aanhangen - is voor ons een bron van kracht. Als we ons daarmee verbonden gevoelen, dan kunnen we daaruit putten, we kunnen daaruit beseffen en dan zijn we ons steeds meer van onszelf bewust. Wij presteren het maximum, dat voor ons mogelijk is en we zijn gelukkig.

Maar nu komt dat ellendige schuldbegrip, dat je op de hals wordt gedrukt, zeggen: "God is boos op je". Dan denk je; Dat moet ik eerst goedmaken. Ik kan zo maar niet een beroep op God doen. Dan zeg je niet meer tegen God, of wat je dan ook vereert: "Dit is de noodzaak. Deze kracht heb ik nodig," Dan zeg je: "God, vergeef me wat ik heb gedaan." Wilt u dus een innerlijke bevrijding vinden, dan zult u allereerst wel daarmee moeten afrekenen. Er kan geen enkel vergrijp - wat dan ook - staan tussen u en de kracht in uzelf, de lacht in uw God, die u vereert. Er bestaat geen enkele begrenzing voor de goddelijke Kracht en de wijze, waarop ze zich aan u openbaart. Uw eigen schuld kan dat niet bepalen.

Bevrijdt u van schuldgevoelens, Dat wil niet zeggen, dat u fouten nu ook maai allemaal voorbij moet zien. Maar als u in het leven een fout maakt, dan wordt dat vanzelf wel kenbaar, U ontdekt wat er verkeerd is en een volgende keer kunt u het dan beter doen.

De meeste mensen leggen een grote nadruk op het berouw. Kijkt u eens: Berouw is zo iets als maagpijn, nadat je iets gegeten hebt. Als je dus het leven consumeert, zul je moeten toegeven, dat de maagpijn over het algemeen maar zeer betrekkelijk is. Laten we ons daarmee dan niet bezighouden. Bovendien iemand, die maagpijn heeft, moet niet gaan klagen over wat hij heeft gegeten. Die moet zorgen, dat hij een of ander sodawater drinkt, dat hem helpt zijn maagklachten te overwinnen.

Met andere woorden: innerlijke bevrijding eist allereerst, dat je vandaag leert leven. Wie vandaag leeft, rekent in dit heden wel af met het verleden. Maar zonder zich af te vragen, of het nu jammer is of niet. Het is gebeurd. Door wat gebeurd is terzijde te stellen en vandaag met de ervaring, de wetenschap, die we hebben opgedaan verder te gaan, zoals we zelf voelen dat het juist en goed voor ons is, kunnen we ons bevrijden van een van de meest voorkomende remmingen.

Maar ja, dan zijn er altijd nog wel punten, die het ons moeilijk maken. Wamt vooral een mens - maar ook vaak een geest - heeft in zich een ideaal, dat strijdig is met zijn eigen werkelijkheid. Je zou jezelf willen zien als b.v. een engel; en je weet dat je je zo nu en dan meer duvels gedraagt. Dan ga je zeggen: "Ik ben dus tekort geschoten." Dwaasheid. Het ideaal, dat ik in mijzelf draag, is iets waarnaar ik streef. Wat ik doe, is iets wat mij moet helpen om beter te streven; niet iets waardoor ik mij gekwetst of getroffen moet voelen.

Een belangrijk punt ook voor de innerlijke bevrijding is wel het je losmaken van de dingen buiten je. De meeste mensen interpreteren dit als een soort stille, zoete dood: laat alle geriefelijkheden en alle begeerten achter je en concentreer je op alle dingen behalve iets stoffelijks. Wat - neemt u mij niet kwalijk - grote kolder is.

Bevrijden van de gebondenheid wil zeggen, dat je allereerst moet beseffen, dat je niets werkelijk hebt. Alles, wat ik heb, heb ik om te gebruiken. Zolang ik het gebruiken kan, mag het mij een vreugde zijn. Dan W ik proberen er iets goeds mee te doen. Heb ik het niet meer, dan mag ik niet betreuren dat ik het niet meer heb, maar moet ik verder bouwen op datgene, wat ik daarmee tot stand heb gebracht. De hele wereld is mijn werktuig. Met dit werktuig smeed ik mijzelve. Met dit werktuig maak ik mij een begrip van wereld, van leven en van Godheid. Als ik uitgaande van dit punt kom tot de wetenschap, dat ik door wat geweest is, door wat ik heb gehad vandaag de dingen anders zie en ook juister kan zien dan voordien, dan heb ik immers vrede ermee.

Innerlijke bevrijding is heel dikwijls een kwestie van verlaten van het vele, dat je ontevreden maakt. Als je idealen hebt, in je leven - en dat komt nogal eens voor - dan moet je je die ook nooit voorstellen als iets, wat je in de wereld waar maakt. Dat is weer een projectie naar buiten toe. Als je dat doet, dan voel je je gebonden aan die buitenwereld. En dat mag niet.

Als ik een ideaal heb en 't wil nastreven, goed. Dan streef ik het na door het zelf waar te maken, voor zover ik het kan en waar ik kan. En of het dan werkelijkheid wordt in de wereld of niet, gaat mij niet aart. De mens kan geen verantwoordelijkheid dragen voor de wereld. Hij kan dat ook niet voor anderen. Hij kan. een verantwoordelijkheid voor zichzelf dragen. Hij kan een ander geen waarheid prediken; hij kan alleen zijn eigen waarheid léven.

Dit alles is eigenlijk het begin van een werkelijk ontwaken. Want wie zegt: "innerlijke bevrijding", die heeft het idee, dat hij nog niet vrij is. Maar men is in wezen vrij. De banden, die men zichzelf oplegt, zijn zelfgekozen ketenen, zelfs indien het slavenketenen blijken te zijn.

De schuldvraag, die voortdurend weer in u rijst, is niet een kwestie, die door het leven wordt gesteld; ze wordt door uzelf gesteld. U bent geschapen in deze wereld als mens. U heeft als mens eigenschappen. U heeft als die mens noden. U heeft als die mens mogelijkheden. Die dingen zijn u niet gegeven om ze opzij te leggen. Ze zijn er om deel te zijn van uw bestaan. En

wel zo, dat u er redelijk gelukkig mee kunt zijn en bovendien het gevoel hebt dat u verder komt. Als u dat ermee doet, dan heeft geen enkele wet of regel daarin verder invloed.

Wetten en regels zijn er alleen, omdat er nu eenmaal een gemeenschap bestaat. En in die gemeenschap moet nu eenmaal een zekere norm worden gehanteerd. Die norm heeft echter niets te maken met uw wezen. Ze heeft niets te maken met de relatie tussen uw wezen en uw God, Ze heeft alleen maar te maken met de noodzaak van een samengaan met anderen in een materieel redelijke vorm.

Besef je eenmaal hoe vrij je bent, dan is het ook zo erg niet meer om gebondenheid te aanvaarden. Want het vreemde is, dat innerlijke vrijwording betekent, dat je van binnen zo weinig meer gebonden bent, zo weinig beperkingen en banden meer kent, dat de banden en de wetten, die uiterlijk je worden opgelegd, eigenlijk onbelangrijk zijn. Ze spelen geen rol meer. En daarom kun je ze aanvaarden,

U weet allen hoe het gaat in het leven: de onbelangrijke dingen, daar kun je gemakkelijk overheen stappen. Als de melk een keer overkookt, is dat niet erg. Je hent eenvoudig nalatig geweest. Dat maakt je niet meer of minder vrij. Je moet wel de rommel opruimen. Zo is het nu in het leven precies hetzelfde.

Of in het leven de melk eens een keer overkookt of niet, of dat er nu een ramp gebeurt, ach, dat is eigenlijk niet zo belangrijk. Belangrijk is alleen, dat je het niet laat gebeuren, als je weet dat een ander er schade van heeft. En dat je vooral niet een ander probeert op te schepen met de rommel, die jij hebt gemaakt, Want daaruit zouden gebondenheden kunnen ontstaan.

De kern van het leven zelf is een binding. Maar het is een binding in volledige vrijheid. Wij zijn als mens en als geest. ergens deel van een grote wereld. Noem het "het Rijk Gods"; noem het mijnentwege "De Rode Adam" of geef er een andere naam aan. In deze gebondenheid zijn we volledig vrij. Die gebondenheid, dat is onze eigenschap, dat is de wereld waarin we leven, dat is onze band. En indien we die band kunnen aanvaarden zonder ons ertegen te verzetten, indien we haar kunnen accepteren als het onvermijdelijke, dan zijn we daarin vrij# omdat we dan ònzelf kunnen zijn zonder buiten die grenzen te willen treden. We erkennen ze echter als een reële grens.

Als we zover komen, dat we die gebondenheid accepteren, omdat zij de begrenzing van ons wezen vormt, omdat ze onze wereld uitmaakt, dan komen we tot die wereld in harmonie. Wij komen er met een gevoel van eenheid en eenwording, van aanvaarding en aanvaard worden. En dit maakt het voor ons dus mogelijk rekening te houden met die hele wereld, met alles wat erin bestaat, zonder ons daardoor ook maar één ogenblik minder vrij te gevoelen.

Het is het stellen van eisen, dat de vrijheid beperkt. En dat is niet alleen maar de uiterlijke vrijheid. Want als er eisen worden gesteld en je gaat deze in jezelf als logisch en reëel erkennen, terwijl ze strijdig zijn met je wezen, dan komt die innerlijke onvrijheid; dan komt een gebondenheid; waartegen je je verzet. Dan benader je de verschijnselen in het leven, waaraan je meent je niet te mogen en te kunnen onttrekken met een gevoel van weerzin, van terughoudendheid. Er is geen wederzijds begrip meer mogelijk. Er is geen wederkerigheid meer tussen u en uw wereld. Er is geen résonance meer tussen uw eigen bestaan en het Goddelijke.

Wil je dus innerlijk vrij worden, dan moet je ook proberen in de eerste plaats jezelf en je wereld een beetje te begrijpen. Je moet begrijpen wat essentieel is voor je bestaan en wat tot het minder essentiële behoort. Een scheiding maken a.h.w. tussen het noodzakelijke en het onvermijdelijke en al datgene, wat niet noodzakelijk en heel goed te vermijden zou zijn.

Onze wereld bestaat voor 910 uit het overbodige: datgene, wat niet werkelijk noodzakelijk is. Weten we eenmaal, dat we het niet nodig hebben, dan kunnen we het missen, als het nodig is. En we kunnen het beter genieten, wanneer we desondanks het kunnen aanvaarden. Zodra je een luxe verheft tot levensnoodzaak, wordt ze een ergernis. Zodra je de luxe beseft voor wat ze is (iets absoluut overbodige), dat dus alleen maar een rol kan spelen in je denken en in je bestaan, als er geen meer essentiële zaken in het geding komen, dan blijkt het een grote vreugde en een grote genieting te zijn.

Er is eens iemand geweest (u kent hem allen waarschijnlijk wel als Jean Jacques Rousseau), die tot de mens heeft gezegd: "Keer terug tot de natuur." Iets wat in de zin, waarin het door hem en zijn volgelingen werd beoefend en uitgelegd, nu niet direct gemakkelijk of zelfs maar mogelijk was. Maar toch heeft hij daarmee iets gezegd, wat zeker altijd waardevol zal blijven. Mens, je bent deel van de natuur. Hoe meer je je losmaakt van de natuur van het natuurlijke in jezelf, in de kosmos, in de wereld, des te groter het aantal moeilijkheden wordt dat je voor jezelf in het leven roept. Teruggaan tot de eenvoudige punten van het leven, dát is het belangrijke. En dit zou ongetwijfeld geen juist slotwoord zijn voor een cursus over praktisch occultisme, indien ik niet zou proberen om daaruit enkele heel eenvoudige en praktische consequenties te trekken. Ik weet wel, dat velen van u dit reeds voor zichzelf hebben gedaan. Maar het is altijd beter de dingen te formuleren, dan voorkom je veel vergissingen.

1. Alles, wat ik doe, doe ik omdat het voor mij noodzakelijk is, Het is mijn beantwoorden aan de harmonie in de kosmos.
2. De dingen, die ik werkelijk nodig heb, zijn weinige, De dingen, die ik gemakkelijk missen kan, vele. Zodra ik mij hiervan bewust word en mij allereerst bepaal tot het eenvoudige, dat ik van node heb, zal ik onnoemlijk veel ruimte, mogelijkheden en krachten overhouden, waardoor ik uit het vele onnodige dan kan kiezen volgens eigen behoeven en vermogen.
3. Ik behoor tot een gemeenschap. Deze gemeenschap heeft niet te bepalen hoe ik mij moet gedragen. Maar ik voor mijzelf moet bepalen hoe ik in die gemeenschap harmonisch kan zijn. Zodra ik uitga van de essentiële waar de (de harmonie) in mijn benadering van mensen, .van werelden, zal ik - juist door mijn. gedrag, dat zich dus niet verder aan regels behoeft te storen - in staat zijn aan alle verplichtingen tegenover de wereld, die werkelijk bestaan; te voldoen; in mijzelf voortdurend de vreugde van het bestaan en van mijn daden te ervaren; en vanuit mijzelf in het geheel voortdurend de goddelijke harmonie te representeren, die toch de kracht is, waarin alles bestaat.

In denken en leven moeten wij verder onthouden: Geen enkele theorie heeft waarde, tenzij zij is om te zetten in praktijk. Waar de mogelijkheid tot praktische beoefening ophoudt, is de theorie waardeloos. Ik kan mij dus nimmer aan een theorie binden, doch ik kan mij slechts verplicht gevoelen datgene, wat ik daarin als mogelijkheid voor mijzelf erken, praktisch tot uiting te brengen. Ik kan mijzelf op aarde nimmer. volledig en juist erkennen. Het redelijk vermogen van de mens laat niet toe het totale ego te beseffen. Maar ik kan volgens mijn beste weten uiting geven aan al, wat ik omtrent mijzelf erken. Hoe meer ik getrouw ben aan datgene, wat ik als mijn werkelijk wezen erken, des te vrijer ik zal zijn.

Bedenk, dat een God, die de wereld scheidt, die de mens scheidt, die het Al scheidt, dit zeker niet zal doen om deze mens voetangels en klemmen op zijn weg te leggen. Wanneer Hij scheidt, is Hij aansprakelijk voor alle waarden in die schepping. Hij zal die aansprakelijkheid volledig aanvaarden. Ik behoef mij tegenover God niet schuldig te gevoelen. Ik behoef mij tegenover God niet verbannen, verdoemd of afgewezen te gevoelen. Want dit komt alleen maar uit mijzelf voort. Indien ik erken, dat God mij te allen tijde aanvaardt, zal ik ook God te allen tijde kunnen aanvaarden. En zo - vanuit die God - op mijn eigen wijze harmonisch die God tot waarheid maken en daarin de vrijheid en de vreugde vinden van het werkelijke rijk van goddelijke Kracht.

LEVEN

Leven, bestaan. Maar ook kracht. Leven, zijn. Maar ook beleven, ervaren, ondergaan.

Als wij trachten leven te zien, zo kunnen wij het niet omschrijven, tenzij wij het begrijpen als een voortdurende werking in onszelf.

De kern van alle leven, de bron van alle leven kennen wij niet. Maar wij kennen datgene, wat ons beheerst. Wij weten, hoe dat leven in onszelf voortdurend vraagt om bevestiging, om uiting, Wij weten, hoe dit leven in ons alleen waarde heeft, zolang er voortdurend voor onszelf nieuwe ervaringen en interpretaties in het leven mogelijk zijn. En daarom kun je zeggen: Leven is een proces van groei; niet het zijn zelve.

Leven is een ontwikkeling en een bewustwording; niet het bestaan zonder meer: Wie de werkelijkheid wil erkennen, zal moeten uitgaan van de voortdurende ontwikkeling en verandering, Hij zal moeten begrijpen, dat het beter is om desnoods verkeerd te handelen dan niet te handelen. Hij zal moeten begrijpen, dat het beter is om foutief te denken dan niet te denken.

Een voortdurende strijd, een voortdurende worsteling met het onbegrepen, dat is de inhoud van het leven. En naarmate wijzelf bereid en in staat zijn aars deze eis van het leven te beantwoorden, zullen wij ook steeds duidelijker. zien hoeveel grote krachten in ons leven een rol spelen.

Wij zullen leren onszelf te verheffen, zodat wij deze krachten - eens ondergaan als een bijna goddelijk geweld -gaan zien als kenbare invloeden, waarmee een discussie mogelijk is. Wij zullen zo onszelf steeds meer kunnen uitbreiden. Wij zullen onszelf steeds meer kunnen verdiepen in de waarheid van al datgene rond ons. Tot het ogenblik, waarop wij achter alle verschijnselen de levende kern zelf gaan aanvoelen, Indien wij deze beseffen (niet misschien in haar betekenis, maar dan toch wel in haar omschrijving), zijn wij aangeland op het punt, waarop men zegt:

Leven is het bewustzijn van de Bron van het leven. Maar wie het Levende zelf heeft bereikt, wie één is geworden met de grootste Kracht, zal nog niet rusten. Want ook dán blijft het leven een voortdurende en verwonderde dwaaltocht door de veelheid van mogelijkheden, die het Levende vanuit zichzelf baart. Ook dan nog is de voortdurende vernieuwende erkenning van al wat er bestaat de vreugde, de zijnsreden van het leven, dat juist hierdoor zijn eigen structuur blijft behouden; dat juist. hierdoor niet alleen maar de uiting van de goddelijke Kracht is, maar ook erkennend ego, dat in deze kracht levend de kracht ondergaat.